

Gosciny / Sempé
PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

Çeviren: Esra Özdoğan

7. basım

Gosciny / Sempé

PITIRCİK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

Yeni öyküler, kaldığı yerden tekrar sizlerle!

İlk cildinde okuduğunuz yeni Pıtırıcık öykülerine bu ciltte de hız kesmeden devam ediyoruz; yoksa ne Pıtırıcık'ın ne de haylaz arkadaşlarının hızına yetişebiliriz. Görüşmeyeli ne mi yapıyorlar? Bildiğiniz şeyler aslında: yaramazlık, evcilik, futbol, yaramazlık, boks, kayınbiradercilik, yaramazlık... Pıtırıcık'ın Bilinmeyen Öyküleri bu kadar mı? Elbette hayır, devamını da mutlaka okuyun. Pıtırıcık aşkına!

KDV İÇİNDEDİR
25.00 TL

ISBN 978-975-07-0700

9 789750 70700

Goscinny / Sempé

PITIRCİK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

Çeviren: Esra Özdoğan

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gelengül Çakır
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Ayhan Matbaası

1. Basım: 2007

7. Basım: 1000 adet, Nisan 2013

ISBN 978-975-07-768-1

Histoires inédites du Petit Nicolas,

René Goscinny / Jean-Jacques Sempé

Pıtırıcık'ın Bilinmeyen Öyküleri, Pıtırıcık, içindeki karakterler, maceralar ve Pıtırıcık dünyasına ait karakteristik nitelikler René Goscinny ve Jean-Jacques Sempé'nin yaratımıdır. Pıtırıcık'ın tüm basım ve yayın hakları İMAV Editions'a aittir.

"Pıtırıcık", hakları alınmış sözlü ve görsel bir markadır. Markanın ve logonun çoğaltılması ve taklit edilmesi yasaktır.

© İMAV éditions, 2004

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

.....

Gosciny / Sempé

PITIRCIK

BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

Geology of the
Florida
Peninsula

First Copy Record

Gilberte Gosciny'ye

[The following text is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a list or record of entries, possibly containing names and dates.]

Yeni Diziye Önsöz

Jean-Jacques Sempé'yle ne zaman tanıştığımı anımsamıyorum, kendimi bildim bileli tanıyorum onu. Küçük bir kız çocuğuydum o zamanlar, ama babamınkilere karışan kahkahaları hâlâ kulaklarımdadır. Bu durumda, *Jean-Jacques Sempé*'nin *Küçük Pıtırıcık*'la şöyle bir ortak yönü olduğunu kesinlikle söyleyebilirim: ikisi de çocukluğumun bir parçasını oluşturuyorlar.

Ellili yılların ortalarında başlayan serüvenlerini *Sempé* şöyle anlatıyor:

"Günün birinde, Birleşik Devletler'den gelen *René Goscinny* ile tanıştım. Hemen arkadaş olduk."

"Arkadaş", birlikte yaratacakları evrenin kilit sözcüğü buydu işte.

1959 ve 1965 yılları arasında, babamla *Sempé* "Sud-Ouest Dimanche" gazetesi için her hafta bir öy-

kü yazıp çizdiler. Bunların birçoğu kitaplaştırılarak yayınlandı.

Küçük Pıtırık'ın serüvenlerini yazıp resimlemek için ikisi de kendi çocukluk anılarını paylaştılar. Buenos Aires'te ya da Bordeaux'da yaşamış olsun, bu anıların ortak bir dokusu vardır.

Babam bana kendi çocukluğunu anlatacak kadar uzun yaşamadı; ölümü benim çocukluğumu örseledi.

5 Kasım 1977'de, *Pıtırık*, *Dırdır*, *Dalgacı*, *Karagöz* ve öbürleri, şöyle bir dönüp bulutlara baktılar. Kâğıt üzerindeki kişilikler, bir yaratıcının asla ölmediğini çok iyi bilirler.

Bu evrene karşı sonsuz bir şefkat duyuyorum, tutkuyla bağlandığınız insanların çocukluğuna duyduğunuz türden bir şefkat bu. Ben de bu iki büyücünün kaleminden yayılan mizahın tadını çıkararak hayallere dalıyorum.

Babamın ölümünden sonra, *Sempé* sadık dostumuz olarak kaldı. Annemle birbirlerini çok severlerdi, onunla yediğimiz akşam yemeklerinde, anılarda kalmış bir kahkahayı canlandırırçasına güldüklerini anımsarım.

Ancak *Küçük Pıtırık*'ın öykülerinin tamamı yayımlanmamıştı. Annem Gilberte Gosciny'nin bir tasarısı vardı oysa: Çok sevdiği bu ufaklığın yayımlanmamış öykülerini gün ışığına çıkararak, okurlara, *Küçük Pıtırık* ve arkadaşlarıyla yeniden buluşma

şansı vermeyi çok istiyordu. Ama bir kez daha, yaşam kendi yolunu çizdi, bir başka gülümseme yansıdı bulutlara: Annemin ömrü bu fikri gerçekleştirmeye yetmedi.

Sempé'yle Paris'te bir restoranda buluştuk. Ona babamın metinleriyle kendi çizimlerinin de yer aldığı ilk taslakları gösterdim. Kendi çizgilerini kırk yılın ardından incelerken yeniden görür gibiyim onu: Gülümsüyordu (ama ne gülümseme!). Sonrasında da projeme hiç duraksamadan coşkuyla destek verdi.

Şimdi onunla birlikte *Küçük Pıtırık*'ı iki elinden tutup yeniden okula götürüyoruz.

Çok uzun bir tatilin ardından, hepimizin yakından tanıdığı bu küçük okul çocuğu hiç değişmedi. Yüze yakın öykü ve birkaç yüz kadar resim bize yine ondan söz ediyor işte; ondan ve arkadaşlarından: *Çarpım*, *Lüplüp*, *Sırım*, *Toraman*, *Dalgacı*, *Dırdır*, *Tıngır*, hepsi bizi bekliyorlar. Bir de *Gümüş* var tabii ki. *Gümüş*'ün bu derlemede ayrıcalıklı bir yeri var. *Pıtırık*'ın arkadaşları arasında babası en zengin olan arkadaşı *Gümüş*'tü, anımsarsınız. *Pıtırık* ilk kez onun evine davet ediliyor: "Böbrek biçiminde bir havuzları, restoran büyüklüğünde bir salonları var," diye anlatıyor bu evi.

Lüplüp'ü de unutmayalım. Her dakika tıkınan, *Pıtırık*'ın en yakın arkadaşı olan şu tombik oğlanı.

"Bizim evde, yılbaşı yemeğinde anneannem, yani

benim annemin annesi, bir de teyzem, bir de amcam olacak," dedim ona.

"Bizim evde, fırında hindiyle çikolatalı pasta olacak," dedi Lüplüp.

Benim de küçük bir oğlumla bir kızım var. Bu gizli hazineleri yayımlama zamanının geldiğini düşünmem için kesinlikle iyi bir neden daha. Onlara büyükbabalarından söz etmenin daha iyi bir yolu olabilir mi?

Böylesi kişisel nedenlerin dışında, yayımlanmamış bu öyküleri gün ışığına çıkarmanın çok doğal olduğunu düşündüm. Bu öyküler, hem okumanın zevkini *Küçük Pıtırıcık* sayesinde keşfetmiş olanlara, hem de okul yolunu yeni tutmuş olanlara sesleniyor.

Bu yapıtın gücü, hem çocuklara hem de yetişkinlere seslenmesinde yatıyor. Çocuklar kendilerini bulacak, yetişkinlerse kendilerini anımsayacaklar.

Anne Gosciny

PITIRCIK
BİLİNMEYEN ÖYKÜLERİ 2

İçindekiler

BÖLÜM I

- Sınıf Birincisiyim, 23
Kroke, 30
Küçük Can, 38
Odamı Topluyorum, 45
Koca Fil, 53
Dürüstlük Örneği, 62
İlaç, 71
Alışveriş Yapıyoruz, 79

BÖLÜM II

- Babamın İşyeri, 91
Babalarımız Arkadaş Oluyor, 99
Çıtır ile Pıtır, 106
Alo!, 115
Sinema, 123

Babamın Doğum Günü, 129
Müthiş Bir Fıkra, 137
Babam Can Çekişiyor, 145

BÖLÜM III

Tatile Çıkıyoruz, 157
Trende!, 164
İspanya Yolculuğu, 171
Bulmaca, 179
Kızılderili İşaretleri, 186
Doğanın Harikaları, 195
Yalnız Kalıyorum!, 204
Gümüş'ün Yolculuğu, 213

BÖLÜM IV

Çokolatalı ve Çilekli, 225
Greyfurt, 232
Restorana Gittik, 241
Sürpriz!, 248
Hayvanat Bahçesi, 255
Naz, 264
Ödül, 273
Babam Acayip Semiriyor, 281

BÖLÜM V

Büyükler Gibi, 291
İleride Ne Yapacağız?, 298

Küçük Adam, 306
Diş, 315
Hepsi Yalan!, 322
Kayınbiraderler, 330
Küfür, 338
Yaşasın! Yılbaşı Geliyor!, 345

Bölüm I
Sınıf Birincisiyim

Sınıf Birincisiyim

Kroke

Küçük Can

Odama Topluyorum

Koca Fil

Dürüstlük Örneği

İlaç

Alışveriş Yapıyoruz

Sınıf Birincisiyim

Dün sınıf birincisi oldum. Valla!

Öğretmen bir metin okudu, biz de yazdık. Ben tam yedi yazım yanlışı yaptım. Benim arkamdan gelen Çarpım ikinci oldu, tam yedi buçuk yanlışı yaptı, "a" harflerinin üstündeki şapkalar yarım puan değerinde, Çarpım da "dükkân"ın üstüne şapka koymak gerekirken koymamış işte.

Çarpım sınıfın birincisi, öğretmenin de kuzusu olduğundan, benim yazım dersinde birinci olmam hiç mi hiç hoşuna gitmedi. Öğretmene bunun haksızlık olduğunu, aslında şapkayı koyacağını ama rahatsız

edildiğini söyledi. Öğretmen de ona susmasını söyleyince Çarpım ne mi yaptı? Zırlamaya başladı, gidip babasına şikâyette bulunacağını, babasının da gelip müdüre şikâyette bulunacağını, kimsenin onu sevmediğini, bunun korkunç bir şey olduğunu söyledi. Öğretmen ona tek ayak üstünde bekleme cezası vereceğini söyleyince de hastalandı.

Sınav kâğıdım elimde okuldan çıktım, öğretmen üstüne kırmızı mürekkeple aynen şöyle yazmıştı: "Pıtırıcık yazım dersinde sınıf birincisi oldu. Pekiyi."

Arkadaşlar her zaman olduğu gibi fırının vitrinine bakmak ve çikolata almak için onlara katılmamı istiyorlardı, ama ben dedim ki, hemen eve dönmem gerekiyor, dedim.

"İyi valla," dedi Lüplüp, kendisi arkadaşlarımdan biridir. "Sınavda birinci oldun diye artık bizimle oynamayacak mısın?" Sınavda yirmi sekiz buçuk yanlış

yapan Lüplüp'e dönüp cevap bile vermedim. Sonracı-
ma eve kadar koştum.

"Sınıf birincisiyim!" diye haykırdım eve girerken.

Annem sınav kâğıdımı görünce öptü beni, benim-
le acayip gurur duyduğunu, babamın da çok memnun
olacağını söyledi.

"Akşam yemeğinde çikolatalı pasta yiyebilecek
miyim?" diye sordum.

"Bu akşam mı?" dedi annem. "Ama böceğim bu-
na zamanım yok ki, hem sonra babanın gömleklerini
ütülemem gerekiyor."

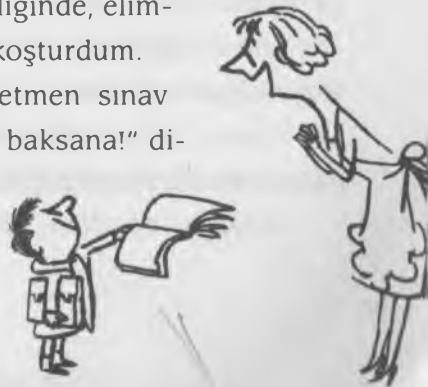
"Yazımı acayip zor sözcükler vardı, hem sonra
öğretmen beni herkesin önünde kutladı," dedim.

Annem bana baktı, içini çekip şöyle dedi:

"Tamam, tatlım, ödül olarak çikolatalı pastanı
alacaksın." Sonracıma mutfağa gitti.

Ödülümü isterim tabii. Ne yani, yalan mı, iyi valla!
Babam evin kapısından girdiğinde, elim-
de sınav kâğıdımla yanına koşturdum.

"Baksana babaaa, öğretmen sınav
kâğıdımın üstüne ne yazdı, baksana!" di-
ye haykırdım.

Babam kâğıdıma bakıp şöyle dedi:

"Aferin sana, küçük adam."

Sonracıma ceketini çıkardı, gidip koltuğuna oturdu ve gazetesini okumaya başladı.

"Sınıf birincisi oldum!" dedim babama.

"Hıııı," dedi o da.

Ben de ne yaptım, mutfağa gittim, anneme bunun haksızlık olduğunu, babamın kâğıdıma bakmak istemediğini söyledim. Sonra da tepinerek ve ağzım kapalı bağırmaya çalışarak öfkelendim.

"Pıtırıcık, sakın ol bakalım. Baban işten yorgun dönmüş, ne dediğini tam anlamamıştır, şimdi gider ona anlatırız, o da seni bir güzel kutlar."

Annemle salona döndük.

"Sevgilim, Pıtırıcık okulda çok başarılı oldu biliyor musun? Sanırım onu kutlamamız gerekiyor," dedi annem babama.

Babam başını gazetesinden kaldırıp gözlerini şaşkınlıkla açtı, sonracıma da dedi ki:

"E kutladık ya, aferin dedik."

Sonra da başıma pıt pıt vurdu, annem de mutfağa döndü.

"Sınav kâğıdımı okumak ister misin? Dehşet bir sınav kâğıdı!" dedim.

"Sonra, tatlım, daha sonra," dedi babam, tekrar gazetesini okumaya başladı.

Mutfağa döndüm, anneme babamın kâğıdımı

okumak istemediğini, kimsenin benimle ilgilenmediğini, evi terk edeceğimi, arkamdan çok ağlayacaklarını söyledim. Hem şimdi ben sınıf birincisi olmuşken daha da çok üzüleceklerdi gittiğime.

Annemin peşinden salona gittim.

“Bugünkü başarısından sonra çocuğa biraz ilgi gösterebilirdin herhalde,” dedi annem babama.

Sonracıma kimsenin onu rahatsız etmemesini, yoksa pasta falan yiyemeyeceğimizi söyledi ve mutfağa gitti.

“Eee, sınav kâğıdımı okuyor musun?” dedim.

Babam kâğıdı aldı, dedi ki:

“Vay! Vay! Vay! Bu ne zor bir sınavmış böyle! Bak sen! Bravo!”

Sonracıma gazetesine döndü.

“Ya patenlerim ne olacak?” diye sordum.

“Paten mi? Ne pateni?”

“Ne pateni olacak, sınıf birincisi olduğum gün bana paten alacağına söz vermemiş miydin?”

“Bak Pıtırıcık, bunu başka zaman konuşuruz, tamam mı benim güzel oğlum?”

İşte bu harika! Bana paten alacaklarına söz veriyorlar, yazım dersinde sınıf birincisi oluyorum, öğretmen beni herkesin önünde kutluyor, ama bunu başka zaman konuşacağımızı söylüyorlar!

Ben de halının üstüne oturup yeri yumruklamaya başladım.

"Bak geliyor beş kardeş!" dedi babam.

Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım. Annem mutfaktan koşarak yetişti.

"Yine ne oldu?" dedi.

Babamın bana tokat atmaya kalkıştığını söyledim.

"Çocuğu yüreklendirmek için çok ilginç bir yöntem doğrusu," dedi annem.

"Evet. Patenlerim alınmazsa hiç yüreklenemeyeceğim."

"Ne pateni?" diye sordu annem.

"Bu sınav kâğıdının karşılığını bir çift patenle ödemem gerekiyormuş," dedi babam.

Annem de dedi ki:

"Her çabanın bir ödülü olmalı."

"Ne mutlu Pıtırıcık'a ki milyoner bir babası var," dedi babam. "Yazım dersinde yaptığı yedi yanlış ödüllendirmek için ben de ona hemen bir çift altın paten alacağım."

Babamın milyoner olduğunu bilmiyordum doğrusu. Bunu hiç durmadan zengin babasını anlatan Gümüş'e hemen söylemem gerek. Hem zaten arkadaşlarım beni teneffüste altın patenlerimle gördüklerinde çok ama çok şaşıracaklar!

"Güzel, eğer yemeğin bir an önce hazır olmasını istiyorsanız, bırakın da rahat rahat mutfığa döneyim," dedi annem.

Babam da dedi ki:

"Acele etsen iyi olur, yemekten sonra, müşterileri evinde kabul eden patronuma gideceğim, biliyorsun."

"Aman Tanrım! Pıtırıcık'ın pastası yüzünden senin gömleklerini ütüleyemedim," dedi annem.

"Çok güzel! Çok güzel! Ben de bu evde hiç sayıldığıma göre üstümdeki gömlekle giderim. Çok güzel!" dedi babam.

Sonracıma annem ağlamaya başladı, babam da ona sarılıp öptü, ben de çok üzül müştüm doğrusu, çünkü anneciğimin üzülmesine hiç dayanamam.

Akşam yemeğinde kimse konuşmadı, pastadan bir dilim daha almak istemedim.

Ama bugün çok kıyak bir gün oldu doğrusu. Okuldan eve aritmetik dersinde sıfır aldığım kâğıtla döndüm, babam beni azarlamak yerine dedi ki:

"İşte benim oğlum."

Sonracıma annemle beni sinemaya götürdü. Lüp-lüp'ün okul çıkışı çikolata almaya gittiğimiz pastanede söylediği gibi:

"Bu anne babaları anlamak zor iş canım."

Kroke

Bugün acayip güzel bir oyun öğrendim: kroke oyunu.

Komşumuz Bay Sivrikulak elinde kocaman ahşap bir kutuyla bahçeye girdi.

"Bak kendime ne aldım," dedi babama.

Kutuyu açtı, babam da ben de eğilip baktık, kutuda tahta toplar, sapları çok uzun tokmaklar, bir de demirden kemercikler gördük.

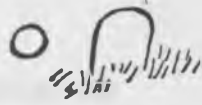
Babam dedi ki:

"Ne olmuş yani! Altı üstü bir kroke oyunu, hayranlıktan bayılacak değiliz ya."

"Kroke oyunu nedir?" diye sordum ben de.

"Sana hayranlıktan bayıl diyen olmadı, kroke oyunumuzu gösterdik, o kadar. Oynar mısın diye sormaya gelmiştik herhalde," dedi Bay Sivrikulak.

"Peki, peki, oynarız," dedi babam.

“Ben de oynayabilir miyim?

Hı? N’olur?” diye sordum.

Ama babam yanıt vermedi, demir kemerciklerden birini bahçemizin otlarını ezerek dikmeye çalışan Bay Sivrikulak’a bağırarak meşguldü çünkü.

“Hey! Bana baksana sen! Çimenlerimizde koca koca delikler açmayacaksın herhalde?” dedi.

“Çimen mi? Güldürme beni Allah aşkına, burası orada burada yabancı otların bittiği gerçek bir arsa bence.”

İşte şimdi haksızlık etmişti şu Bay Sivrikulak. Bizim bahçe, ortasında tekerleksiz bir araba bulunan, arkadaşlarla gidip “vrnnn vrnnn!” yaparak çok eğlendiğimiz o kıyak arsaya hiç benzemiyor bi kere.

Bay Sivrikulak’ın söyledikleri babamın hiç hoşuna gitmedi doğrusu. Ona kimsenin bulaşmadığını, gidip kendi bahçesinde delikler açmasını, eğer bir köpeği olsa Bay Sivrikulak’ın üstüne salacağını söyledi.

“Aman iyi! Öyle olsun!” dedi Bay Sivrikulak. Sonracıma da kemerleri, topları ve tokmaklarıyla tahta kutusunu alıp gitti.

Biz de bahçede kalakaldık. Babam başını kaşıyarak otlara baktı, gelecek hafta kesinlikle bahçeyle ilgilenmesi gerektiğini söyledi. Ben de gidip çitlerin üstünde Bay Sivrikulak’a baktım, kendi

bahçesinin her yerine kemercikleri dikiyordu. Sonra-
cıma tahta toplardan birine elindeki tokmakla vurdu.

“Ben çok eğleniyorum! Çok eğleniyorum!” diye-
rek şarkı söylüyordu.

Gerçekten de çok eğlenir gibi bir hali vardı, arada
bir de ıslık çalıyor, sonra şöyle diyordu:

“Vay be! Nasıl da puan aldım ama! Vay be!”

Ben de eğlenmek istiyordum; kroke oynamayı bil-
miyordum tabii, ama dilbilgisi, aritmetik, coğrafya,
tarih ve bir de tüm sözcükleri anımsayamadığım ez-
ber dersi dışında her şeyi çok çabuk öğrenirim ben.

“Gidip Bay Sivrikulak’la oynayabilir miyim?” diye
sordum babama.

“Hayır, Pıtırıcık, sen oyunu hemen kazanırsın, Bay Sivrikulak da seni hile yapmakla suçlar,” dedi babam. Her nedense avazı çıktığı kadar bağıyordu.

Bay Sivrikulak çitlerin üzerinden bize bakıp kırkırmızı bir suratla şöyle dedi:

“Madem öyle diyorsun, yüz papeline iddiaya girelim mi? Seni kesin yeneceğim!”

Babam gülmeye başladı, bunun hırsızlıktan başka bir şey olmadığını söyledi. Bay Sivrikulak ise babama ödleğin teki olduğunu, hem belki cebinde yüz papeli bile olmadığını söyledi.

Babam da ona dedi ki:

“Ben mi ödlekmışim? Ödlekmiyim, değil miyim görürsün sen şimdi.”

Sonracıma Bay Sivrikulak’ın bahçesine geçti. Ben de onu izledim.

“Mavi top benim, sen de kırmızıyı al,” dedi Bay Sivrikulak.

“Ben de yeşili alıyorum,” diye bağırdım.

Ama babam bana kroko oynamayı bilmediğimi, para için oyun oynamamı istemediğini söyledi. Ben de ne mi yaptım, ağlamaya başladım, bunun haksızlık olduğunu, gidip anne-me söyleyeceğimi haykırdım.

Bunun üzerine babam bir dahaki sefere oynayacağıma, şimdilik oyunu öğrenmem için dikkatle izlememi ve kendi topuyla Bay Sivrikulak'ın topunu çok çok uzaklara göndereceğini, benim de o zaman gidip Bay Sivrikulak'ın topunu toplayabileceğimi, ayrıca Bay Sivrikulak'ın yüz papeliyle bana pasta alacağını söyledi. Ben de tamamdır, dedim.

Kroke çok acayip bi oyun, valla, anlaması çok güç. Önce oyuncular kimin başlayacağına karar vermek için bağrışıyorlar.

Sonracıma, "Oyun benim oyunum, eğer hoşuna gitmiyorsa her şeyi kutusuna kaldırım, sen de gidip ne halin varsa görürsün," diyen oyuna başlıyor.

Bizim oyunda ilkin Bay Sivrikulak tokmağını aldı ve mavi topuna "Bum!" diye indirip onu Bayan Sivrikulak'ın sarı çiçekleri arasına gönderdi.

Sonra da oyunda öbür oyuncu, babam yani, gülüyor. Bayan Sivrikulak da pencereyi açıp Bay Sivrikulak'a bir sürü şey söylüyor ama bütün bunlar oyuna dahil değil. Hem zaten Bayan Sivrikulak pek oyuna dahilmiş gibi durmuyordu.

Babam gülmeyi kestiğinde, kırmızı topuna hafifçe vurdu. Top kemerciklerden birine yaklaştı. Ama babam topa ayağıyla hafifçe vurunca Bay Sivrikulak koşarak geldi ve dedi ki:

"Sayılmaz! Sayılmaz! Tokmağınla topa iki kez vurdun! Gördüm işte!"

"Hiç de değil! İkincisinde ayağıyla vurdu bi kere!" diye haykırdım.

Ama babam, nedenini hiç anlamadım ama, onu savunuyorum diye kalkıp bana kızdı.

"Pıtırıcık! Eğer uslu durmazsan doğru eve dönersin!" diyerek bağırdı.

Ben de ağlamaya başladım, kroke oynamayı öğrenmek istediğimi, bunun haksızlık olduğunu söyledim.

Bay Sivrikulak da babama dedi ki:

"Zavallı çocuğunu azarlayacağına biraz dürüstçe oynamaya çalış!"

O sırada oyun acayip karışıyor işte, çünkü oyuncular tokmaklarını bırakıp birbirlerinin yakalarına yapışıyorlar, sonra da birbirlerini sarsmaya koyuluyorlar.

Derken Bayan Sivrikulak pencereyi açtı, Bay Sivrikulak'ı çağırdı, sonracıma Bay Sivrikulak kıpkırmızı kesildi ve babama bu kadar yüksek sesle konuşmamasını, Bayan Sivrikulak'ın çay için davetlileri olduğunu söyledi.

"Evet, şimdi baştan başlayalım," dedi Bay Sivrikulak, tokmağını yerden alarak.

"Olmaz öyle şey! Benim şu anki pozisyonum çok iyi, asla baştan başlamam!" dedi babam.

İşte burada oyun çok gülünç bir hal alıyor, oyuncular toplarını değiştirebiliyorlar çünkü.

Bay Sivrikulak da babamın kırmızı topuna tokmağını indirdikten sonra dedi ki:

“Al bakalım! Artık senin pozisyonun da hiç iyi değil!”

Top evin duvarına “Bam!” diye çarpınca, Bayan Sivrikulak bir kez daha pencereyi açtı, hiç de hoşnut görünmüyordu doğrusu. Elbisesinin önü çay içinde kalmıştı, salonda asılı tablonun yere indiğini söyledi.

Ama babamla Bay Sivrikulak oyuna ara vermediler, kendilerini iyice kaptırmışlardı. Bay Sivrikulak’ın vuruşu çok iyi olmalıydı, babam çok öfkelenmişti çünkü.

“Kendini çok sert sanıyorsun, öyle mi? Şimdi görürsün kimin kazanacağını!” dedi babam.

Sonracıma elindeki tokmağı Bay Sivrikulak’ın ayağına indirdi. Bay Sivrikulak “Uyy! Uyy!” diye bağı-

rırken babamın kafasına kendi tokmağıyla vurmak istedi.

Kroke oyununda çözemediğim şeyler var, örneğin toplarla kemercikler ne işe yarıyor hiç anlayamadım. Ama önemli değil, onlarsız da oynanıyormuş işte. Evde birkaç tane çekiç bulmaya çalışacağım ve yarın okulda arkadaşlara kroke oyununu öğreteceğim.

Böylece teneffüste çok ama çok eğleneceğiz.

Küçük Can

“Neden gidip arkadaşlarla arsada oynayamıyormuşum? Hava çok güzel!” dedim anneme.

“Hayır, Pıtırıcık. Sana kaç kere söyledim, evde kalmanı istiyorum,” dedi.

“Ama arkadaşlarım arsaya bir sürü kasa bırakıldığını söylediler. Çok eğleneceğiz; kasalarla otobüs ya da tren yapacağız, çok kıyak olacak!”

“İşte bu yüzden gidemezsin! İnsanların o korkunç arsaya bıraktıkları pis döküntülerle oynamanı istemiyorum! Kulaklarına kadar kir pas içinde eve dönmenden bıktım usandım artık! Şimdi uslu ol bakalım! Bayan Kuşkonmaz yeni doğan bebeğiyle ziyaretimize gelecek, onun yanında mesele çıkarmanı istemiyorum!”

“Ama arkadaşlar beni bekliyor, hem evde tek başıma ne yapacağım ben?” diye sordum.

Annem de dedi ki:

“Bayan Kuşkonmaz’ın bebeğiyle oyalanırsın. Çok tatlı bir bebek olduğuna eminim.”

Bayan Kuşkonmaz’ın bebeği tatlı olabilir, ama insan bir bebekle oynayıp eğlenemez ki canım. Biliyorum ben, çünkü bebek olan bir kuzenim var, kendisine bir dokunmayagörün, başınıza türlü türlü iş açılıyor.

Ne olacağını görmek için biraz ağlamaya gayret ettim, ama annem devam edersen çok öfkeleneceğini söyledi.

Ben de bahçeye çıktım, biraz yeri tekmeledim, haksızlık bu çünkü, ne yani, yalan mı! Günlerden cuma, okul tatil olmuş, coğrafyada on ikinci olmuşuz, şu başımıza gelene bakın. Gidip arkadaşlarla arsada oynayamayacaksam çalışıp iyi notlar almanın ne anlamı var canım...

Surat asıp top oynuyordum ki –tek başına top oynamak hiç de eğlenceli değil– bahçe kapısının zili çaldı. Annem de koşarak açmaya gitti. Gelen Bayan Kuşkonmaz’dı, yanında bir de bebek arabası vardı. Bayan Kuşkonmaz bizimle aynı mahallede oturur, ama kendisini bir süredir göremiyorduk; hastaneye bebek almaya gitmişti herhalde.

Annemle Bayan Kuşkonmaz çığlıklar atmaya koyuldular; birbirlerini gördüklerine acayip sevinmiş gibydiler. Sonracıma annem arabada ne var diye bakmak için eğildi.

"Ah! Ne tatlı bir kız!" dedi.

"Kız değil, erkek," dedi Bayan Kuşkonmaz. "Adı Can."

"Ah tabii, tabii! Nasıl da size benziyor!" dedi annem.

Ama Bayan Kuşkonmaz dedi ki:

"Öyle mi dersiniz? Kaynanamın dediğine bakılırsa kocama benziyormuş. Gerçekten de kocaminkiler gibi kahverengi gözleri var. Benimkiler yeşil."

"Ama bebeklerin gözleri değişir. Genelde yeşile dönerler. Hem sonra yüz ifadesi sizinkine çok benziyor!"

Sonracıma annem şöyle şeyler söyledi:

"Agucuk, agucuk, ay, ay, ay, ay, yerim seni."

Ben de bebeğe bakmak için arabaya yaklaştım, ama ayak ucumda yükselmek zorunda kaldım. Çünkü bebek arabası çok yüksekti, üstelik parmak ucunda yükselirken bile pek bir şey göremiyordum.

Annem bağırdı:

"Sakın bebeğe dokunayım deme!"

"Bırakın baksın canım," dedi Bayan Kuşkonmaz, gülerek.

Sonracıma daha iyi görmem için beni tutup kaldırdı. Kocaman gözleri vardı bebeğin, ama hiçbir yere bakmıyor gibiydiler, ağızıyla da bir sürü baloncuk yapıyordu, ellerini sımsıkı kapamış, minicik, kıpkırmızı yumruklar yapmıştı. Bence yüz ifadesi hiç de Bayan

Kuşkonmaz'a benzemiyordu, ama ağzında o baloncuklar varken birine benzetmek de çok güç doğrusu.

Bayan Kuşkonmaz beni yere indirdi. Küçük Can'la şimdiden çok iyi arkadaş olduğumuzu söyledi, bebek bana gülümsemiş çünkü. Ama bence kafadan uyduruyordu; Küçük Can'ın tek yaptığı ağzından baloncuklar çıkarmak olmuştu.

Sonracıma annemle Bayan Kuşkonmaz begonyaların yanındaki şezlonglara oturdular, ben de top oynamaya devam ettim.

"Pıtırıcık! Top oynamayı hemen bırakır mısınız?" diye bağırdı annem.

"Niyeymiş?" diye sordum.

Annem beni çok korkuttu doğrusu.

"O kocaman, ağır topunla bebeğe zarar verebilirsin, anlamıyor musun?" diye bağırdı.

"Yok, yok! Bir şey olmaz. Kızmayın çocuğa. Dikkatli oynayacağına eminim," dedi Bayan Kuşkonmaz.

"Bugün nesi var bilmiyorum. Durduğu yerde duramıyor!" dedi annem.

"Yok canım! Çok tatlı bir çocuk. Kocaman abi olmuş zaten, Küçük Can'ın yanında top oynamaması gerektiğini anlamıştır. Öyle değil mi, Pıtırıcık?"

Ben de ne yaptım, top oynamayı bıraktım, ellerimi ceplerime sokup ağaca yaslandım ve surat asma ya koyuldum. Boğazımda koca bir yumru vardı, fena halde ağlamak istiyordum. Şu Küçük Canlarıyla artık

iyice canımı sıktılar doğrusu. Onun her şeyi yapmaya hakkı var, benim yok!

Sonracıma Bayan Kuşkonmaz anneme Can'ın sütünü ısıtması gerektiğini söyledi, mama saati yaklaşıyormuş da.

“Pıtırcık’tan rica ederiz, Can’a biraz göz kulak olsun, böylece ona ne kadar güvendiğimizi de anlamış olur, koca adam olmuş zaten canım,” dedi Bayan Kuşkonmaz.

Sesimi çıkarmadım, annemse gözlerini kocaman açarak bana baktı! Ben de Küçük Can’a göz kulak olacağımı söyledim, Bayan Kuşkonmaz güldü, sonracağıma annemle birlikte içeri girdi.

Küçük Can’ın yanına gittim, ne yaptığını görmek için arabasının kenarına tutunup baktım, ama Can önce gözlerini kocaman açarak bana baktı, sonra da baloncuk yapmayı bırakıp ağzını açtı ve bağırmaya başladı.

“Ne oldu ki? Sussana ya, ne yaptım ki? Ne oldu ki?” diye sordum ona.

Ama Can daha da güçlü haykırıyordu; Bayan Kuşkonmaz ile annem evden koşarak çıktılar.

“Pıtırcık! Yine ne yaptın?” diye bağırırdı annem.

Ağlamaya koyuldum. Hiçbir şey yapmadığımı, Küçük Can insan görünce haykırıyorsa bunun benim suçum olmadığını söyledim. Bayan Kuşkonmaz hiçbir şey yapmadığıma emin olduğunu, Küçük Can’ın özellikle mama saati geldiğinde sık sık böyle bağırıldığını söyledi.

Annem eğilip beni kollarına aldı, dedi ki:

“Hadi ama Pıtırcık. Seni azarlamak istememiştim. Ben senin bir şey yapmadığını biliyorum, tavşanıam.”

Sonracıma beni öptü, ben de onu öptüm. Benim annem çok tatlıdır canım, barışmamıza çok sevinmişim doğrusu.

Can da ağlamıyordu artık. Korkunç sesler çıkararak biberonunu emiyordu.

"Artık gitsek iyi olur. Epey uzun bir gezinti oldu," dedi Bayan Kuşkonmaz.

Sonracıma Bayan Kuşkonmaz annemi öptü, sonracıma beni öptü, tam bahçe kapısından çıkıyordu ki geri döndü.

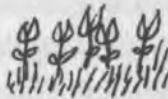
"Eee Pıtırıcık, annen sana Küçük Can gibi bir kardeş alsın ister misin?" diye sordu.

"İııı, evet! Çok isterim!" dedim.

Annemle Bayan Kuşkonmaz çılgınlıklar attılar, gü-lüştüler, yine birbirlerini öpmeye koyuldular. Korkunçtu!

Annemin bana Küçük Can gibi bir kardeş satın almasını isterim doğrusu, çünkü bana Küçük Can gibi bir kardeş satın alırsa, kardeşi içine koymak için o arabadan da alır.

Bebek arabasının tekerlekleriyle ve arsadaki kasalarla, arkadaşlarla çok kıyak bir otobüs yaparız!

Odama Topluyorum

“Bu ne dağınıklık!” dedi annem, odama göstererek.

Yaşadığım yer biraz dağınıktı evet; oyuncaklar, kitaplar, çizgi romanlar her yere saçılmıştı. Annem toplamaya çalışıyor ama itiraf etmeliyim ki kolay iş değil, sonunda bugün kızdı işte.

“Bir saatliğine dışarı çıkıyorum, sen evde kalıyorsun; döndüğümde odanı toplanmış göreceğim, sakın bir saçmalık yapayım deme,” dedi.

Annem gider gitmez odama toplamaya başladım. Saçmalık yapmaya gelince, bunu hiç dert etmedim, artık kocaman adam olduğuma göre ne diye saçmalayacaktım ki? Artık eskisi gibi değildim, doğum gününden önceki, yani üç ay önceki halimden eser kalmamıştı.

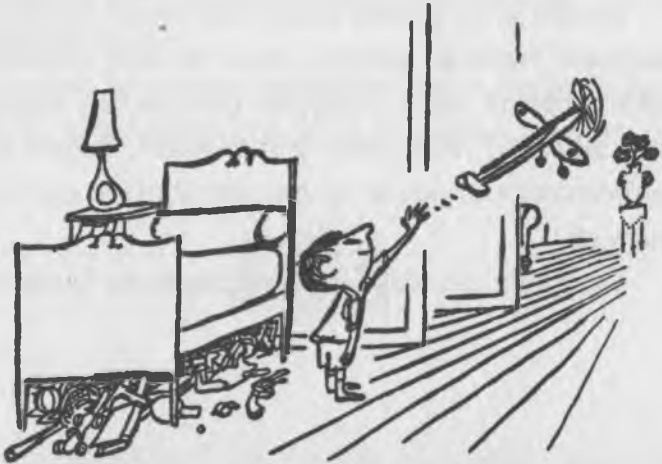
Yatağımın altındaki eşyaları çıkarmaya başladım.

Bir sürü şey vardı. Uçağımı orada buldum, önündeki pervaneyi çevirdiğinizde çok güzel uçuyordu.

Annem bu uçakla oynamamdan hoşlanmaz, bir şeyleri kıracağımlı söyler hep. Uçağın hâlâ uçup uçmadığını görmek için bir deneyeyim dedim, annem haklıymış, çünkü uçak odamın kapısından çıkıp çok kıyak bir dönüş yaparak doğruca yemek odasına girdi ve masanın üstündeki vazoyu kırdı.

Çok da önemli bir şey değil, çünkü babam anneannemin verdiği bu vazounun hiç de güzel olmadığını söyler durur. Ama vazounun içinde çiçeklerle su vardı ve sular masanın her yerine, dantel masa örtüsüne dökülmüştü. Ama su hiçbir şeyi kirletmez ki. Bir zararı olmadı, uçağım sapasağlam duruyordu.

Odama döndüm, yatağımın altından çıkardığım oyuncakları dolaba yerleştirmeye başladım. Dolapta küçükken oynadığım küçük peluş ayıyı buldum. Zavallı küçük ayıcık hiç de güzel görünmüyordu, yer yer

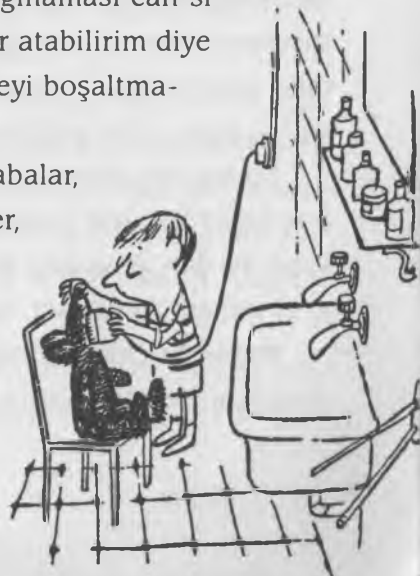
tüyleri dökülmüştü. Ben de küçük ayımı güzelleştirmeye karar verdim. Banyoya gittim, babamın elektrikli tıraş makinesini aldım. Ayıcığımın tüm tüylerini kesince kürkünün döküldüğü yerler görünmeyecekti artık.

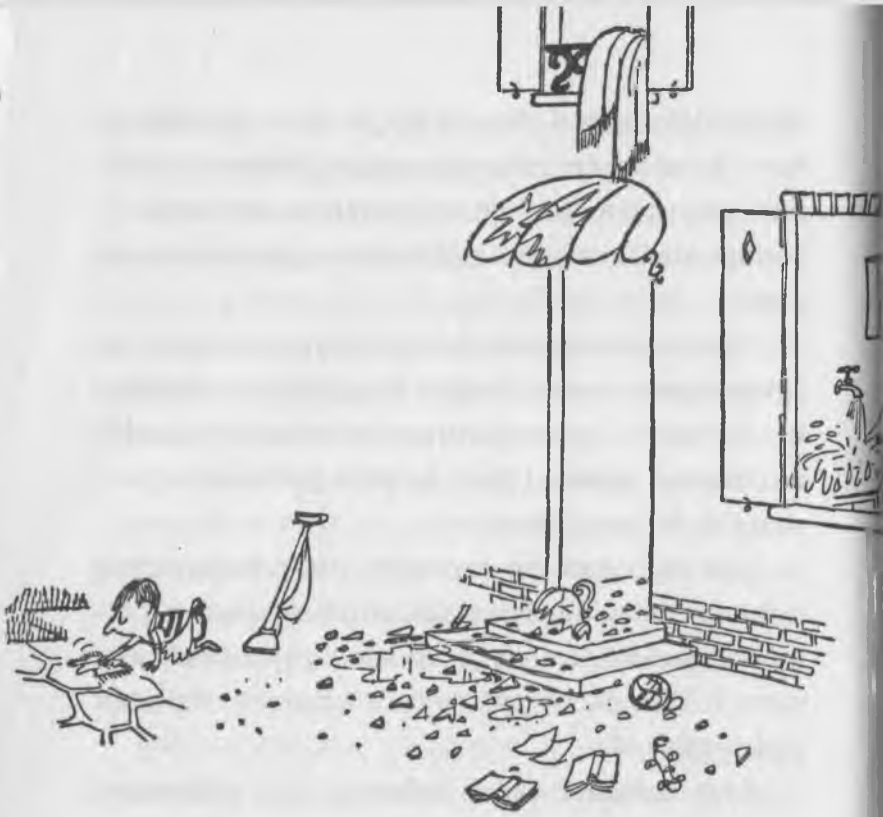
Hem sonracıma babamın bu tıraş makinesi de çok eğlenceliymiş canım, "bzzzzz" diye çalışıyor, tüm tüyleri kesiyordu. Ayımın yarısını tıraş etmişim ki makine "bzzzzz" yapmayı kesti, içinden bir kıvılcım çıktı, sonra da hiç ses çıkmadı.

Çok da önemli bir şey değil, çünkü babam tıraş makinesinin eskiliğinden yakınıır durur, yeni bir tane alacağını söyler. Ama ayım için hiç iyi olmadı: Üst yarısı tıraşlandı, alt yarısı öylece kalakaldı. Pantolon giymiş gibi oldu.

Ayıyı dolaba koydum, babamın tıraş makinesini de banyoya, ortalığı toplamak üzere odama döndüm. Tüm oyuncakların dolaba sığmaması can sıkıcıydı doğrusu, ben de neler atabilirim diye bakmak için dolaptaki her şeyi boşaltmaya karar verdim.

Tekerleği olmayan arabalar, arabası olmayan tekerlekler, patlak bir futbol topu, bir sürü kızmabirader taşı, küpler, üstünü çizip boyadığım resimleriyle hiç

okumadığım kitaplar buldum. Bütün bunlar hiçbir işe yaramazdı. Ben de ne mi yaptım? Her şeyi yatak örtümün üstüne yığdım, kocaman bir bohça yaptım, hepsini aşağıya, çöpe indirmek istiyordum.

Sonracıma aklıma bir fikir geldi: İşimi daha çabuk halletmek için bohçayı pencereden aşağı atmaya karar verdim. Ama giriş kapısının üstündeki cam çatıyı unutmam iyi olmadı, kırıldı çünkü.

Neyse ki çok da önemli değil, çünkü annem bu camı temizlemenin çok zor olduğunu, ne diye kapının

üstüne böyle minik bir dam oturttuklarını anlayamadığını söyler durur. Sonracıma babam camekânı paspasın yerine koyacak halleri yok ya, diyerek gülmeye başlar; bu da annemin hiç ama hiç hoşuna gitmez, bana dışarı çıkmamı, babamla konuşmaları gerektiğini söyler.

Bahçeye düşen tüm oyuncakları kapının önünde bırakmak istemiyordum ama. Gidip annemin elektrik süpürgesini aldım.

Annem elektrik süpürgesini asla evin dışında kullanmaz, ama bence iyi etmiyor, çünkü makinenin kordonu çok uzun, hem de bir harika, oyuncakları, çakıl taşlarını, cam kırıklarını, her şeyi içine çekiyor. Hem zaten elektrik süpürgesinin torbasını da cam kırıkları delmiş olmalı.

Çok da önemli bir şey değil ama, çünkü annem bu yırtığı yeniden dikebilir, olmadı torbayı değiştirir. Ama torbanın içindeki her şeyin yeniden kapının önüne yığılması hiç hoş olmadı doğrusu.

Büyük parçaları hemen toplayıp çöpe attım, geri kalanlar içinse aklıma harika bir fikir geldi: Kapının önünü yıkamaya karar verdim. Su almak için mutfığa gittim, ama orada biraz canım sıkıldı doğrusu. Her yerin altını üstüne getirdim ama bir türlü su kovağını bulamadım.

Annemin dönmesine çok az zaman kaldığı için, her şeyi bir güzel temizleyerek ona hoş bir sürpriz

yapmayı çok istiyordum. Annemin konuklarımız geldiğinde çıkardığı büyük, altın rengi kulpları olan çorba kâsesini kullanmaya karar verdim. Evimizdeki en büyük kâse o çünkü.

Onu almak için de, mutfak dolabında duran çorba kâsesini yani, taburenin üstüne çıkmam gerekti, bunu yapmayı çok severim ama hiç de kolay olmadı.

Büyük çorba kâsesinin önünde bir sürü tabak duruyordu. Annemin gerçekten de biraz dağınık olduğunu söylemem gerek, insan hiç büyük çorba kâsesini dolabın en dibine koyar mıymış canım, bir yerleri yıkamak için ne zaman kullanacağınız hiç belli olmaz ki. Bunu kendisine söylemeliyim.

Ama çok çalışıp çorba kâsesini almayı başardım. İki tabak kırılmıştı ama olsun, çok da önemli değil, geriye daha yirmi iki tane kalıyor çünkü. Üstelik evimize asla yirmi iki konuk birden gelmiyor!

Su dolu çorba kâsemle giriş kapısına doğru gittim. Ama iki kez geri dönmek zorunda kaldım çünkü şu kocaman çorba kâsesi yüzünden önümü göremiyordum ve takılıp düştüm. Ama şansım vardı, kâseyi bırakmadım çünkü, dökülen sular kendiliğinden kururdu nasıl olsa.

Sonracıma kapının önündeki tozların üstüne su döktüm, ve banyo havlusuyla yerleri silmeye koyuldum. Doğrusunu söylemem gerekirse çok iyi temizleyemedim, her yer çamura bulandı çünkü.

Çok da önemli bir şey değil, ama kuruduktan sonra bu çamurlar gider nasıl olsa.

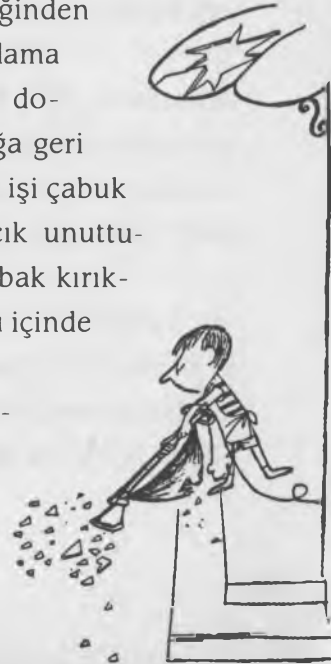
Asıl can sıkıcı olan çorba kâsesinin kırılmasıydı. Üstelik bir sürü tabağımız vardı ama yalnızca tek bir çorba kâsesi olması hiç hoş değildi.

Ama çok korkunç bir şey yapmış sayılmam, babam konuklar geldiğinde çorbadansa meze ikram edilmesinden hoşlanır. Mezelerin daha şık durduğunu düşünür, annemse örneğin kremalı brokoli çorbasının mayonezli yumurta salatasından çok daha havalı olduğunu söyler ve eğlence olsun diye öylece tartışmaya devam ederler.

Artık tartışmalarına gerek kalmayacak, brokoli çorbasını koyacak bir kâsemiz yok çünkü.

Şu meşhur çorba kâsesini yerine koymak için mutfağa dönmem gerekmediğinden biraz zaman kazandım. Hemen odama çıkıp her şeyi düzenli bir biçimde dolabıma yerleştirdim. Bir ara mutfağa geri dönmem gerektiği düşünülürse, bu işi çabuk halletmiş sayılırdım... Musluğu açık unuttuğumu hatırlamıştım çünkü, ama tabak kırıkları lavaboyu tıkadığı için her yer su içinde kalmıştı.

Çok da önemli değildi ama, nasıl olsa yerdeki taşlar güneşle birlikte yarına kadar kuruyacaktı,

hem annemin yerleri silmesine de gerek kalmayacaktı, bu işten pek hoşlanmaz da.

Annem eve döndüğünde sonunda odamı toplayabilmişim. Beni kutlayacağından ve hoşnut kalacağından emindim.

Ama sizi epey şaşırtacak bir şey söyleyeyim, gerçekten de doğruyu söylüyorum, valla: Annem beni bir güzel azarladı!

Koca Fil

Dilbilgisi dersinde sınıf sekizincisi oldum, babam da bana akşama çok güzel bir armağan vereceğini söyledi.

Bu akşam babam işten döndüğünde onu öpmek için kapıya koşturdum. Babam eve döndüğünde hep çok sevinirim ben. Ama bana bir sürpriz getirdiğini bildiğim zaman daha da çok sevinirim!

Babam beni öptü, "hoppalacık!" yaptı, sonracıma yamyassı bir paket verdi. Benim istediğim o farları yanan küçük, kırmızı araba olamayacak kadar yassıydı.

"Eveet, Pıtırıcık, armağanını aç bakalım," dedi babam.

Paket kâğıdını yırttım, içinde ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz! Bir plak vardı! Üstünde fil ve maymun resimleriyle çöp adamlar bulunan güzel kapıyla bir plak! Hem kapakta plağın adı da yazılıydı: "Koca Fil".

Acayip sevinmiştim doğrusu, çok da gururlanmış-
tım! İlk kez kendime ait bir plağım oluyordu! Benim
babam dünyanın en tatlı babasıdır zaten. Babamı öp-
tüm, o da çok hoşnut görünüyordu, annem de mut-
faktan çıktı, gülüyordu, o da bana sarıldı, öptü. O sı-
rada evimizde herkes çok mutluydu doğrusu!

“Plağımı dinleyebilir miyim?” diye sordum baba-
ma.

O da dedi ki:

“Dinlemen için aldık ya, tavşanım. Bekle de onu
pikaba yerleştireyim.”

Babam plağı yerleştirdi, pikap dönmeye başladı.
Sonracıma tatlı mı tatlı bir müzik duyuldu ve bir ba-
yan şarkı söylemeye başladı: “Koca bir fil varmış, ko-
ca bir fil varmış, koca bir fil... Koca bir burnu varmış,
koca bir burnu varmış, koca bir burnu...”

Sonracıma bir sürü bay ve bayan filin öyküsünü
anlatmaya başladılar, filin arkadaşı olan bir maymun
varmış, birlikte bir sürü yaramazlık yapıyorlarmış.
Derken bir avcı gelmiş, fili yakalamış ama maymun
gelip fili kurtarmış. Sonracıma avcı ağlamaya başlı-
yordu, fille maymun da onunla arkadaş oluyorlar, hep
birlikte sirke gidiyorlardı; orada çok ama çok para ka-
zanıyorlardı. Sonracıma baylarla bayanlar tekrar baş-
lıyordu: “Koca bir fil varmış, koca bir fil varmış, koca
bir fil... Koca bir burnu varmış, koca bir burnu varmış,
koca bir burnu...”

"Çok hoşmuş," dedi annem.

"Evet, artık çocuklar için çok güzel şeyler yapıyorlar," dedi babam.

"Bir kez daha dinleyebilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki dinleyebilirsin tavşanım," dedi babam.

Plağı tekrar yerleştirdi, şarkının sonunu annem ve babamla birlikte söyledik: "Koca bir fil varmış, koca bir fil varmış, koca bir burnu varmış, koca bir burnu varmış, koca bir burnu..." Sonracıma hepimiz güldük ve alkışladık.

"Plağımı Lüplüp'e telefonda dinletebilir miyim?" diye sordum.

Babam da dedi ki:

"İııı... Peki, madem istiyorsun..."

Lüplüp'e telefon açıp şöyle dedim:

"Dinle Lüplüp, bak babam bana ne getirdi. Bir plak."

"İyi. Yalnız acele etsen iyi olur çünkü birazdan yemeğe oturacağız. Kuru fasulye soğuyunca hiç lezzetli olmuyor da," dedi Lüplüp.

Pikabı çalıştırdım, telefonu da yanına koydum. "Koca bir fil varmış, koca bir fil varmış, koca bir fil... Koca bir burnu varmış, koca bir burnu varmış, koca bir burnu..." kısmı bitince telefonu alıp Lüplüp'e beğenip beğenmediğini sordum. Ama Lüplüp yoktu. Akşam yemeğine oturmuş olmalıydı.

"Eveet! Yemek demişken, benimki de hazır. Sofraya!" dedi annem.

"Yemekten önce plağımı bir kez daha dinleyebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır, Pıtırıcık. Yemek saati geldi, bırak şimdi plağı," dedi babam.

Babam epey ciddi görünüyordu, ben de sesimi çıkarmadım.

Sofrada çorbamı içmeye başlarken şarkımı söyledim: "Koca bir fil varmış, koca bir fil varmış, koca bir fil... Koca bir burnu varmış, koca bir burnu varmış, koca bir burnu..."

Babam bağırdı:

"Pıtırıcık! Sessizce çorbayı içer misin lütfen!"

Çok tuhaf doğrusu, nedense epey sinirlenmiş gibiydi.

Yemek bittiğinde dünden kalan elmalı turtayı yedik; pikaba doğru gidiyordum ki babam bağırdı:

“Pıtırcık! Ne yapıyorsun bakiyim sen!”

“Ne yapıcım, plağımı dinlemeye çalışıyorum.”

“Yeter artık şu plak. Gazetemi okuyacağım, birazdan da yatacağız zaten.”

“Yatmadan önce bi kerecik daha dinleyeyim, n’olur,” dedim.

“Hayır, hayır, hayır!” diye haykırdı babam.

İşte o zaman ağlamaya başladım. Ne yani, yalan mı, iyi valla! Bir plak bile dinleyemeyeceksek... haksızlık doğrusu, hem de dilbilgisi dersinde sekizinci olmuşken, yalan mı...

Annem ağladığımı duyunca mutfaktan koşarak yetişti.

“Neler oluyor burada?” diye sordu.

“Babam plağımı dinlememi istemiyor,” dedim.

“Neden istemiyormuş?” diye sordu.

“Bil bakalım neden? Kafa dinlemek istediğim için olabilir mi acaba? Evimde sakin sessiz oturmak istediğim için olabilir mi peki? Koca fil masalını yirminci kez dinlemeden gazetemi okumak istediğim için olabilir mi?”

“Olmasına olur ama hiç olmayacak bir şey var,” dedi annem. “Oyalanmasına izin vermeyeceksen, çocuğa ne diye armağan alıyorsun?”

“Bak bu çok güzel işte! Şimdi de armağan aldığım için bana laf ediliyor! Bravo! Gerçekten, bravo! Zaten burada ne arıyorum ki ben! Gerçekten de fazlalığım bu evde!”

“Hayır efendim, asıl fazlalık benim! Ne zaman bir şey söyleyecek olsam hemen bağırmaya, tehditler savurmaya başıyorsun...”

“Ben mi tehdit savuruyorum?” dedi babam.

“Evet,” dedi annem, sonracıma benimle beraber ağlamaya başladı.

Babam gazetesini yere fırlattı, üstünde abajurun durduğu sehpayla koltuk arasında gidip gelmeye başladı.

Sonra da anneme dedi ki:

“Tamam, tamam. Özür dilerim. Ağlama hadi. Biraz sinirlendim işte, bugün işyerinde zor bir gün geçirdim. Hadi ağlama, hadi.”

Annemin yanına geldi, onu öptü, sonracıma beni öptü, annem gözlerini sildi, benim de yüzümü sildi, gülümsedi, sonra bir daha gülümsedi, sonra da plağ-ğı koyup hep birlikte şarkı söylemeye başladık: "Koca bir fil varmış, koca bir fil varmış, koca bir fil... Koca bir burnu varmış, koca bir burnu varmış, koca bir burnu..." Sonracıma gidip yattım.

Ertesi akşam, babam işten geldiğinde salon halısına uzanmış çizgi roman okuyordum.

"Eee, Pıtırcık! Plağ-ğını dinlemiyor musun bakalım?" diye sordu babam.

"Bugün üç kez daha dinledim. Artık o filden bıktım usandım."

Babam öfkeden kıpkırmızı kesildi:

"Zamane çocukları, hepiniz aynısınız! Size güzel bir armağan verilmesin, hemen ertesi gün usanıp bir kenara atıyorsunuz. Size armağan verilmesinden bile bıkiyorsunuz!"

Dürüstlük Örneği

Cuma öğleden sonra Lüplüp ve Dalgacı ile okuldan dönüyordum. Bir de yere baktım ki ne göreyim? Bir cüzdan!

"Cüzdan buldum!" diye haykırdım.

Sonra da onu yerden aldım.

"Vay be, peki bu cüzdanı ne yapacağız şimdi?" diye sordu Dalgacı.

"Cüzdanı ben buldum bi kere," dedim.

"Ama üçümüz beraberdik," dedi Dalgacı.

"Evet ama ilk ben gördüm."

Dalgacı bunun haksızlık olduğunu, benden arkadaş olmayacağını haykırırken, cüzdanı açtım, içinde bir sürü ama bir sürü para vardı.

"Onu sahibine geri vermen gerek," dedi Lüplüp.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sorduk Dalgacı ile ben.

“Hayır efendim, dalga geçmiyorum. Eğer cüzdan sende kalırsa polis evine gelir, sonracıma cüzdanı çaldığını söyler, sen de hapse girersin. Bir şey bulduğunda sahibine geri vermezsen doğru hapse gidersin. Babam söyledi.”

Dalgacı koşarak uzaklaştı. Ben de Lüplüp’e cüzdanı kime vereceğimi sordum, onu bulduğum için epey canım sıkılmıştı doğrusu.

“Hımmm, karakola gitmen gerek. İşte orada sana dürüst biri olduğunu söyleyecekler; dürüst demek, bulduğunu geri veren, dürüstlük örneği sergileyen kişidir. Ama acele etmelisin, yoksa seni hapse götürmek için almaya gelirler.”

“Peki cüzdanı kaldırırma bıraksam, nasıl olur?” diye sordum.

“Hayır, bırakamazsın, çünkü biri seni görecektir olursa hapsi boylarsın.”

Koşarak uzaklaştım oradan, ağlayarak eve gittim. Babamla annem bahçedeki şezlonglarda oturuyorlardı.

“Pıtırıcık! Neyin var?” diye sordu annem.

“Karakola gitmemiz gerekiyor!” diye haykırdım. Babamla annem hemen ayağa fırladılar.

“Karakola mı? Sakin ol, Pıtırıcık. Anlat bakalım, neler oldu?” diye sordu babam.

Ben de onlara cüzdan olayını anlattım, sonra da dürüstlük örneği sergilemezsem polislerin beni hap-

BU AKŞAM
GÜNEŞ SİRKi'NDE
BÜYÜK GÖSTERİ

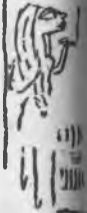
10 ASLAN
VE
İP CAMBAZI

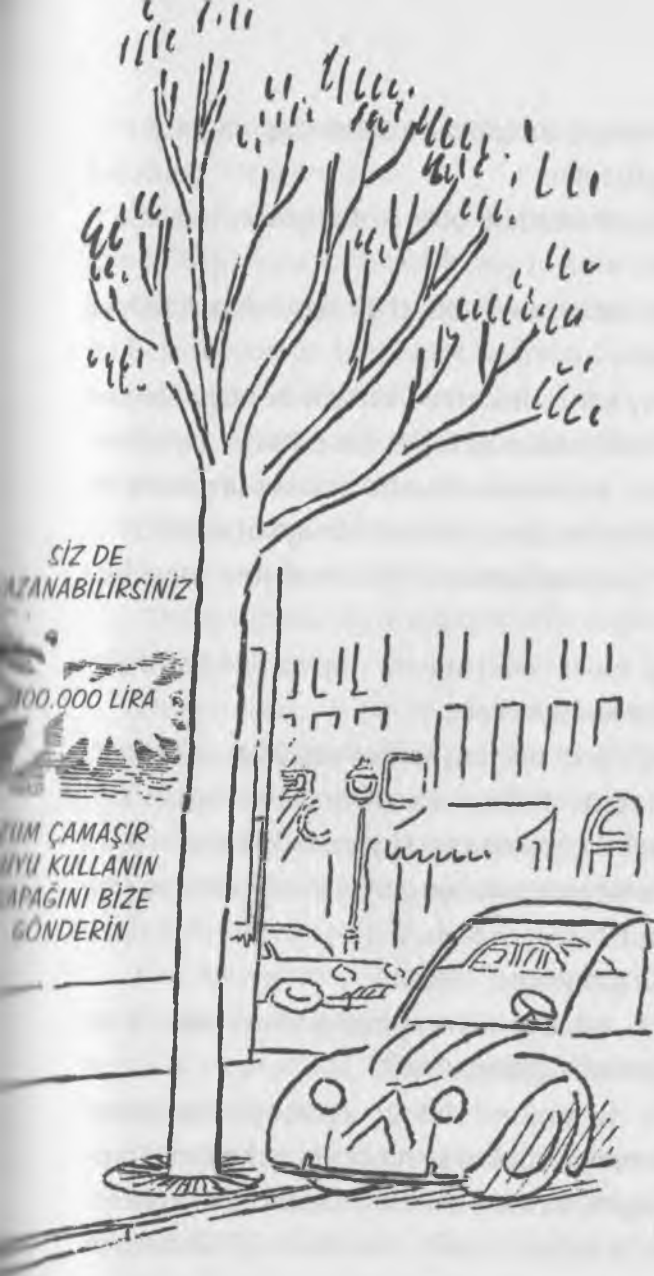
46
13
KRİSTAL
SİNEMASI'NDA
100.000

DOLARLIK
ADAM

KANUN
DIŞI

SİZ DE
AZANABİLİRSİNİZ

100.000 LIRA

TUM ÇAMAŞIR
MİYU KULLANIN
APAGINI BİZE
GÖNDERİN

se götüreceklerini anlattım. Annemle babam birbirlerine bakıp güldüler.

“Şu meşhur cüzdanı bize de bir göster bakalım,” dedi babam.

Cüzdanı babama verdim. O da açıp baktı, içindeki paraları saydı.

“Kırk beş kuruş. İnsanlar üzerlerinde bu kadar parayla nasıl korkmadan dolaşıyorlar bilmem! Bana kalırsa, Pıtırıcık, bu paraları kumbarana koysan daha iyi olur, böylece biraz daha dikkatli olmayı öğrenirler!”

“Hayır! Cüzdanı karakola götürmeliyim!” diye bağırdım.

“Pıtırıcık haklı,” dedi annem. “Ayrıca kendisini dü-rüstlüğü için kutluyorum.”

“Doğru,” dedi babam, tekrar şezlonga oturarak. “O halde Pıtırıcık, doğruca karakola gidiyorsun.”

“Tek başıma gitmeye korkuyorum,” dedim.

“Sen de onunla beraber gitmelisin,” dedi annem.

“Anlaşıldı,” dedi babam.

“Hemen gitmeliyiz,” dedim.

“Pıtırıcık, canımı sıkmaya başlıyorsun bak. Önümüzdeki günlerde gideriz işte.”

Ben de ne yaptım? Tekrar ağlamaya başladım, cüzdanı hemen götürmezsem polisin gelip beni hapse götüreceğini, birilerinin beni cüzdanı alırken kesin gördüğünü, cüzdanı hemen karakola götürmezsek canıma kıyacağımı söyledim.

"Onunla gitsen iyi olur. Sinirleri çok bozulmuş, baksana," dedi annem.

"Ama üstümü daha yeni değiştirdim, yorgunum. İçinde hepi topu kırk beş kuruş bulunan eski püskü bir cüzdanı karakola götürmek için yeniden giyinmemi beklemiyorsun herhalde? Adamlar alay eder valla; beni deli yerine koyacaklar!"

"Seni oğluna dürüstlük öğreten bilinçli bir baba yerine koyarlar, olsa olsa," dedi annem.

"Lüplüp bana dürüstlük örneği sergilemenin nasıl bir şey olduğunu anlattı," dedim.

"O Lüplüp olacak arkadaşın artık canımı sıkmaya başladı," dedi babam.

Annem babama bunun görüldüğünden daha ciddi bir olay olduğunu, kimi kavram ve ilkeleri küçüğe (burada küçük ben oluyorum) öğretmeninin babam için bir görev olduğunu, beni karakola götürmesi gerektiğini söyledi. Babam da peki, tamam, tamam, dedi ve üstünü değiştirmeye gitti.

Karakola girince –ben çok korkmuştum doğrusu– bir bankonun önüne gitti, arkasında bir amca oturuyordu. Çok şaşırımdım, çünkü Sırım'ın babası gibi üniforma giymemişti.

"Ne istemiştiniz?" diye sordu polis memuru.

"Yolda bir cüzdan bulduk, daha doğrusu küçük oğlum buldu," dedi babam. "Size cüzdanı getirmiştik."

"Görebilir miyim?" diye sordu polis.

Babam ona cüzdanı uzatınca açıp içine baktı, sonracıma da babama baktı.

“Kırk beş kuruş mu?” diye sordu.

“Kırk beş kuruş,” dedi babam.

Sonracıma arkadaki bürodan bir başka memur çıktı, bankoya yaklaşp sordu:

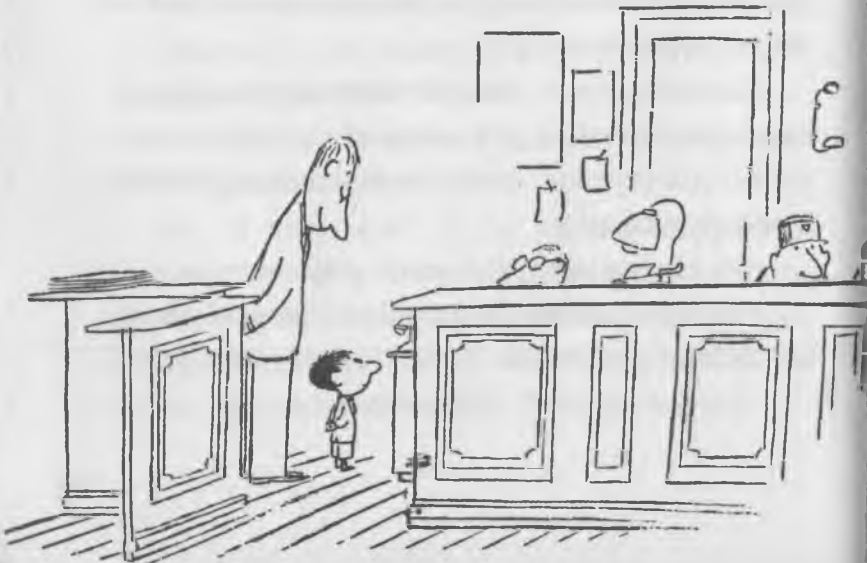
“Mesele nedir, Hamuryumruk?”

“Beyefendi yolda bir cüzdan bulmuş, komiserim.”

“Yani aslında küçük oğlum onu sokakta bulmuş,” dedi babam.

Komiser amca cüzdanı aldı, içindeki parayı saydı, kocaman gülümsedi, bana doğru eğilince babamın arkasına saklandım.

“Aferin sana çocuğum, çok güzel bir dürüstlük örneği sergiledin, seni kutluyorum. Çok dürüst bir oğ-

lunuz olduğu için sizi de kutluyorum, beyefendi," dedi komiser.

"Ona kimi kavram ve ilkeleri öğretmeye çalışıyoruz," dedi babam, çok hoşnut bir hali vardı. "Haydi bakalım, koca aptal, korkma da komiser beye elini uzat."

Komiser elimi sıktı, derslerle aramın nasıl olduğunu sordu, iyi dedim, umarım aritmetikte on dördüncü olduğumu öğrenmez.

Sonracıma komiser dedi ki:

"Zaten bu kadar dürüst bir çocuğun okulda da çok çalışkan olduğunu biliyordum. Şimdiii, bu cüzdanla ilgili ifade alınması gerekiyor. Hamuryumruk, bana bir form verin lütfen."

Polis memuru, komisere bir kâğıt uzattı, o da üstüne bir dolu şey yazdı, sonracıma dolma-kalemimi babama uzatıp dedi ki:

"Bu formu küçüğün adına siz doldurursanız daha iyi olur. Cüzdanın bulunduğu tarihi, yeri, yaklaşık saati yazıp imzalayacaksınız... O kadar, teşekkür ederim."

Sonracıma komiser bana cüzdanın kayıp eşya bürosuna gönderileceğini, bir yıl içinde kimse gelip sormazsa da benim olacağını anlattı.

"Size sık sık bu tür şeyler getiren oluyor mu?"

"Ah, beyefendi, ah! İnsanların yollarda neler kaybettiğini anlatsam inanmazsınız! Ama ne yazık ki bu

dalgın insanların kaybettiklerini getirecek sizinki gibi dürüst çocuklar olmuyor hep!"

Sonracıma komiser bana elini uzattı, babama elini uzattı, biz de polis memuruna elimizi uzattık, herkes kocaman gülümsüyordu, çok kıyıktı canım. Eve döndüğümüzde çok keyifliydik, anneme tüm olup bitenleri anlattım, o da beni öptü.

Ama en çok ne zaman gururlandım biliyor musunuz? Evdeki herkesin acayip dürüst olduğunu anladığımda, babam komisere dolmakalemimi geri vermek için evden koşarak çıktı çünkü.

ilaç

Pazar gecesi çok hastalandım. Annem pazartesi sabahı okulu arayıp gelemeyeceğimi bildirdi.

Ben çok keyifli değildim doğrusu, çünkü annem doktoru da aramış, geleceğimizi bildirmişti. Doktora gitmekten hoşlanmam ben. Ne yani, yalan mı? Size hep canınızı yakmayacaklarını söylerler, sonra da iş-neyi batırırverirler.

“Ne diye ağlıyorsun, koca aptal?” dedi annem. “Doktor hiç canını acıtmayacak!”

Doktorun muayenehanesine geldiğimizde, salon- da beklerken hâlâ ağlıyordum.

Sonracıma beyazlar giymiş bir bayan doktorun bizi beklediğini söyledi, içeri girmek istemi-yordum ama annem beni kolumdan çekerek götürdü.

“Bütün bu gürültü patırtıyı Pıtırıcık mı yapıyor?” diye sordu doktor, ellerini yıkarken. “Ama böyle ya-

pılmaz ki, küçük adam. Bütün hastalarımı kaçırtmaya mı niyetlendin? Haydi bakalım, aptallık etme, canını yakmayacağım ki.”

Annem ona hastalığımı anlattı, sonracıma doktor dedi ki:

“Peki, bir muayene edelim bakalım. Üstünü çıkar, Pıtırcık.”

Üstümü çıkardım, doktor da beni kucaklayıp üstü beyaz çarşafla örtülü bir kanepeye yatırdı.

“Aaa, hadi ama! Korkudan titremek sana yakışıyor mu hiç? Koskoca adam oldun artık, Pıtırcık! Üstelik beni tanıyorsun; seni yiyecek değilim ya! Sakin ol bakalım!”

Doktor sırtımı dinledi, dilimi çıkarmamı söyledi, elleriyle neredeyse her yerimi muayene etti, sonracıma burnumun ucunu sıktı.

“Hadi bakalım! Önemli bir şeyin yok! Bir daha uf olmaman için bir şeyler vereceğiz sana. Bu arada, gerçekten canını acıttım mı, söyle? Çok canın yandı mı?”

“Hayır,” dedim, sonra da güldüm.

Bu doktor gerçekten de kıyak adam canım. Bana giyinmemi söyledi, sonra da gidip masasına oturdu. Önündeki kâğıda bir şeyler yazarken annemle konuştu.

“Hiç önemli bir şey değil. Bu ilacı verin; kahvaltı dahil her yemekten önce bir barda-

ğa beş damla. Üç-dört gün sonra gelin, bir kontrol edelim.”

Sonracıma doktor bana baktı, güldü ve dedi ki:

“Surat asmak yok, Pıtırıcık! Seni zehirleyecek değilim ya! Bu çok güzel bir ilaç, hiç acı değil. Bunu sadece arkadaşlarıma veriyorum.”

Sonracıma doktor bana şakacıktan bir tokat atıp güldü. Ama benim hiç gülecek halim yoktu doğrusu, ilaçları sevmem çünkü; tatları çok kötüdür, içmek istemediğinizde de evdekilerle başınız derde girer.

“Gerçekten çok sabırlısınız, doktor bey,” dedi annem.

Doktor da bizi kapıya geçirirken dedi ki:

“İnsan alışıyor, birkaç yıl pratik yaptıktan sonra bu ufaklıkların ruhunu okuyorsunuz, efendim... Ağlamayı kessen iyi olur, küçük canavar, yoksa iğneyi yersin!”

Doktorun yanından çıkınca, anneme ilacı almayacağımı, hasta yatmayı yeğlediğimi söyledim.

"Pıtırıcık, mantıklı ol lütfen," dedi annem. "İlacı alacağız, sen de çok cesur, kocaman bir çocuk olduğuna göre onu bir güzel yutacaksın. Cesur bir çocuksun sen, öyle değil mi?"

"Evet, cesurumdur," dedim.

"Tabii ki öylesin. O zaman koca bir adam gibi davranacaksın. Pıtırıcık'ının hiç sorun çıkarmadan ilacını yuttuğunu görünce baban da gurur duyacak. Hem belki önümüzdeki pazar seni sinemaya bile götürür."

Eczaneye gittik, annem ilacı aldı, güzel mavi bir kutunun içinde küçük, güzel bir şişesi ve bir de nesi vardı bilin bakalım? Damlalığı!

Tam eve girmiştik ki babam öğle yemeği için geldi.

"Eee?" diye sordu.

"Önemli bir şey değilmiş, sonra anlatırım," dedi annem. "Ne oldu biliyor musun? Doktor bana Pıtırıcık için bir ilaç almamı söyledi, yalnızca o içebilecekmiş. Büyükler gibi."

"İlaç mı? Güzel, güzel," dedi babam bana bakıp çenesini ovuşturarak.

Sonracıma da pardösüsünü çıkardı.

Sofrada, annem bir bardak su getirdi, ilacı aldı, damlalıklarla bardağa beş damla koydu, küçük bir kaşıkla karıştırdıktan sonra da dedi ki:

"Haydi bakalım! Bir dikişte iç, tamam mı Pıtırıcık! Hooop!"

Ben de içtim, ilacın hiç tadı yoktu, annemle babam beni öptüler.

Öğleden sonra evden çıkmadım, çok kıyaktı, kurşun askerlerimle oynadım, sonracıma annem akşam yemeği için sofrayı hazırladı, ilacı tabağımın yanına koydu.

“İlacı hemen şimdi alabilir miyim?” diye sordum.

“Bekle de sofraya oturalım,” dedi annem.

Sonracıma, sofraya oturduğumuzda, annem damlalığı benim kullanmama izin verdi; babamsa benimle gurur duyduğunu, önümüzdeki pazar beni sinemaya götürmeyi düşündüğünü söyledi.

Sabah kalktığımda anneme ilacımı vermeyi unutmamasını söyledim. Annem güldü, unutmayacağını söyledi. İlaç şişesini aldım, su bardağının içine beş damla akıttım, bir güzel içtim, sonracıma da ilacımı okul çantama koydum.

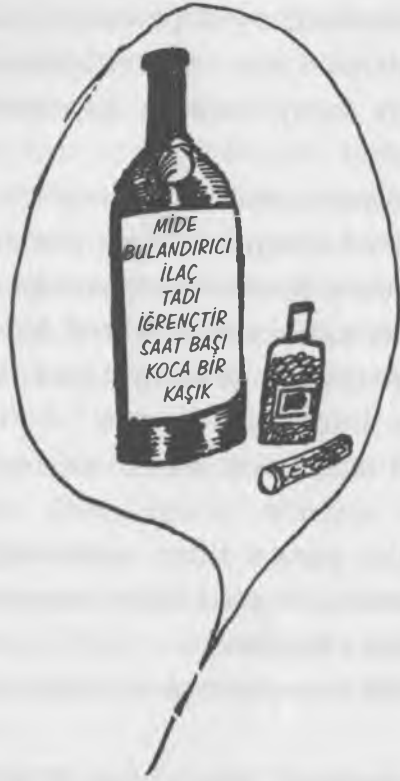
“Pıtırıcık ne yapıyorsun sen öyle?” diye sordu annem.

“Ne yapıcım, ilacımı okula götürüyorum,” dedim.

“Okula mı? Delirdin mi sen?”

Bense ona delirmediğimi, ama hasta olduğumu, belki okulda ilaca ihtiyacım olacağını, ilacımı arkadaşlara göstermek istediğimi söyledim.

Ama annem beni dinlemek istemedi, ilacı çantamdan çıkardı, ben ağlamaya başlayınca da bu komedi-

ye bir son vermemi, devam edecek olursam bir daha asla ilaç almayacağımı söyledi.

Okula gittiğimde arkadaşlar dün neden okula gelmediğimi sordular.

"Çok hastalandım," diye anlattım onlara. "Hastalanınca da doktora gittim, durumumun çok ağır olduğunu söyledi ve bana bir ilaç verdi."

"İlacın tadı kötü müydü peki?" diye sordu Sırım.

"Bebattı!" dedim. "Ama ben umursamadım, acayip cesurumdur çünkü. Bu ilaç büyükler için aslında, mavi bir şişesi var."

"Hıh! Geçen yıl seninkinden çok daha berbat bir ilaç yuttum. Vitamindi," dedi Gümüş.

"Ya, öyle mi? Senin ilacının damlalığı var mıydı peki?" diye sordum.

"O da ne demek öyle?" diye sordu Gümüş.

"Senin ilacın beni güldürüyor demek. Benimkinin damlalığı var çünkü."

"Pıtırıcık haklı," dedi Toraman Gümüş'e. "Senin ilacın bizi güldürüyor."

Gümüş'le Toraman dövüşürlerken, Lüplüp bize bir keresinde doktorun kendisine iştah kapayıcı bir

ilaç verdiğini anlattı. Ama annesi günün birinde onu iki yemek arasında gizlice ilaç içerken görünce bu ilacı almasını yasaklamış.

Sınıfta öğretmen bana daha iyi hissediyor muyum diye sordu, ben de ona korkunç bir ilaç aldığımı söyledim. Öğretmen de çok güzel dedi ve dilbilgisi sınavı yaptı.

Cuma günü annemle tekrar doktora gittik, bu kez hiç ama hiç korkmuyordum.

“Seni hep böyle görmek isterim. Üstünü çıkar bakalım, küçük tavşan.”

Üstümü çıkardım, doktor göğsümü dinledi, dilimi çıkarmamı söyledi, anneme bir daha ateşimin çıkıp çıkmadığını sorduktan sonra da giyinmemi söyledi.

“Geçmiş olsun. Artık tedaviyi bırakabiliriz,” dedi.

Sonracıma da gülerek çeneme yumruk atıyormuş gibi yaptı.

“Sana harika bir haberim var, evlat. İyileştin, artık ilaç almayacaksın,” dedi.

Ben de ne mi yaptım? Ağlamaya başladım, doktorsa bu kez bizi kapıya kadar geçirmedim.

Masasında hiç ses çıkarmadan oturdu kaldı.

Alışveriş Yapıyoruz

Sofrada oturmuş yemek yiyorduk ki annem şöyle dedi:

“Gidip Pıtırıcık’a hemen bir kıyafet almam gerekiyor. Lacivert takımlarındaki lekeyi çıkarmaya çalıştım ama ne kadar uğraştıysam olmadı!”

Babam gözlerini kocaman açarak bana baktı ve dedi ki:

“Bu çocuğu giydirmek bir servete mal oluyor! Giysilerini aldığımız anda mahvediyor. En iyisi ona paslanmaz çelikten bir zırh yaptırmak olacak.”

Ben de bunun çok kıyak bir fikir olduğunu, zırhın, şu hiç sevmediğim çünkü içinde salaklara benzediğim o lacivert takımlardan daha iyi olduğunu söyledim.

Ama annem bana asla zırh almayacağını, yeni bir lacivert takım alacağını, elmamı hemen bitirmemi, çünkü mağazaya gitmek için hemen evden çıkacağımızı söyledi.

Çok büyük, bir sürü, ama bir sürü ışığı olan, içinde insanlarla eşyalar, bir de yürüyen merdivenler bulunan büyük mağazaya gittik. Şu yürüyen merdivenler pek kıyakmış doğrusu, üstelik asansörlerden daha eğlenceliler.

Bir amca anneme çocuk giysilerinin dördüncü katta olduğunu söyledi. Annemle birlikte yürüyen merdivenlere bindik. Elimi sımsıkı tutmuş şöyle diyordu:

"Pıtırıcık, sakın bir yaramazlık yapmaya kalkışma!"

Dördüncü katta çok iyi giyimli, çok güler yüzlü bir amca vardı, ağzı bembeyaz dişlerle doluydu, anneme yaklaşmış şöyle dedi:

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Annem de bana kıyafet baktığını söyledi.

"Nasıl bir kıyafet istersin?" diye sordu bana amca, hâlâ kocaman gülümsüyordu.

Ben de ona bir kovboy kıyafeti istediğimi söyledim.

"Kovboy kıyafetleri altıncı katta, oyuncak bölümünde," dedi koca gülümsemeli amca.

Anneme beni izlemesini söyledim ve altıncı kata çıkmak için yürüyen merdivenlere bindim.

"Pıtırıcık! Çabuk gel buraya!" diye bağırdı annem.

Pek eğlenir bir hali olmadığı için yukarı çıkan merdivenden inmeye çalıştım ama çok zordu. Hem

KUMAŞ
REYONU

ayrıca yukarı çıkan merdivenden inmeye çalışırken, yukarı çıkanlar sizi rahatsız ediyorlar.

Herkes şöyle diyordu:

“Çocuk bir kaza çıkaracak.”

Sonracıma da, “Merdivenlerde oyun olmaz,” diyorlardı.

“İnsanlar neden çocuklarına göz kulak olmaz ki!” diyenler de vardı.

Sonunda herkesle beraber yukarı çıkmak zorunda kaldım.

Beşinci kata gelince, annemin yanına gitmek için aşağı inen merdivenlere bindim. Ama dördüncü katta annemi göremedim.

Bir amca şöyle dedi bana:

“Ah, işte buradasın! Annen seni aramak için şimdi yukarı çıktı!”

Sonra bu amcayı tanıdım, her dakika sırttan adamdı bu, ama artık sırtmaz olmuştu. Dişleri ortaya çıktığında daha iyi görünüyor bence, ama kendisine bunu söylemedim tabii, çünkü annem beni beşinci katta bekliyordu, hemen oraya gitmeliydim.

Beşinci katta, şaşırtıcı ama, annemi göremedim. Bu katta spor malzemeleri satılıyordu. Her şey vardı! Kayaklar, patenler, futbol topları, boks eldivenleri. Boks eldivenlerini denedim. Bende çok büyük durdu- lar ama pek havalıydım doğrusu. Bu eldivenler arkadaşım Toraman’a çok iyi gider. Toraman çok güçlü,

arkadaşların burnuna yumruk indirmeye bayılan bir arkadaşımızdır. Ama arkadaşların burnu çok sert olduğu için eli acıyor diye sık sık yakınır.

Bir aynanın karşısına geçmiş kendime bakıyordum ki kocaman gülümseyen bir amca yanıma geldi. Orada ne yaptığımı sordu bana. Ben de annemi aradığımı, onu yürüyen merdivenlerde kaybettiğimi anlattım. Amca gülümsemekten vazgeçti, ama böylesi ona daha çok yakışıyordu bence, her dişi başka bir tarafa bakıyordu çünkü, en iyisi dudaklarını dişlerinin üstüne kapaması.

Beni elimden tuttu ve dedi ki:

“Gel bakalım.”

Sonra da boks eldivenlerimden birini tutup uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra durdu, elindeki boks eldivenine bakıp yanıma geldi. Eldivenleri nereden aldığımı sordu, ben de onları bir tezgâhın üstünde bulduğumu, ama bana biraz büyük geldiklerini, hatta Toraman için bile biraz büyük olduklarını söyledim.

Amca eldivenleri alıp beni beraberinde götürdü; bu kez asansöre bindik.

Oyuncak katında, üstünde şöyle bir pankartın ası-

lı olduğu bir tür büroya geldik: "Kayıp Eşyalar – Kaybolmuş Çocuklar".

Büroda filmlerdeki hemşireler gibi giyinmiş bir bayanla bir elinde kırmızı bir balon, öbüründe bir külah dondurma tutan bir çocuk vardı. Beni getiren amca bu bayana dedi ki:

"Al sana bir tane daha! Annesi birazdan gelir, insanlar nasıl olur da çocuklarını kaybederler hiç anlamıyorum, çocuğuna göz kulak olmak bu kadar da zor olmasa gerek!"

Onlar konuşurlarken oyuncaklara bakmaya gittim. İki silahı olan çok güzel bir silah takımı vardı, sonracıma nefis bir kovboy şapkası, babama yeni yılda bana bu şapkadan almasını söyleyeceğim, çünkü bugün annemden istemem bile gereksiz olur bence.

Ben raflar arasında küçük bir arabayla oynarken amca geri geldi:

"Demek buradasın kerata!" diye bağırdı.

Çok sinirli görünüyordu, bir elimden tutup beni o bürodaki bayanın yanına götürdü yine.

"Buldum işte, sakın bunu gözünüzün önünden ayırmayın," dedi.

Sonra da arkasını dönüp dönüp bana bakarak kocaman adımlarla uzaklaştı. İşte bu yüzden de raflar arasında kalan arabayı görmedi ve gümmm diye yere yapıştı.

Çok nazik birine benzeyen bayan, beni çilek-

li dondurmasını yalayan çocuğun yanına oturttu.

“Sakin korkma e mi, annen birazdan gelecek,” dedi.

Sonracıma yanımdan uzaklaştı. Dondurması olan çocuk bana bakıp sordu:

“Buraya ilk kez mi geliyorsun?”

Ne dediğini çok iyi anlamıyordum çünkü bir yandan konuşuyor, bir yandan da dondurmasını yalamaya devam ediyordu.

“Benim bu mağazada üçüncü kayboluşum. Çok nazikler, biraz ağlarsan sana hemen balonla dondurma veriyorlar.”

O sırada bayan geri döndü, bana kırmızı bir balonla frambuazlı dondurma getirmişti.

“Ama ben ağlamamıştım ki,” dedim.

“Yine de bir dahaki sefere aklında bulunsun,” dedi çocuk.

Annem koşarak geldiğinde dondurmamı yalamaya başlamıştım. Beni görünce haykırmaya başladı:

“Pıtırcık! Tatlım benim! Aşkım! Bir tanem!”

Sonracıma bana bir tokat attı ve balonum yere düştü. Sonracıma beni kollarına aldı, öptü, her yeri frambuazlı dondurma içinde kaldı. Haylazın teki ol-

duğumu, bir gün kendisini öldüreceğimi söyledi. Ben de ne mi yaptım? Ağlamaya başladım, oradaki bayan da bana hemen yeni bir balonla vanilyalı dondurma getirdi.

Yanımda oturan çocuk bunu görünce o da ağlamaya başladı, ama bayan ona üçüncü dondurmasını yediğini, bir tane daha yerse hastalanacağını söyledi. Çocuk da ağlamayı kesip dedi ki:

“Tamam o zaman, bir dahaki sefere kalsın.”

Annem beni alıp götürdü, ne diye öyle gittiğimi sordu. Kovboy kıyafetlerine bakmak için gittiğimi söyledim.

“Bu yüzden mi beni bu kadar korkuttun, kovboy kıyafetini bu kadar çok mu istiyorsun?”

Ben de evet dedim, annem de:

“Öyleyse Pıtırıcık, sana hemen o kovboy kıyafetini alacağım!”

Annemin kollarına atıldım, onu öpüp her yerini vanilyalı dondurma içinde bıraktım. Benim annem çok tatlıdır. Her yerinde frambuaz ve vanilya varken bile.

Akşam babam pek keyifli değildi. Annemin bana lacivert bir takım almaya gitmişken ne diye bir silah takımı ve kırmızı bir balonla eve döndüğünü anlamıyordu. Bir dahaki sefere beni alışverişe kendisinin götüreceğini söyledi.

Bence bu çok iyi bir fikir, çünkü babamla gidecek olursam Toraman için beğendiğim boks eldivenlerini kesin aldırım.

CONSUME

CONSUME

Bölüm II

Babamın İşyeri

Babamın İşyeri
Babalarımız Arkadaş Oluyor
Çıtır ile Pıtır
Alo!
Sinema
Babamın Doğum Günü
Müthiş Bir Fıkra
Babam Can Çekişiyor

Babamın İşyeri

Cuma günü annemle alışverişe çıkmıştık. Bana çok kıyak sarı ayakkabılar alınmıştı, ama ne yazık ki onları giyememiştim, ayağımı vuruyorlardı çünkü. Ama annem üzülmesin diye, bir de yaramazlık yapmamak için ona bir şey söylemedim.

Mağazadan çıktığımızda annem bana kocaman bir ev gösterdi, sonracıma dedi ki:

“Bak babanın işyeri bu binada; onu ziyaret etmeye ne dersin?”

Ben de bunun acayip kıyak bir fikir olduğunu söyledim.

Annem babamın işyerinin kapısını açarken içeriden büyük bir gürültü geldi, sonracıma çok meşgul görünen bir sürü amcanın bulunduğu büyük bir salona girdik. Babam kafasını önündeki kâğıtlardan kaldırıp da bizi görünce çok şaşırdı ve dedi ki:

"Aaaa, siz burada ne arıyorsunuz? Biz de patron döndü sandık."

Diğer amcalar da bizi görünce önceki kadar meşgul olmayı bıraktılar.

"Hey, millet, sizi eşimle ve oğlum Pıtırıcık'la tanıştırayım," dedi babam.

Amcaların hepsi masalarından kalkıp bize merhaba demeye geldiler. Babam onları annemle tanıştırdı.

"Şuradaki şişko Yarangülle, pisboğazın tekidir," dedi.

Bay Yarangülle gülmeye koyuldu; arkadaşım Lüplüp'ün kravat takmış haline benziyordu. Lüplüp her dakika bir şeyler tıkılan bir arkadaşır.

"Bu da Kazuçuran, kâğıt uçak yapmakta bir numaradır. Gözlüğü olan da Özkaytaran; muhasebeci olarak bir işe yaradığı söylenemez ama işten kaçmakta üstüne yoktur. Şuradaki ufak tefek olan da Lekesizalın, gözleri kapalı uyuyabilir; bunlar da Uykuluk ile Ağırayak, şuradaki koca dişli de Kazmaçınar."

"Umarım sizi rahatsız etmemişizdir," dedi annem.

"Hayır, hayır, hiç rahatsız etmediniz," dedi Bay Özkaytaran. "Zaten patronumuz Bay Kocabaş şu an burada değil."

"Sürekli maceralarını dinlediğimiz minik Pıtırıcık buymuş demek," dedi, koca dişleri olan Bay Kazmaçınar.

Ben de ona, evet, Pıtırıcık'ın ben olduğumu söyledim. Hepsi başımı okşadılar, okulda derslerimin nasıl olduğunu, uslu durup durmadığımı, evde bulaşıkları babamın yıkayıp yıkamadığını öğrenmek için bir sürü soru sordular. Ben de sorun çıkmasın diye tüm sorulara "evet" yanıtını verdim. Hepsi gülmeye başladılar.

"Oldu mu şimdi Pıtırıcık? Doğruyu söylesene," dedi babam.

Ben de okulda derslerimin pek iyi olmadığını söyleyince amcalar daha çok gülmeye başladılar. Teneffüse çıkmış gibiydiler. Çok kıyıktı canım.

"Bak Pıtırıcık, gördün mü, baban burada çalışıyor işte," dedi babam.

"Arada sırada, bulaşıktan fırsat bulduğunda buraya geliyor," dedi Bay Ağırayak.

Babam ona bir dirsek attı, Bay Ağırayak da babamın kafasına vurdu. Bense masalardan birinin üstündeki daktiloya bakıyordum.

Bay Lekesizalın yanıma geldi, daktiloda yazı yazmak ister miyim diye sordu. Ben de evet, dedim ama onu rahatsız etmek istemediğimi söyledim.

Bay Lekesizalın bana çok kibar, küçük bir çocuk olduğumu, işi varsa da bunun çok önemli olmadığını söyledi, üstünde badabadabadabudubudubodobodobod yazan ve bunun gibi bir sürü satırın yazılı olduğu kâğıdı makinesinden çıkardı.

Bana daktiloda nasıl yazıldığını gösterdi, ben de denedim, ama tuşlara yeterince güçlü vuramıyordum. Bay Lekesizalın daha sert vurabileceğimi, korkmamamı söyledi. Daktiloya yumruğu indirdim. Acayip bir ses çıktı, Bay Lekesizalın'ın biraz canı sıkılmış gibiydi. Kendisi de daktiloda yazmaya çalıştı, ama bir şeyin kırıldığını söyleyip tamir etmeye koyuldu.

Orada durmuş kırmızılı siyahlı şeridi her yerine dolayan Bay Lekesizalın'a bakıyordum. Çok eğleneliydi, o sırada burnumun ucundan kâğıt bir uçak geçti. Uçağı Bay Kazuçuran göndermişti. Bay Kazuçuran'ın uçağı dehşetti doğrusu, kanatlarında da tıpkı gerçek uçaklar gibi yazılar vardı.

"Uçağım hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Evet, hoşuma gittiğini söyledim. Bay Kazuçuran

uçak yapmayı bana da öğreteceğini söyledi. Masa-
sından bir kâğıt çıkardı, kâğıdın üstünde “Kocabaş
Şirketleri” yazıyordu. Makas, boya kalemleri ve yapış-
tırıcıyla hemen başka bir uçak yaptı. Bay Kazuçuran
Çok şanslı adam doğrusu, evinde bir sürü uçağı olsa
gerek.

“Sen de bir dene bakalım, masamda kâğıt var,”
dedi.

Ben uçak yapmaya koyulmuşken herkes daktilo-
suyla çok meşgul görünen Bay Lekesizalın’ın başına
toplanmıştı. Bir türlü yerine oturtamadığı şerit yüzün-
den yüzü gözü kırmızı ve siyah lekeler içinde kalmıştı,
tıpkı mavi pijamam gibi.

Babamla diğerk amcalar eğlence olsun diye Bay
Kazuçuran’a öğütler veriyorlardı; orada olmayan tek
kişi Bay Yarangülle’ydi, ayaklarını masasına uzatmış
elma yiyerek gazetesini okuyordu.

Sonracıma birinin öksürdüğünü duyduk, herkes
yerine döndü. İşyerinin kapısı açıldı, pek de keyifli
görünmeyen bir amca içeri girdi.

Babamın tüm arkadaşları gülmeyi kesip masala-
rına döndüler. Bay Yarangülle ayaklarını masadan in-
dirdi, gazetesini elmanın geri kalanıyla birlikte çek-
mecesine kaldırdı ve yazı yazmaya koyuldu.

Bütün bunları koca bir şişko için çok kısa sürede
yaptı. Bay Lekesizalın daktilosuyla bir şeyler yazmaya

çalışıyordu ama bence hiç de iyi bir iş çıkarmıyordu. Çünkü şerit ellerine dolanmıştı, tıpkı annem yumak sararken yünü tutan babam gibi olmuştu.

Babam içeri giren amcanın yanına gitti ve dedi ki:

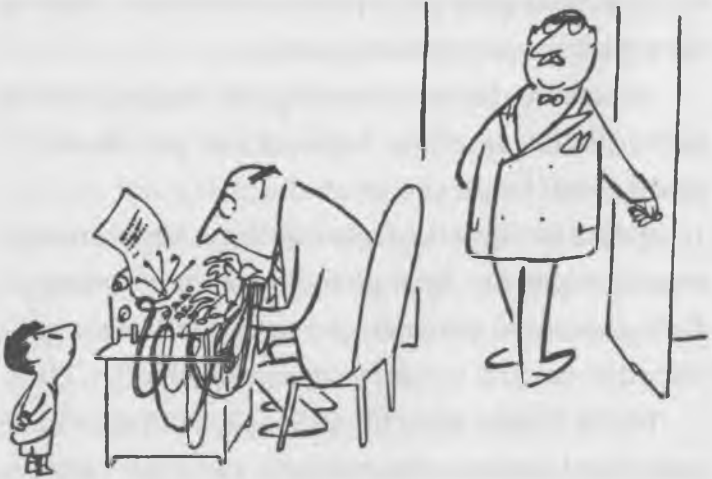
“Bay Kocabaş, eşimle oğlum bu civardaymış, geçerken bana sürpriz yapıp ziyarette bulunmak istemişler.”

Sonracıma bize dönüp dedi ki:

“Tatlım, Pıtırıcık, sizi Bay Kocabaş’la tanıştırayım.”

Bay Kocabaş gülümsedi, ama yalnızca dudaklarıyla; çok memnun olduğunu söyledi, başımı okşadı, derslerimin nasıl olduğunu, yaramazlık yapıp yapmadığımı sordu. Bulaşıktan söz etmedi.

Sonracıma Bay Kocabaş elimdeki uçağa baktı, çok

güzel bir uçağım olduğunu söyledi. Uçağım gerçekten de çok kıyaktı doğrusu. Yapmayı becerdiğim tek uçak bu olmuştu; geri kalanlar hiç güzel olmamıştı, ben de hepsini yere atmıştım.

"İsterseniz sizin olsun," dedim Bay Kocabaş'a.

Bay Kocabaş bu kez gerçekten gülmeye koyuldu. Uçağı alıp baktı, sonra gülmeyi kesti, gözlerini annemin piknik için hazırladığı katı yumurtalar gibi kocaman açtı.

"Aman Tanrım! Bu Bay Varsıloğlu için hazırladığımız sözleşme!" diye haykırdı Bay Kocabaş. "Yarın imzalamaya gelecekti!"

Ben de ne yaptım? Ağlamaya başladım, kâğıtları Bay Kazuçuran'ın masasında bulduğumu, beyaz kâğıtları ziyan etmemek için kullanılmış kâğıt aldığımı söyledim.

Bay Kocabaş çok nazikti. Çok da önemli olmadığını, Kazuçuran ve çalışma arkadaşlarının akşam eve geç kalacak olsalar da sözleşmeyi yeniden yazmaktan çok hoşnut kalacaklarını söyledi.

Annemle birlikte oradan ayrıldığımızda babamla arkadaşları sessizce çalışıyorlardı. Bay Kocabaş ise ellerini arkasında birleştirmiş, masalar arasında dolaşıyordu.

Tıpkı aritmetik sınavında gözetmenimiz Karagöz'ün yaptığı gibi.

Bir an önce büyüüp okula gitmemek ve babamınki gibi bir işyerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum doğrusu!

Babalarımız Arkadaş Oluyor

Babam öğle yemeği için eve geldiğinde şöyle dedi:

"Pıtırcık, bugün bir arkadaşının babasıyla tanıştım: Adı Toraman'mış sanırım."

"Aaa, evet! Çok kıyak bir arkadaşımdır kendisi, aynı sınıftayız. Ama sen onu bizim evde görmüştün zaten," dedim.

"Evet, hani şu irikıyım olan, değil mi?" dedi babam. "Babası bizim işyerine girdiğinde ben bu yüzü bir yerlerden tanıyorum, dedim. Sonra geçen yıl, senin okulunda ödülleri dağıtılırken gördüğümü anımsadım. Ama orada konuşma fırsatımız olmamıştı."

"Senin işyerinde ne arıyormuş peki?" diye sordu annem.

Babam yanıt verdi:

"Müşteri olarak geldi. Hoş bir adam, külyutmanın biri, ama olsun. Daha önce karşılaştığımız ortaya

çıkınca çok daha esnek davrandı. Hatta yarın sabah sözleşme imzalamaya geliyor. Kocabaş çok hoşnut kaldı. Patron hoşnut olduktan sonra da... Neyse, sonuçta, bu işi Pıtırıcık sayesinde bağladık!"

Hepimiz bir güzel güldük, sonracıma babam dedi ki:

"Arkadaşın Toraman'ı görünce çok sempatik bir babası olduğunu söylersin."

Öğle yemeğini bitirdik (fırında köfte, erişte, elma), koşarak okula gittim, Toraman'a babalarımızın arkadaş olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordum çünkü.

Okula geldiğimde Toraman avludaydı, Dırdır'la bilye oynuyordu.

"Heey, Toraman, babam babanla tanışmış, birlikte bir sürü iş yapacaklar," diye haykırdım.

"Yok ya?" dedi Toraman, kendisi öğle yemeklerini okulda yer, eve gitmediği için babası ona hiçbir şey anlatamamış tabii.

"Evet," dedim. "Ayrıca babam babanın çok kıyak bir adam olduğunu söyledi."

Toraman da dedi ki:

"Evet, babam çok kıyak adamdır. Ne zaman karnemi gösterecek olsam acayip yaygara koparır ve matematikten pekiyi aldığı eski karnelerini çıkarıp gösterir, ama olsun. Sahiden de, babalarımız arkadaş olsa ne kıyak olur değil mi?"

"Ah, evet!" dedim. "Belki bizi birlikte sinemaya, sonra da restorana götürürler! Sonracıma babam senin babanın külyutmazın biri olduğunu söyledi."

"Ne demek oluyor yani?" diye sordu Toraman.

"Ne bileyim ben. Senin baban olduğuna göre sen biliyorsundur diye düşündüm."

O sırada yanımıza gelen Gümüş dedi ki:

"Ben ne demek olduğunu biliyorum. Külyutmaz demek, insanlar seni kazıklamaya çalıştığında kazıklanmamak demektir. Babam söyledi, kendisini hiç kimse kazıklayamaz da."

Toraman dedi ki:

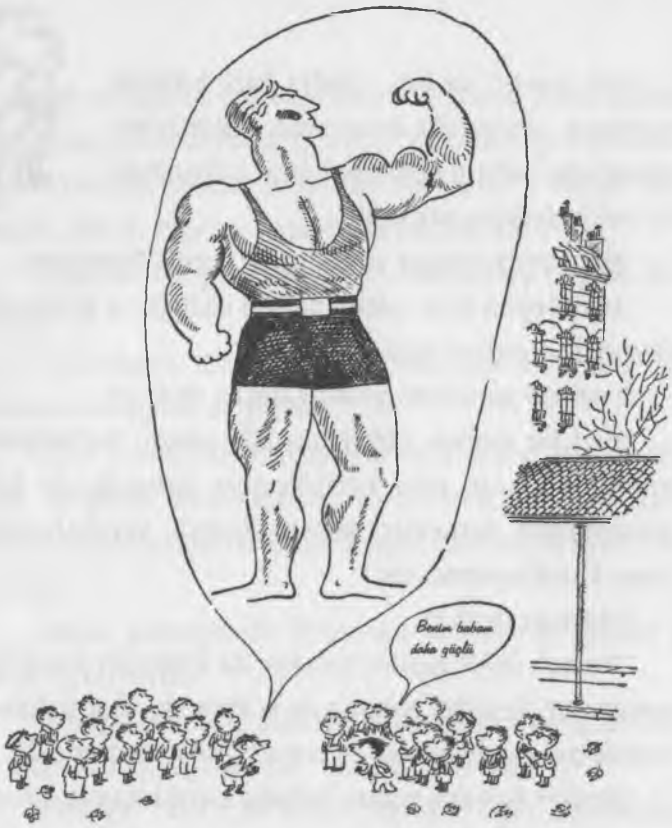
"Demek öyle! Benim babamı da kimseler kazıklayamaz! Sen de gidip babana de ki Pıtırıcık, eğer babamı kazıklamaya çalışıyorsa boşuna uğraşiyor demektir."

"Benim babam senin babanı kazıklamaya çalışmıyor!" diye haykırdım.

"Evet efendim, çalışıyor," dedi Toraman.

"Demek öyle!" diye haykırdım. "Hem ayrıca benim babam gidip senin babanı bulmadı ki. Senin baban kendiliğinden gelmiş! Onu zorla davet eden olmadı herhalde! Senin babana ihtiyacımız yok, tamam mı? Ne yani, yalan mı, iyi valla!"

"Benim babama ihtiyacınız yok mu! Senin baban benim babamı gördüğünde ne biçim sevinmiştir bir kere!" dedi Toraman.

“Güldürme beni. Benim babam çok meşgul bi ke-
re, bir sürü zavallının gelip kendisini rahatsız etme-
sinden hiç mi hiç hoşlanmaz!”

Toraman da ne mi yaptı? Üstüme saldırdı, burnu-
ma yumruğu indirdi, ben de ona tekmeyle savurdum.
Biz dövüşürken Karagöz geldi. Karagöz bizim gözet-
menimizdir, avlusunda dövüşmemizden hiç mi hiç
hoşlanmaz. Bizi ayırdı, bizi kollarımızdan yakalayıp
dedi ki:

“Gözlerimin içine bakın, ikiniz de! Bu kez çok ileri gittiniz, veletler! Size dövüşmek nasıl olurmuş gösteririm ben! Haydi bakalım, ikiniz de müdüriyete! Bakalım Müdür Bey bu davranışınız hakkında neler söyleyecek!”

İşte bu hiç hoş değildi, çünkü müdüriyete götürüldüğümüzde bir sürü patırtı çıkar, Müdür size dehşet cezalar verir, hatta sizi kapının önüne koyar. Örneğin Lüplüp’ü iki kez okuldan attı ama sonra işler düzeldi.

Karagöz, Müdür’ün kapısını çaldı, sonra bizi içeri soktu. Benim boğazımda koca bir yumru vardı, Toraman da pek keyifli görünmüyordu.

“Evet, ne vardı Gözetmen Bey?” diye sordu Müdür. Üstünde kocaman bir mürekkep hokkasıyla kurutma kâğıdı ve el konmuş bir futbol topu bulunan kocaman masasının başındaydı.

Gözetmen Bey –Karagöz yani– bizi önüne itip dedi ki:

“Bu iki öğrenci avluda dövüşüyorlardı, Müdür Bey. Bunu biraz fazla sık yapmaya başladıkları için onlarla konuşmak isteyeceğinizi düşündüm.”

“Çok iyi yapmışsınız. Gelin bakalım, sizi külhanbeyleri, okula boks yapmak için mi geliyorsunuz siz? Küçük kabadayılar gibi davranmak için mi? Ne kadar kötü bir yolda olduğunuzun farkında mısınız siz? Bu yol sizi olsa olsa sefalete ve hapse götürür... O zaman

aileleriniz ne der, hapse götürüldüğünüzde ne düşünürler? Sizin için her türlü özveride bulunan, size ağırbaşlılık ve dürüstlük konusunda örnek olan ailelerinize yazık değil mi?.. Hem ne diye kavga ediyordunuz bakalım?.. Söyleyin, bekliyorum!"

Toraman ile ben ne mi yaptık? Ağlamaya başladık.

"Ah! Hayır! Hayır!" diyerek bağırdı Müdür. "Bu tür davranışları hiç çekemem! Pıtırıcık, soruma yanıt verin!"

"Babamın, babasını kazıklamak istediğini söyledi. Ama doğru değil!" dedim.

"Evet efendim, doğru!" diye haykırdı Toraman. "Hem sonracıma babasının babamın bir zavallı olduğunu söylediğini söyledi! Hem üstelik benim babam onun babasından daha güçlü, söylediklerini geri almazsa, babama babasını okul çıkışında beklemesini, babasının burnuna yumruğu indirmesini söyleyeceğim!"

"Baban boşuna bekler! Ayrıca benim babam senin babandan daha güçlü bi kere! Acayip güçlü hem de! Senin babanı kazıklaması çok iyi olur doğrusu!"

Sonracıma tekrar ağlamaya koyulduk, Müdür masasına kocaman bir yumruk indirdi ve futbol topu yere düştü.

"Sessiz olun! Sessiz olun!" diye haykırdı. "Çok canımı sıkıyorsunuz, çocuklar. Ailelerinizin adını hiç-

bir dayanağı olmayan saçmasapan bir kavgaya karıştırdınız. Babalarınızın birbirlerine saygı duyduklarına eminim, çünkü her ikisi de saygıdeğer insanlar, onları tanıyorum. Bu olanları onlara anlatacak olsanız ilk gülenler kendileri olurlar... Düşünmeden konuştunuz, bu yüzden sizi cezalandırmayacağım. Buradan çıkaracağınız ders size yeter diye düşünüyorum, ayrıca Karag... yani Gözetmen Bey de sizi cezalandırmayacak. Şimdi el sıkışın ve bu talihsiz olayı unutun."

Toraman ile ben kapının önüne konmadığımızı çok sevinmiştik, hemen el sıkıştık. Müdür kocaman güldü, yüzümüzü sildik, müdürün yanından ayrıldık. Zil çalmadan önce biraz bilye oynayacak zamanımız bile oldu.

Ertesi gün öğle yemeğinde babam dedi ki:

"Eee, Pıtırıcık, arkadaşın Toraman nasıl?"

"İyi, kıyak bir arkadaş işte."

"Öyle mi?" dedi babam. "Babası biraz tuhaf bir adam. Bu sabah işyerini aradı, kendisinin bir zavalı olduğunu, bu yüzden sözleşme için kendisini çok bekleyeceğimizi, işini bir başkasıyla halledeceğini söyleyip telefonu kapadı."

*Benim babam
daha güçlü.*

Çıtır ile Pıtır

Bugün annem, babam ve ben Bay ve Bayan Lekesizalınla çaya gideceğiz. Bay Lekesizalın babamla aynı işyerinde çalışıyor.

“Çok eğleneceksin, Pıtırıcık,” dedi babam. “Bay Lekesizalın’ın iki çocuğu var. Küçük bir oğlan ve bir de kız, ikisi de çok kibar çocuklarmış. Onlara ne kadar terbiyeli bir çocuk olduğunu göstereceğinden eminim...”

Ben de tamam dedim.

Bay ve Bayan Lekesizalın kapıyı açtılar, bizi gördüklerine çok sevinmiş gibiydiler.

“Pıtır! Çıtır! Gelin bakalım, arkadaşınız küçük Pıtırıcık geldi!” diye bağırdı Bayan Lekesizalın.

Pıtır ile Çıtır geldiler. Pıtır benden biraz daha büyük bir oğlan, Çıtır ise biraz daha küçük bir kız. Birbirimize “merhaba” dedik.

"Eminim ki Pıtırıcık'ın dersleri çok iyidir, öyle değil mi?" diye Bayan Lekesizalın anneme.

"Hiç sormayın," dedi annem. "Epey başımızı ağrı-tıyor, akli bir karış havada!"

"Ah! Sormayın, sormayın! Bizimki de öyle! Kız da sürekli anjin olup duruyor. Bu çocuklarla başımız dertte valla," dedi Bayan Lekesizalın.

"Pıtır, Çıtır, arkadaşınızı sofraya götürün. Güzel güzel eğlenin bakalım, yaramazlık yok!" dedi Bay Le-kesizalın.

Bay Lekesizalın anneme bizim için çocuk oda-sında sofrayı hazırladıklarını, orada daha uslu dura-cağımızı söyledi. Sonracıma babamı kolundan tutup Bay Kocabaş hakkında bir şeyler anlatmaya koyuldu. Bay Kocabaş babam ile Bay Lekesizalın'ın patronu olur.

Annem ise Bayan Lekesizalın'a yaptığım bir yara-mazlığı gülerek anlatıyordu. Bu beni çok şaşırttı doğ-rusu, çünkü bu yaramazlığı yaptığımda annem hiç ama hiç gülmemişti.

"Eee, geliyor musun?" dedi Pıtır. Ben de onun pe-şinden odasına gittim. Odaya geldiğimizde Pıtır arka-sını dönüp Çıtır'a dedi ki:

"Sana bizi izlememeni söylemiştim!"

"Neden izlemeyecekmişim? Burası benim de odam bir kere. Hem sonracıma benim de senin kadar sıcak çikolata içmeye hakkım var, tamam mı? Öyleyse

neden seni izlemeyecekmişim, hı?" diyerek haykırdı Çıtır.

"Çünkü senin kırmızı bir burnun var," dedi Pıtır.

"Doğru değil! Doğru değil! Benim burnum kırmızı değil!" dedi Çıtır. "Seni anneme söyleyeceğim!"

Sonracıma Bayan Lekesizalın'la annem geldiler.

"Eee, hâlâ sofraya oturmamışsınız? Sıcak çikolata-tanız soğuyacak," dedi Bayan Lekesizalın.

"Bana kırmızı burun dedi!" diye haykırdı Çıtır.

Bayan Lekesizalın'la annem gülmeye başladılar.

"Çok şakacı çocuklar," dedi Bayan Lekesizalın.

Sonracıma gülmeyi bıraktı, Pıtır ile Çıtır'a kocaman gözlerle bakıp dedi ki:

"Hemen sofraya oturun, bir daha sesinizi duymayayım."

Sonracıma annemle birlikte uzaklaştı. Üçümüz de sofraya oturduk, her birimizin önünde sıcak bir çikolata, bir dilim pasta, taze ekmek ve reçel vardı. Çok güzeldi.

“Sen bir baş belasisin,” dedi Pıtır, Çıtır’a.

“Hiç de değil. Bana bir kez daha baş belası diyecek olursan seni anneme şikâyet ederim,” dedi Çıtır.

“O zaman ben de seni bu gece korkuturum!” dedi Pıtır.

“Hiç de korkutamazsın. Hiç de korkmuyorum senden,” diye şarkı söylemeye başladı Çıtır.

Pıtır da dedi ki:

“Öyle mi? O zaman sana canavar yapacağım. Vuuuuu! Ben canavarım!”

“Hıh! Artık canavardan korkmuyorum, tamam mı?”

“O zaman hayalet olacağım. Vuuuuu! Ben hayaletim!”

Çıtır ağzını kocaman açtı, ağlamaya, haykırmaya başladı:

“Hayalet olmanı istemiyorum! İstemiyorum!”

Bayan Lekesizalın koşarak geldi, hiç de keyifli görünmüyordu.

"Bir daha sesinizi duyarsam, ikinizi de cezalandırırım. Kim bilir Pıtırıcık sizin hakkınızda neler düşünüyordur? Utanmıyor musunuz? Bakın Pıtırıcık ne kadar uslu!" diye bağırıp gitti.

Tabağımızdakileri bitirdik, Pıtır sordu:

"Ne oynayalım?"

"Elektrikli trenle oynayalım mı?" dedi Çıtır.

"Sana soran olmadı. Ayrıca kızlar büyükleri rahatsız etmez, bebekleriyle oynarlar," dedi Pıtır.

"Tren benim de trenim bi kere! Babam onu ikimize aldı! Benim de senin kadar oynamaya hakkım var!"

Pıtır gülmeye koyuldu, parmağıyla Çıtır'ı göstererek bana döndü:

"Şunun ne dediğini duydun mu?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedi Çıtır. "Tren ikimizin. Eğer benim de oynamama izin vermezsen, kimse oynayamaz!"

Pıtır oyuncak dolabına gitti. Raylarla birlikte çok kıyak bir lokomotif ve bir sürü vagon çıkarmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır! Trenime dokunmanı yasaklıyorum!" diye bağırdı Çıtır.

"Tokada ne dersin?" diye sordu Pıtır.

Sonracıma kapı açıldı, babamla Bay Lekesizalın içeri girdiler.

"Burası da çocukların odası," dedi Bay Lekesizalın. "Eee, çocuklar, iyi eğleniyor musunuz bakalım?"

"Trenimle oynamak istiyor ama beni oynatmak istemiyor," diye haykırdı Çıtır.

"Çok güzel, çok güzel, oynamaya devam edin bakalım," dedi Bay Lekesizalın, Çıtır'ın saçlarını okşayarak. "Eee, dostum, bir keresinde Kocabaş, Yarangülle'den İngilizce bir mektubun çevirisini istemişti, anımsıyor musun? Amma da gülmüştük ama!"

Sonracıma Bay Lekesizalın ile babam gittiler.

"Gördün mü?" dedi Pıtır. "Babam sen olmadan elektrikli trenle oynayabileceğimizi söyledi!"

"Doğru değil! Onu bana aldığını söyledi!"

Pıtır rayları yerleştirmeye koyuldu.

"Treni yatağın, dolabın altından ve masanın arkasından geçireceğiz," dedi.

"Trenimle oynamayacaksın!" diye haykırdı Çıtır.

"Ya, öyle mi? Gel de oynatma bakalım!"

Çıtır da ne mi yaptı? Raylara tekmeyi savurdu. Bu da Pıtır'ın hiç ama hiç hoşuna gitmedi. Çıtır'a tokadı yapıştırdı. Neye uğradığını şaşırان Çıtır popoüstü

yere oturdu, öyle bir kıpkırmızı kesildi ki burnu fark edilmez oldu.

“Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!” diye haykırdı.

Sonracıma yerden lokomotifini alıp bam Pıtır’ın suratına fırlattı.

“Vuramadın ki! Vuramadın ki! Vurama... aaaaah!” dedi Pıtır.

Sonracıma kollarını kaldırıp şöyle dedi:

“Vuuuu! Ben hayaletim!”

İşte bu hiç hoş olmadı, çünkü Çıtır bağıırıp çağır-maya başladı, Pıtır’ın üstüne atılıp onu tırmaladı. Pıtır da onun saçlarını çekti, Çıtır da onu ısırıldı. Sonracıma, Çıtır ile Pıtır yerde yuvarlanırlarken Bayan Lekesizalın, Bay Lekesizalın, annem ve babam içeri girdiler.

“Hemen kavgayı kesin!” diye bağırdı Bayan Lekesizalın.

“Utanmıyor musunuz?” dedi Bay Lekesizalın.

“Ama onun suçu, trenimi kırmak istedi, lokomotifini kafama fırlattı,” dedi Pıtır.

“Doğru değil! O beni hayalet olup korkutmak istedi. Saçlarımı çekti!” dedi Çıtır.

“Yeter!” diye haykırdı Bay Lekesizalın. “Sizi gidi haylazlar, cezalısınız! Akşama tatlı yok, ayrıca bu hafta televizyon da yok! Ağlasanız da zırlasanız da yok, sakın karşı çıkmayın, yoksa tokadı yersiniz!”

“Aman Tanrım!” dedi annem babama. “Saatten haberin var mı, hayatım? Biz artık gitsek iyi olur...”

Eve dönüp de odamda yalnız kalınca ağlamaya başladım.

Ne yani, yalan mı? Haksızlık bu! Neden benim de beraber oynayabileceğim bir kız kardeşim yok ki!

Arkadaşım Lüplüp okulda şöyle dedi bana:
"Babam evimize telefon bağlattı. Bu akşam seni arayacağım."

Ben de ona, "Harika," dedim.

Evde telefon çaldığında akşam yemeğine oturmuştuk.

"Bu telefon bana," dedim.

Ama babam telefona bakmama izin vereceği yerde güldü, gidip telefonu kendisi açtı.

"Alo?" dedi, sonracıma ahizeyi kulağından uzaklaştırdı.

"Bu kadar bağırmayın!" dedi.

Bense telefonda Lüplüp'ün sesini duyuyordum.

"Alo! Alo! Pıtırıcık! Alo! Alo! Alo!" diyordu.

Babam beni çağırdı, haklı olduğumu, beni aradıklarını, ama arkadaşına bu şekilde ulumasına gerek olmadığını öğütlememi söyledi.

Telefonu aldığımda çok keyifliydim, arkadaşım Lüplüp'ü çok severim çünkü, hem ayrıca ilk kez onun sesini telefonda duyacaktım. Hem zaten çok az telefon gelir bana. Beni bir tek arayan anneannem arar, uslu durmamı öğütler, onun koca tavşanı olduğumu söyler, bana öpücükler verir, benim de ona öpücük vermemi ister.

"Alo! Lüplüp?" dedim.

Doğruymuş, Lüplüp çok bağıırıyordu, kulağımı acıttı, ben de babam gibi telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Alo! Pıtırıcık? Alo! Alo!" diye bağıırıyordu.

"Evet, benim Lüplüp," dedim. "Sesini duymak çok güzel."

"Alo!" diye haykırdı Lüplüp. "Alo! Pıtırıcık! Daha yüksek sesle konuş! Pıtırıcık!"

"Alo! Beni duyuyor musun Lüplüp? Alo!"

"Evet! Çok kıyak doğrusu! Şimdi, ben kapatıyorum, sen beni ara, tamam mı? Çok eğleneceğiz! Alo!" diye bağıırdı Lüplüp, sonra da telefonu kapadı.

"Arayan Lüplüp'tü," dedim babama, yemek odasına döndüğümde.

“O olduğunu anladım. Gerçi bağırmaya bakılırsa, telefona hiç ihtiyacınız yok, birbirinizi telefonsuz da duyabilirsiniz. Şimdi uslu otur bakalım, çorbanı iç, soğuyacak.”

“Evet, acele edin yoksa rostom fazla pişecek,” dedi annem.

Sonracıma telefon çaldı.

“Alo!” dedi babam. Sonra ahizeyi kulağından uzaklaştırıp beni çağırdı.

“Telefon sana,” dedi.

Babam artık pek eğlenir gibi görünmüyordu. Telefona aldım, Lüplüp bağırdı:

“Eee, ne oldu? Beni arıyor musun, aramıyor musun?”

“Arayamazdım ki Lüplüp, bana numaranı vermedin,” dedim.

“Alo! Alo! Ne numarası? Alo! Yüksek sesle konuş!” dedi Lüplüp.

“Senin numaran!” diye haykırdım. “Senin numaran, Lüplüp, telefon numaran!”

“Yeter!” diye bağırdı babam. “Beni deli ediyorsunuz! Hemen şu telefonu kapa ve çorbanı bitir!”

“Çorbamı içeceğim, Lüplüp, görüşürüz!” diye bağıırıp telefonu kapadım.

Sofrada babam hiç de keyifli görünmüyordu, ye-meğe geçebilmemiz için çorbamı hemen bitirmemi söyledi, ama söylediğini yapamadım çünkü telefon çaldı. Gidip yanıt verdim, babam da arkamdan geldi, onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Korkunçtu.

"Çabuk kapa şu telefonu, yoksa tokadı yersin!" diye bağırdı.

Ben de o kadar çok korktum ki telefonu hemen kapadım.

"Sofraya geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" dedi annem. "Rostoyu şimdi yedik yedik."

Sonracıma telefon çaldı.

"Alo! Artık yetmedi mi? Seni velet seni!" diye bağırdı babam.

Sonracıma ağzını ve gözlerini kocaman açtı, çok yumuşak bir sesle dedi ki:

"Bağışlayın, Bay Kocabaş, bizim Pıtırıcık'ın küçük bir arkadaşı işte... Evet, efendim, o yüzden... Ah! Demek ki siz... Evet, elbette... Evet... Evet... Evet... Yarın görüşürüz, Bay Kocabaş."

Babam telefonu kapadı, eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Haydi artık dönüp yemeğimizi yielim,” dedi. Sonracıma telefon çaldı.

“Alo!” dedi babam. “Ah! Demek sendin Lüplüp...”

Sonracıma telefonda bir sürü gürültü geldi, babam kıpkırmızı kesilerek dedi ki:

“Hayır, Pıtırıcık seninle konuşamaz, çorbasını içiyor... Çorbasını içmesi çok uzun zaman alıyorsa da bu seni ilgilendirmez, tamam mı!... Bağırma bakiyim! Bir daha burayı arama! Yoksa oraya gelir sana bir tokat atarım ki, şaşarsın! Tamam mı?” dedi babam. Sonracıma telefonu kapadı.

“Ben artık sorumluluk kabul etmiyorum,” dedi annem. “Pıtırıcık çorbasını soğuk soğuk içecek. Rosto ise kömür oldu.”

“Belki de benim yüzümden olmuştur!” dedi babam.

“Telefonla oynayıp duran ben değilim herhalde,” dedi annem.

"Bak işte bu harika! Ben yaptım di mi..." dedi babam.

O sırada telefon çaldı. Gidip açtım.

"Bırak şu telefonu!" diye haykırdı.

"Telefon sana baba," dedim.

Babam sakinleşti, arayanın herhalde patronu Bay Kocabaş olduğunu, patronunun hazır olmayan bir sözleşme yüzünden çok kaygılandığını söyledi.

"Alo?" dedi. "Kim?.. Lüplüp'ün babası mı?.. İyi akşamlar, evet... Pıtırıcık'ın babası benim... Ne?.. Oğlunuzu tehdit etmeye hakkım yok mu?.. Peki onun benim yemeğimi bölmeye hakkı var mı acaba?.. Yaaa, öyle mi dersiniz? Biraz kibar olun bakalım!.. Yumruğu yer miyim? Güleyim bari! Yok daha neler! Ben size kibarlık neymiş gösteririm! Evet efendim!"

Sonracıma babam telefonu güm diye kapadı.

"Artık rosto yalnızca yanık değil, aynı zamanda soğuk," dedi annem.

"Ne yapalım yani? Umurumda değil! İştahım kaçtı zaten!" dedi babam.

Annem ağlamaya koyuldu, bunun büyük haksızlık olduğunu, zamanında annesini (yani benim anneannemi) dinlemesi gerektiğini, çok mutsuz olduğunu söyledi.

"Ama, ama, ama... Ben ne yaptım ki?" dedi babam.

Annem de dedi ki:

"Anneme telefon edip Pıtırıcık'ı da alarak yanına döneceğimi söyleyeceğim."

"Bana bir daha telefon demeyin!" diye bağırdı babam.

Sonracıma kapı çaldı.

Gelen Lüplüp'ün babasıydı. Çabucak yetişmişti, Lüplüpler bize çok yakın oturur çünkü, ne hoş!

"Bir daha söyleyin bakalım!" dedi Lüplüp'ün babası.

"Neyi bir daha söyleyecekmişim? Sizin veledin telefonla beni deli ettiğini mi?" diye sordu babam.

"Eve telefon bağlatmak için sizden izin almam gerektiğini bilmiyordum doğrusu."

Sonracıma telefon çaldı, babam gülmeye başladı.

"Alın işte," dedi babam, Lüplüp'ün babasına. "Gidip siz yanıt verin, oğlunuzun ulumasını duymak çok hoşunuza gidecektir!"

Lüplüp'ün babası telefonu açtı.

"Alo? Lüplüp?.. Kim?.. Hayır!" dedi ve telefonu kapadı.

"Gördüğünüz gibi, o değilmiş," dedi Lüplüp'ün babası. "Bu arada, sizi uyarmaya geldim, bir daha çocuğumu tehdit edecek olursanız şikâyette bulunacağım. İyi akşamlar!"

Lüplüp'ün babası tam gidiyordu ki babam sordu:

"Söylesenize, arayan kimdi?"

"Ben nereden bileyim," dedi Lüplüp'ün babası.

“Bir arkadaşınız, Koca bilmem kim diye biri, öyle bir şey işte. Her neyse, benim çocuğum değildi.”

Sonrasında evimizde her şey yoluna girdi. Babam annemi öptü, çok pişmiş rostoya bayıldığını söyledi, annem de kendisinin haksızlık ettiğini, bize jambonlu yumurta yapacağını söyledi. Ben de babamla annemi öptüm, herkesin keyfi yerindeydi.

Ama ne yazık ki Lüplüp beni bir daha arayamadı, babam bizim telefonu fişten çekmişti çünkü.

Sinema

Annem öğretmeninin defterime yazdığı notu okudu:

“Pıtırıcık bu ay çok usluymuş.”

“Onu ödüllendirmememiz gerek,” dedi babama.

Babam da başıma pıt pıt vurarak dedi ki:

“Aferin benim oğluma, aferin.” Sonracıma gazetesini okumaya devam etti.

Ama annem bunun yeterli olmadığını, babamın beni yüreklendirmek için sinemaya götürmesi gerektiğini söyledi.

Ben bu işe çok sevinmişim, çünkü mahalle sinemasında altı çizgi film, ayrıca *Terk Edilmiş Madenin Esrarı* diye bir kovboy filmi oynuyordu, üstelik afişlerde hepsinin çok iyi olduğu söyleniyordu.

Ama babamın canı pek sinemaya gitmek istemiyordu. İki-üç kez iç geçirdi, sonracıma çok yorgun ol-

duğunu, hafta boyunca çalıştığını, evde kalmayı yeğlediğini söyledi.

Annem de ona aslında haklı olabileceğini, hazır evdeyken boyaya ihtiyacı olan garaja badana yapabileceğini söyledi.

Babam gazetesini katlayıp gözlerini tuhaf bir biçimde yukarı kaldırdı, tavanın üstüne çökmesinden korkarmış gibi.

"Peki, *Terk Edilmiş Madenin Esrarı*'nı görmeye gideceğim," dedi.

Babamı öptüm, annem de kocaman gülümsedi. Herkes çok keyiflenmişti canım.

Öğle yemeği bana çok uzun geldi, karnım da çok aç değildi. Babamla ben en güzel giysilerimizi giydik. Sonunda sinemaya vardık. Orada içeri girmek için bekleyen bir sürü arkadaşımı gördüm. Gümüş kovboy kılığında gelmişti. Gümüş'ün babası çok zengindir, ona her istediği oyuncağı ve kılığı alır. Gümüş de her film için farklı bir kılık giymekten çok hoşlanır.

Son olarak Ay'a füzelerin gönderildiği bir film görmüştük, Gümüş de kafasında cam bir kavanozla uzaylı kılığında gelmişti. Filme ara verildiğinde dondurma yemek için bile çıkarmadı kavanozunu. Sonunda kavanozunun içinde baygın bulundu. Tarzan filmi

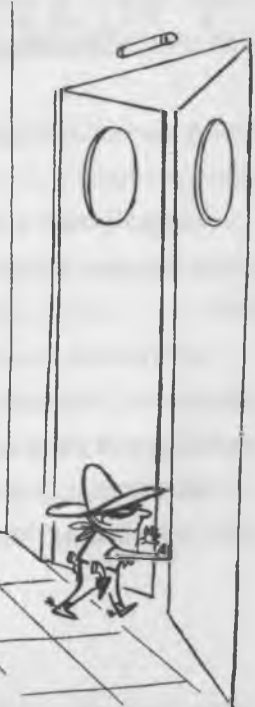
oynadığında Gümüş'ün nasıl giyineceğini çok merak ediyorum doğrusu. Belki maymun kılığına girer.

Babam biletleri aldı, sinemaya girdik. Babama ilk sıraya oturmamızı söyledim, oradan her şey daha iyi duyuluyor, görüntüler de daha uzun gözüküyor.

Babam ön sıraya gitmek istemedi, beni elimden çekiştiriyordu. Ama ışıklar söndü, yer gösterici bayan babama artık bir yer seçmesini, yer göstereceği daha bir sürü insan olduğunu söyledi.

İlk sırada oturan tek büyük babamdı, onun ya-

nında da her dakika tıkınan şişko arkadaşım Lüplüp oturuyordu.

Çizgi filmler kıyaktı. Yalnızca babam ara verildiğinde başının ve gözlerinin ağrıdığını söyleyerek yakındı.

Sonracıma dondurma aldık, bir tane benim için (çikolatalı), bir tane de babam için. Lüplüp film sırasında da yemek için dört dondurma aldı.

Sonracıma ışıklar tekrar söndü ve *Terk Edilmiş Madenin Esrarı* başladı. Harikaydı! Siyahlar giyin-

miş, yüzünü siyah bir mendille kapamış, siyah atlı bir adam vardı. Bu adam bir madenciyi öldürüyordu. Yaşlı madencinin kızı ağlıyor, beyazlar giymiş, yüzünde mendil olmayan şerif siyahlı adamı bulacağına ant içiyordu. Ayrıca yaşlı madencinin ölümünden sonra madeni ele geçirmeye çalışan kötü bir banker vardı.

İşte o sırada babam arkasını döndü, tam arkasında oturan küçük çocuğa bir daha koltuğun sırtını tekmelememesini söyledi.

"Oğlumu rahat bırakın," dedi, babamın arkasından, karanlıktan gelen koca bir ses.

"Tekmeleriyle omurlarımı yerinden sökmeyi bıraktığında onu rahat bırakırım!" dedi babam.

"Şimdi ben sizin kafanızı yerinden sökeyim de görün, böylece oğlum filmi rahat rahat izleyebilir! Koskoca adam ne diye gidip ön sıraya oturur, bilmem ki! Avanak herif."

"Ya, öyle mi?" dedi babam, ayağa kalkarak.

"Dondurmalarım!" diye bağırdı Lüplüp.

Babam ayağa kalkarken, Lüplüp'ün koltuğun koluna bıraktığı dondurmaları üstüne dökmüştü (iki vanilyalı, iki de çilekli). İnsanlar bağıyordu:

"Sessiz olun!"

Ayrıca "Işık!" diye de bağıyorlardı.

Sonracıma patlama sesleri işitildi. Kapsüllü tabancalarını patlatan Gümüş'tü bu. Lüplüp, dondurmalarının geri verilmesi için şerifi çağırıyordu. Ka-

ranlıkta koca sesi duyulan adam, babamın çocukların dondurmalarını yediğini söylüyordu. Gerçekten de çok eğleniyorduk.

Ama ne yazık ki yer gösterici bayan yanında iki amcayla geldi, biz de oradan ayrılmak zorunda kaldık. Lüplüp bizi eve kadar izledi; babamın kıyafetindeki dondurmaların kendisine geri verilmesini istiyordu. Babamın da nedense yorgun görünüyordu.

O gece her zamanki gibi susadım, bir bardak su getirmesi için babamı çağırdım. Ama babam yanıt vermedi. Ben de alt kata indim, babam pijamalarıyla salonda oturuyordu.

Yaşlı madenciyi öldüren siyahlı adamın banker olup olmadığını öğrenmek için sinemayı arıyordu.

Babamın Doğum Günü

Annem dün dedi ki:

“Pıtırıcık, yarın babanın doğum günü. Çok eğleneceğiz: Unutmuş gibi yapacağız, sonra akşam, işten döndüğünde ona sürpriz yapacağız, armağanlarını vereceğiz, Bay Sivrikulak da şampanya getirecek. Bu fikir Bay Sivrikulak’ın aklına geldi.”

Ben de sabah annemin söylediği gibi babama iyi ki doğdun demedim. Kahvaltı ederken babam takviye baktı ve dedi ki:

“Bugün ayın kaçı acaba?”

Sonracıma da, “Yıllar insanı gençleştirmiyor,” dedi.

Anneme bugünün özel bir gün olup olmadığını sordu. Annem de hayır, değil dedi. Biraz daha kahve ister mi diye sordu.

Babam kalktı, acelesi olduğunu söyleyip çıktı. Hiç de keyifli görünmüyordu.

Babam evden çıktığında annem gülmeye başladı. Dedi ki:

“Baban bu akşam çok şaşırarak, doğum gününü unuttuğumuzu sanıyor!”

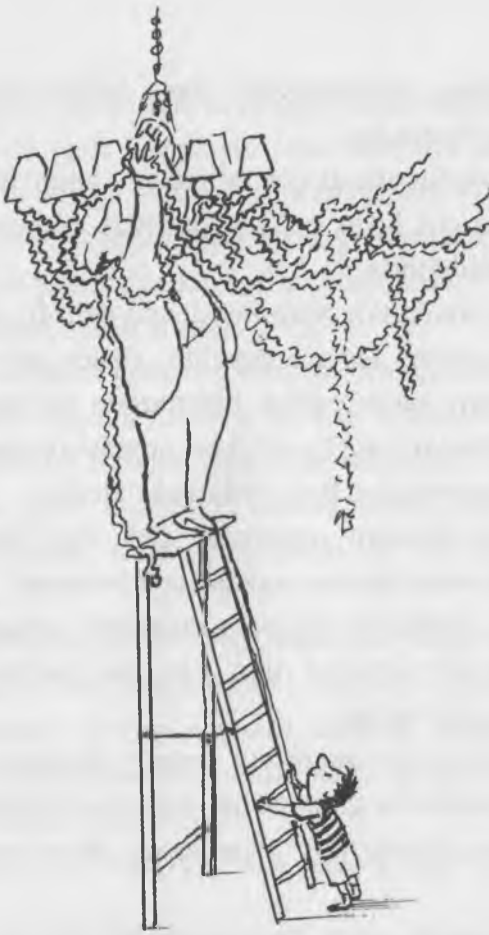
Sonracıma annem babama aldığı armağanı gösterdi bana: çok kıyak bir kravat. Dehşet fikirleri var canım annemin! Hem sonra kravat da çok harikaydı doğrusu. Sapsarıydı, üstünde küçük güller vardı.

Annem babama sık sık kravatlar alır, ama babam onları neredeyse hiç takmaz. O kadar güzeller ki onları kirletecek diye korkuyor olmalı.

Annem babama bir armağan almam gerektiğini söyledi. Ben de okula gitmeden önce kumbaramda ne kadar birikimim olduğuna bakmak üzere odama çıktım. Kendime daha sonra, büyüdüğümde uçak almak için para biriktiriyordum da. Ama geçen hafta kendime bir dolu şey aldığım için pek param kalmamıştı, babama çok istediğimiz elektrikli treni alamayacaktım.

Kutlama var diye eve dönmek için sabırsızlandığımdan dolayı okulda saatler geçmek bilmedi. Eve dönerken babama armağanını aldım: koca bir kutu karamelalı şeker. Tüm paramı harcadım ama babam çok sevinecek. Annemin aldığı kravat ve bir de benim şekerlerimle acayip kıyak bir doğum günü olacak.

Eve geldiğimde Bay Sivrikulak arabasını kapımızın önüne park ediyordu. Bay Sivrikulak komşumuz

olur; babama takılmaktan çok hoşlanır ama onu sever; sürpriz doğum günü fikrinin ondan çıkması da bunu gösteriyor zaten.

“Süslemeleri aldım,” dedi Bay Sivrikulak. “Şu paketi al, ben de şampanyaları getireyim.”

“Gerçekten de çok nazıksınız, Bay Sivrikulak,” dedi annem, içeri girdiğimizde.

"Salonu süsleyeceğim. Bana haber verirsiniz," dedi Bay Sivrikulak.

Bu Bay Sivrikulak çok tatlı adam canım, hem şampanya da çok kıyak bir şey, özellikle de bum bumm diye patladığında.

Bay Sivrikulak gidip merdiveni getirdi, sonra da avizeye süsleri asmaya koyuldu. Süsler çok şekerdi, çikolataları saran parlak kâğıtlardan da vardı ama Bay Sivrikulak bu işi pek iyi beceremiyordu doğrusu.

"Düşeceksiniz, Bay Sivrikulak," dedim.

"Tam babanın oğlusun," dedi Bay Sivrikulak. "Eşeklik edeceğine şu makası uzat bakayım."

Bay Sivrikulak eğildi, o düşerken kenara çekilmeye ancak zamanım oldu. Çok canı yanmadı ama, yalnızca dizi incindi.

Bir süre "Uy anam, uy anam!" yaptıktan sonra, tekrar merdivene çıkıp salonu süslemeyi bitirdi.

"Fena olmadı ha?" diye sordu, dizini ovuşturarak.

Kendisiyle gurur duyuyordu, haklıydı da canım. Çikolata kâğıdından süslerle ve masadaki şampanyalarla salon gerçekten de acayip kıyak olmuştu.

"Hazır olun! Geliyor!" dedi annem.

Pencereden baktım, babam arabasını Bay Sivrikulak'ınkinin arkasına park etmeye çalışıyordu. Ama çok yer olmadığından, biz de sürprizi hazırlamak için zaman kazanıyorduk.

“Eveet, siz Pıtırıcık’la birlikte onu hiçbir şey yokmuş gibi kapıda karşılayın. Ben salonda beklerim. Sonra onu buraya getirirsiniz, hep birlikte ‘Sürpriiiiiiz! Nice yıllara!’ diye bağırırız. Armağanlarını verirsiniz, getirdiğim şampanyadan içeriz. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi annem.

Ben, babam hemen görmesin diye şeker kutusunu cebime koydum; annem kravatı arkasına sakladı, Bay Sivrikulak salonun ışıklarını söndürdü. Bu yüzden olsa gerek, karanlıkta duvara tosladı, aynı dizini çarpmış olacak ki yine “Uy anam, uy, uy!” diye kıvrandı.

Annem ona gürültü yapmamasını, yoksa babamın duyacağını, eve girmek üzere olduğunu söyledi.

Annemle birlikte kapının önünde duruyorduk, ama bu beklediğimizden daha uzun sürdü. Artık sabırsızlanmaya başlamıştım.

“Rahat dur bakiyim, bak geliyor işte!” dedi annem.

Babam kapıyı açıp içeri girdi; hiç keyifli görünmüyordu doğrusu.

“Olur şey değil!” diye bağırıldı. “Şu Sivrikulak olacak budala, garajı dururken o koca külüstürünü bizim kapının önüne park ediyor! Bu adamın densizliklerinden bıktım usandım artık.”

Annem salona doğru baktı, kaygılanmış gibiydi.

“Sevgilim, sus istersen, Bay Sivrikulak...”

"Bay Sivrikulak ne?" diye bağırdı babam. "Ne olmuş Bay Sivrikulak'a?"

Bay Sivrikulak salondan çıktı, iki elinde birer şampanya şişesi vardı; o da öfkelenmiş gibiydi.

"Benim arabam koca bir külüstür değil, tamam mı? Ben de budala değilim. Bunu o kalın kafana iyice sok. Ayrıca dizim için doktor parasını da sen ödeyeceksin!"

Bay Sivrikulak şampanya şişeleriyle topallayarak çıktı. Gerçekten de aynı dizini çarpmış olmalıydı.

Babamın gözleri kocaman açıldı, ağzı da çok büyük bir şey yutacakmış gibi kocaman açılmıştı.

"İyi ki doğdun! Sürpriz!" diye bağırdım.

Artık dayanamayacaktım, babama şeker paketini verdim. Ama annem babama kravatı vermek yerine bir koltuğa oturup ağlamaya koyuldu; çok mutsuz olduğunu, annesinin çok haklı olduğunu, çocuk olmasa çoktan annesinin evine dönmüş olacağını söyledi.

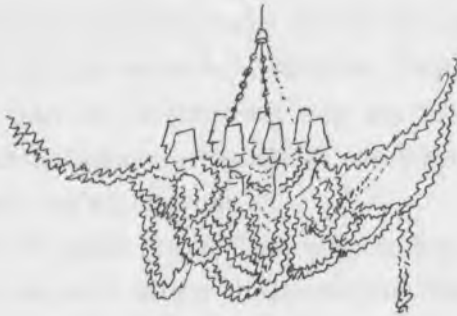
Babam elinde şeker paketiyle öylece kalakalmıştı.

"Ama ben, ama ben..." deyip duruyordu.

Annemin keyfi bir türlü yerine gelmediği için de babam beni alıp salona gitti.

"Hayat çok karmaşık, ufaklık," dedi.

Bay Sivrikulak'ın çikolata kâğıdından süsleri altında şekerleri yedik.

Ama ertesini gün her Şey düzeldi, sonunda doğum günü çok başarılı oldu: Babam anneme güzel bir armağan aldı.

Müthiş Bir Fıkra

Bu öğleden sonra teneffüste Dırdır bize müthiş bir fıkra anlattı, ona da postanede çalışan Tıknaz Amcası anlatmış. Çok gülünç bir fıkraydı doğrusu, hepimiz çok güldük, sonradan fıkrayı kendisine açıklamamızı isteyen Dalgacı bile güldü.

Dırdır çok gururlanmıştı. Benim de keyfim yerindeydi, bu fıkrayı evde anlatacaktım. Evdekilere fıkra anlatmaktan çok hoşlanırım. Hele müthiş bir fıkrayısa, annemle babam çok gülerler, özellikle de babam. Bu akşam çok eğleneceğiz.

Ama ne yazık ki çok fıkra bilmem ben. Fıkra anlatırken sık sık sonunu unutuveririm. Ama Dırdır'ın fıkrası o kadar iyiydi ki sonunu unutmamak için sınıfta kendi kendime anlatıp durdum. Neyse ki öğretmen beni derse kaldırmadı, anlattıklarını hiç dinlememişim çünkü, öğretmenimiz onu dinlemediğimizde çok kızar da.

Okul çıkışında, arkadaşlarla hep yaptığımız gibi bir süre beraber dolaşmaktansa hepimiz koşarak evlerimize dağıldık. Çünkü bence herkes evinde fıkrayı anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ben koşarken gülüyordum, annemle babamın çok eğleneceklerini düşünmek beni güldürüyordu çünkü. Şu Dırdır'ın amcasının fıkrası gerçekten de çok kıyak canım!

"Anne! Anneee! Bir fıkram var! Sana bir fıkrayı anlatacağım!" diye bağırdım.

"Pıtırıcık, sana kaç kere bu eve vahşiler gibi koşup uluyarak girmemeni söyleyeceğim! Şimdi ellerini yıka, sonra hemen ikinci kahvaltını yapacaksın," dedi annem.

"Ama fıkram, anne!" diye bağırdım.

"Sonra mutfağa gelince anlatırsın. Hadi bakalım! Git ellerini yıka!"

Ben de ellerimi yıkamaya gittim, çabuk bitsin diye sabunsuz yıkayıp koşarak mutfağa döndüm.

"Ne çabuk!" dedi annem. "Şimdi sütünü iç ve reçelli ekmeğini ye bakalım."

"Ya fıkra?" diye haykırdım. "Mutfakta anlattıracağına söz vermiştin!"

Annem bana baktı. "Tamam, tamam," dedi, şu meşhur fıkramı ona anlatabilirmişim ama yerlere kırıntı dökmeyecekmişim.

Ben de çabucak, bir yandan da gülerek fıkramı anlattım. Ama ne zaman fıkra anlatsam insanlar gülsün diye hemen sonuna gelmek için sabırsızlanıyorum, o yüzden soluklanmak için birçok kez durmam gerekiyor. İşte o sırada bir an şaşırdım ama sonra yanlışımı düzelttim, sonunda annem dedi ki:

"Çok güzel, Pıtırıcık. Şimdi reçelli ekmeğini bitir ve dersinin başına otur."

"Fıkram gülünç değil miydi?" dedim.

"Olmaz olur mu? Çok gülünç. Haydi, acele et," dedi annem.

"Doğruyu söylemiyorsun. Hiç de gülmedin. Ama fıkra çok müthiş aslında. Eğer istersen tekrar anlatırım," dedim.

"Yeter artık, Pıtırıcık! Sana son kez bu fıkranın beni güldürdüğünü söylüyorum. Şimdi başımı şişirmeyi bırak, yoksa fena kızacağım!" diye bağırdı.

İşte bu kadarı haksızlıktı. Hemen ağlamaya koyuldum, ne yani, yalan mı, iyi valla! Hiç kimse gülme-

yecekse gülünç öyküler anlatmanın ne âlemi var canım! Annem de kafasıyla hayır yaparak tavana baktı, iç geçirip dedi ki:

"Dinle, Pıtırıcık, kapris yapma bana, tamam mı? Sana güldüm diyorsam, gülmüşümdür. Çok güldüm hem de. Ömrümde böyle gülünç bir fıkra duymamıştım."

"Gerçekten mi?"

"Elbette, Pıtırıcık. Gerçekten de çok, ama çok gülünç bir fıkra."

"Geldiğinde babama da anlatabilir miyim peki?"

"Ona da mutlaka anlatmalısın. Baban gülünç fıkraları çok sever, hele böyle müthiş bir fıkraysa... Şimdi tatlım, odana çık da ödevlerini yap. Evde biraz huzur içinde oturalım."

Annem beni öptü. Ödevlerimi yapmak için odama çıktım. Ama fıkramı babama anlatmak için çok sabırsızlanıyordum.

Giriş kapısının açıldığını duyunca koşarak aşağı indim. Babamı öpmek için kollarına atıldım.

"Hadi bakiyim, hadi bakiyim! Biraz sakın ol," dedi babam, gülerek. "Savaştan değil, altı üstü işyerinden geliyorum."

"Sana müthiş bir fıkra anlatacağım!" diye bağırdım.

Babamın arkasından salona gittim. Bir koltuğa oturup gazetesini açtı, ben de sordum:

"Fıkramı anlatabilir miyim?"

"Hı?" dedi babam.

Onunla konuştuğumda beni dinlemiyorsa hep böyle yapar.

"Tamam, tavşanım, tamam, anlatırsın. Yemekte anlatırsın. Çok eğleniriz," dedi.

"Hayır, yemekte değil. Şimdi!" diye bağırdım.

"Yapma ama Pıtırıcık, beni biraz rahat bırakır mısın lütfen!"

Ben de yere tekme yi savurdum, sonra da koşarak odama çıktım.

"Nesi var anlamadım ki!" diyordu babam. Annem odama girdiğinde yatağıma oturmuş ağlıyordum.

"Pıtırcık," dedi bana.

Ben de ne mi yaptım? Duvardan yana döndüm. Annem gelip yatağıma oturdu, saçlarımı okşadı.

"Pıtırcık, tatlım," dedi. "Baban ne dediğini çok iyi anlamamış, ben de ona anlattım. Şimdi fıkranı dinlemek için sabırsızlanıyor. İnan çok gülecek."

"Ona anlatmayacağım! Artık hiç kimseye fıkra anlatmayacağım! Asla!" diye haykırdım.

"Madem öyle, o müthiş fıkrayı babana ben anlatırım," dedi annem.

Koşarak aşığı indim, annem de güler ek mutfağı gitti. Salonda babam beni görünce gazetesini dizlerinin üstüne bıraktı, kocaman gülümsedi ve dedi ki:

"Eee, evlat, şu müthiş fıkrayı anlat da gülelim biraz!"

"Şey," dedim. "Yaşadığı ormanda dolaşıp duran bir kaplan varmış, Afrika'da..."

"Afrika'da değil, tavşanım," dedi babam.

"Hindistan'da. Kaplanlar Afrika'da değil, Hindistan'da yaşarlar."

Ben de ne yaptım? Ağlamaya başladım. Annem mutfaktan koşarak geldi.

"Yine ne oldu?" diye sordu.

"Fıkram!" diye bağırdım. "Babam fıkrayı biliyor-
muş zaten."

Ağlayarak odama çıktım. Annemle babam tartıştı-
lar, yemekte kimse kimseyle konuşmadı, herkes surat
asıyordu.

Babam Can Çekişiyor

Bu sabah çok üzüntülüydüm, babam çok hastalanmıştı çünkü, nezle olmuştu.

İşyerine telefon edip birkaç gün gelemeyeceğini söyledi. Sonracıma anneme biraz dinlenmenin hiç de fena olmayacağını söyledi. Annem de ona haklı olduğunu, sağlığın her şeyden önce geldiğini söyledi.

Sonracıma dedi ki, babam hazır evdeyken garajı da boyayabilirmiş. Ama babam kendini hiç ama hiç iyi hissetmediğini söyleyince, annem "Doğru, boş ver," dedi ve babam kendini daha iyi hissetti.

Günlerden cuma olduğu için okuldan erken çıktım. Annem uslu durmamı, babamı rahatsız etmememi çünkü dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Babam nezle de olsa evde olduğu için çok hoşnuttum. Ona iyi bakacağıma söz verdim.

Çok zor bir aritmetik ödevim olduğu için de baba-

mın evde olmasına sevinmişim, onun aritmetiği ben-
den daha iyidir çünkü.

Ama kitaplarımla defterlerimi alıp getirdiğimde
babam bana kesinlikle yardım etmek istemedi. Benim
yaşımdayken ödevlerini tek başına yaptığını, babası-
nın ona asla yardım etmediğini, yine de sınıf birincisi
olmayı başardığını, hayatta başarılı olduğunu söyle-
di. Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım.

Annem neler olduğuna bakmak için mutfaktan
koşarak geldi. Neler olduğunu anlayınca da babama
küçüğe, burada küçük benim oluyorum, yardım et-
mek için biraz çaba gösterebileceğini söyledi.

Babamsa can çekiştiğini ama ailesinin bu duru-
mu görmezden geldiğini söyledi. Can çekişmenin ne
demek olduğunu tam bilmiyorum, babam nezle de-
mek oluyor herhalde.

Rahat rahat ağlamaya devam etmek için bahçeye çıktım, çünkü evde annemle babam çok yüksek sesle konuştuklarından kendi sesinizi duyamıyordunuz. Komşumuz Bay Sivrikulak beni ağlarken görünce neyin var diye sordu. Ona babamın can çekiştiği için ödevlerime yardım edemediğini söyledim.

Bay Sivrikulak bembeyaz kesildi, nezleden acayip korkmuş gibiydi. Ama ona babamın can çekişmesinin o kadar ağır olmadığını, yalnızca burnunun biraz kızardığını söyleme fırsatım olmadı. Bay Sivrikulak çitlerden atlayıp kapımızı çalmıştı bile.

Annem kapıyı açtığında Bay Sivrikulak ağlıyordu.

"Hiç ümit var mı?" diye sordu. "Neden daha önce haber vermediniz? Korkunç bir şey bu!"

"Neyin var senin?" diye sordu ona, salondan çıkan babam.

Bay Sivrikulak ağlamayı kesti, babama baktı, bana baktı, öfkeleni.

"Bu hiç de yakışık alır bir şaka değil. Sana uğursuzluk getirecek!" diye bağırdı.

"Delirdin mi sen?" diye sordu babam.

Bay Sivrikulak bu tür konularda şaka yapılmayacağını, bunun ayıp olduğunu, hem zaten babamın yokluğunun büyük bir kayıp olmayacağını söyledi.

Sonracıma çitlerden kendi bahçesine atlayıp uzaklaştı.

"Bu adam bir doktora görünmeli," dedi babam.

Sonracıma bana da can çekişmek istemiyorsam içeri girmemi söyledi, nezle olmamdan korkmuş olmalı.

Evde annem, babamın aritmetik ödevime yardım etmeye karar verdiğini söyledi. Salona geçtik, babam aritmetik problemleriyle uğraşmaya başladı, bir sürü havuz ve bir sürü musluk öyküsü anlatılıyordu problemlerde. Babama yardım etmeyi çok isterdim doğrusu, pek işin içinden çıkamıyor gibiydi çünkü.

O sırada annem geldi, babama hazır masaya oturmuşken evin giderlerini de hesaplayabileceğini söyledi. Bu iş uzun zamandır bekliyormuş, sonracıma üstünde rakamların yazılı olduğu bir dolu kâğıt getirdi.

"Bütün bunlar gözlerimi kör edecek, bu salonda yeterince ışık yok," dedi babam.

Annem de ona haklı olduğunu, lamba prizinin tamir edilmesi gerektiğini söyledi. Babam aritmetik problemlerimin üstüne yumruğu indirdi; hayır efendim, dinlenmek istediğini söyledi, annem de onunla tartıştı.

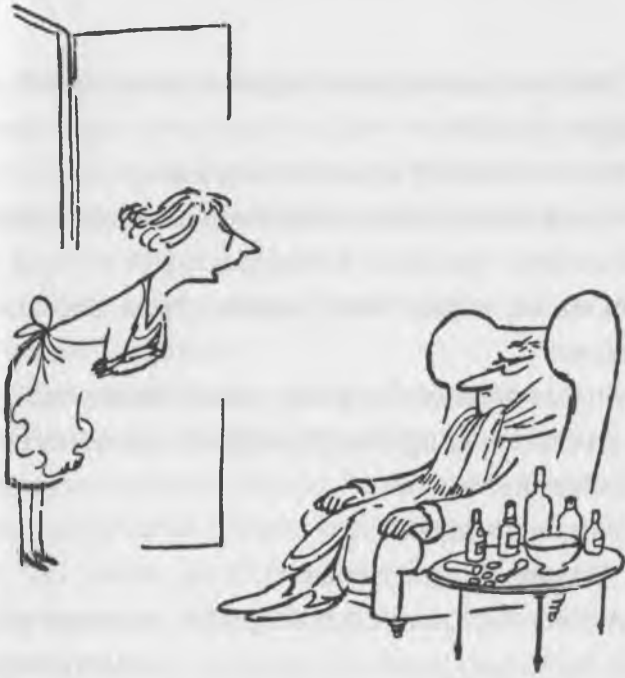
Telefon çaldığında babam yere oturmuş prizi tamir ediyordu. Kalkıp telefonu açtı, "Alo?" dedi.

Sonracıma mutfağa doğru bağırdı:

"Gel, annen arıyor!"

Annen dediği benim annemin annesi, yani anneannem oluyor.

"Alo, anne?" dedi annem. "Merhaba, evet, bu-

gün evde... Hayır, önemli bir şey değil, yalnızca nezle... Hayır, doktor çağırmamıza gerek yok... Nasıl? Ne diyorsun sen anne, Bay Zafiyet nezleden ölmedi ki! Ciğer rahatsızlığından öldü, hem seksen dokuz yaşındaydı... Bekle, not alayım..."

Annem bir kâğıda notlar aldı. Sonracıma, anneannem ne zaman arasa yaptığı gibi, telefonu bana uzattı. Anneanneme iyi olduğumu söyledim, o da bana küçük tavşanı olduğumu söyledi, sonracıma ona öpücük göndermemi istedi, ben telefonumuzu öptüm, o da kendi telefonunu öptü. Anneannemi çok severim ben.

Telefonu kapadığımda babamın pek de keyifli olmadığını gördüm.

"Sana ne dedi?" diye sordu anneme.

"Sana vitaminli Bogomotobol vermemi söyledi," dedi annem. "Çok etkili bir ilaçmış."

"Ona ne şüphe!" dedi babam. "Ama ilaç almıyacağım!"

Annem ağlamaya koyuldu, zavallı annesinin yalnızca babamın iyiliğini düşündüğünü, annesinin evine döneceğini söyledi.

Babam da dedi ki:

"Tamam, tamam, tamam."

Annem ilacı almak için köşedeki eczaneye gittiğinde de babam yeniden kıvılcımlar çıkaran prizi tamir etmeye koyuldu.

Annem babama koca bir çorba kaşığı dolusu şurup verdi. Babam "Öööö!" dedi.

Sonracıma, priz hâlâ çalışmadığı için yeniden benim aritmetik problemlerime döndü.

İlacın tadı gerçekten de çok kötü olmalıydı, çünkü babam arada bir "Öööö" yapıyordu. Zavallı babcığım eskisinden çok daha hasta görünüyordu.

Ama tam da babam benim problemimdeki muslukla uğraşırken, annemin gelip iyi kapanmayan mutfak musluğuyla ilgilenmesini söylemesine çok güldüm doğrusu. Babam hiç gülmedi ama. "Öööö" yaparak mutfağa gitti.

Babam üstünü değiştirip öyle salona döndü. İyi kapanmayan ama çok iyi açılan musluğu tamir ederken üstü başı su içinde kalmıştı çünkü. Annem bir tesisatçı çağırarak gerektiğini, çünkü musluğun artık hiç kapanmadığını söyledi.

Babam acayip yorgun görünüyordu, nezlesi gitgide kötölüyor gibiydi.

Kapı çalındı. Babam gidip açtı, gelen anneannemdi. İşte bu çok hoş bir sürprizdi! Annemle ben anneanneme sarıldık. Babam kapının bir yanında durmuş, yusuvarlak gözlerle bize bakıyordu.

“Bu kadar şaşırmanıza gerek yok, damat,” dedi anneannem. “Sizi tedavi etmeye geldim, size iğne yapacağım.”

“Hayır!” diye bağırdı babam. “İğnelerinizi de alıp benden uzak durun, Karındeşen Jak!”

Anneme Karındeşen Jak’ın ne olduğunu sormalı-

yım, annemin de anneannemin de hiç hoşuna gitmedi çünkü. İkisi birlikte bağırmaya başladılar. Annem bu kez kararlı olduğunu, kesin annesinin evine döneceğini söyledi.

Ama anneannemin kendi evine dönmeye hiç niyeti yoktu. Sonunda babam iğne olmayı kabul etti.

Babam anneannemle birlikte tekrar aşağı indiğinde yürümekte zorluk çekiyor gibiydi. Anneannem ise çok keyifliydi.

“Kendinizi çok geçmeden iyi hissedeceksiniz, çok etkili bir ilaçtır. Eğer kıyıldamasaydınız bu kadar

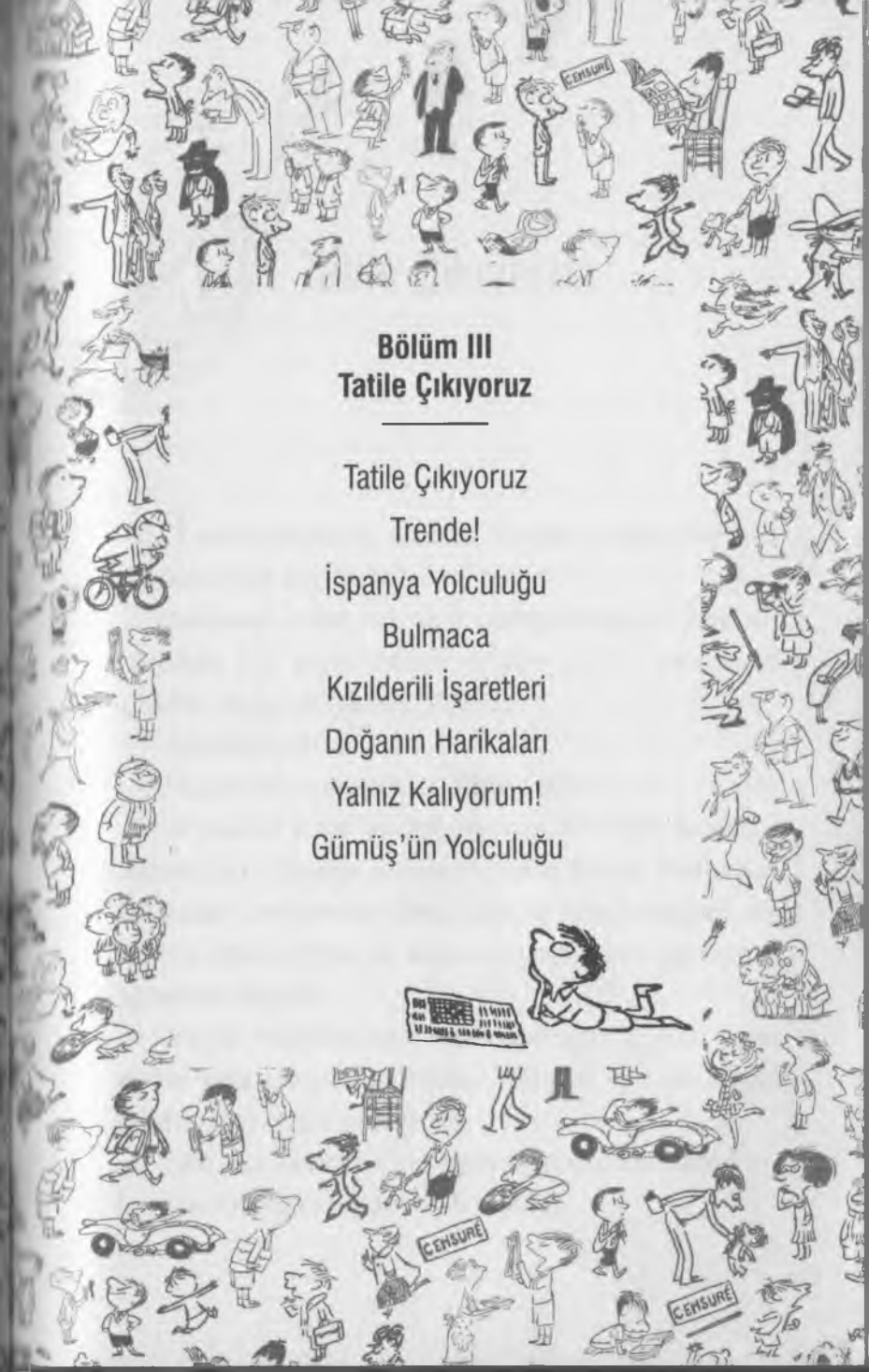
acımayacaktı. Her neyse, öğle yemeğinden sonra sizden biraz kan alırız, çok etkilidir!”

Ama anneannem babamdan kan alamadı, çünkü babam öğle yemeğinden sonra işyerine gitti.

Sağlığının evde kalmasına izin vermediğini söyledi.

Bölüm III Tatile Çıkıyoruz

Tatile Çıkıyoruz
Trende!
İspanya Yolculuğu
Bulmaca
Kızılderili İşaretleri
Doğanın Harikaları
Yalnız Kalıyorum!
Gümüş'ün Yolculuğu

Tatile Çıkıyoruz

Tatile çıkıyoruz, annem, babam ve ben; hepimiz çok ama çok keyifliyiz.

Annemin evde her şeyi yerleştirmesine yardımcı olduk, her şeyin üstüne örtüler serildi, üstelik iki gündür mutfakta yemek yiyoruz.

Annem dedi ki:

“Kalan tüm yiyecekleri bitirmeliyiz.”

O yüzden kuru fasulye yiyoruz. Altı kutu kalmıştı, babam kuru fasulye sevmez çünkü; bense dün akşama kadar seviyordum ama hâlâ iki kutu kaldığını, birini bu öğlen, birini de akşam yiyeceğimizi öğrenince ağlamak istedim.

Bugün bavullarımızı hazırlayacağız, çünkü yarın trenle yola çıkıyoruz. Trene yetişmek için de sabah altıda kalkmamız gerekecek.

“Bu kez yanımıza bir yığın eşya alıp kendimizi sıkıntıya sokmayacağız,” dedi annem.

"Çok haklısın, sevgilim," dedi babam. "Elimizde iplerle bağlanmış bir yığın koliyle oradan oraya sürüklenmeyelim, en fazla üç bavul yeter!"

"Çok doğru," dedi annem. "İyi kapanmayan kahverengi bavulu alırız, bir iple bağlayıp kapatırız, büyük maviyi, bir de Raptiye Teyze'nin küçük bavulunu alırız."

"Çok güzel," dedi babam.

Ben de herkesin aynı fikirde olmasına çok sevindim, çünkü çok doğru, ne zaman yolculuğa çıksak, yanımızda bir sürü, ama bir sürü yük taşıyoruz. Sonracıma her seferinde içinde en işe yarar şeyler olan çantayı bir yerde unutuyoruz.

Bir keresinde içinde katı yumurtalarla muzların bulunduğu poşeti unutmuştuk. Çok can sıkıcıydı çünkü biz vagon-restoranda bir şey yemeyiz. Babam hep aynı yemeği verdiklerini, bunun da patates köfte olduğunu, o yüzden vagon-restorana gidilmeyeceğini söyler. Yanımıza katı yumurtayla muz alırız. Çok lezzetlidir; kabukları da bir yerlere koyarız, kompartı-

manda insanlar laf eder ama olsun.

Babam iyi kapanmayan kahverengi bavulu, büyük mavi bavulu, bir de Raptiye Teyze'nin küçük bavulunu almak için bod-

ruma indi. Ben de tatilde gerekli olacak eşyalarımı toplamak üzere odama çıktım.

Tam üç kez aşağı inip çıkmak zorunda kaldım. Dolabımda, komodinde ve yatağımın altında bir yığın eşya vardı çünkü. Her şeyi salona indirdim. Babamı beklemeye koyuldum.

Bodrumdan bir sürü gürültü geliyordu. Sonracıma babam bavullarla geldi, her yeri kapkara olmuştu, hiç ama hiç hoşnut görünmüyordu.

“Sandıklar ne diye hep aradığım bavulların üstüne koyulur, bilmem ki! Neden bodrum kömürle dolduruluyor, ampul neden yanmış, bilmiyorum ki!” dedi babam ve yıkanmaya gitti.

Geri dönüp de yanımda götüreceğim onca eşyayı görünce hiç de hoş bir davranış sergilemedi.

“Nedir bu kıvrır zıvır?” diye haykırdı. “Peluş ayılarını, arabalarını, futbol toplarını ve yapbozlarını tatile götüreceğimizi düşünmüyorsun herhalde?”

Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım, babam gözlerinin akına dek kıpkırmızı kesildi. Sonracıma dedi ki:

“Pıtırıcık, bu davranışından hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Sonracıma bu maskaralığa bir son vermeme, yoksa beni tatile götürmeyeceğini söyledi. Ben daha da çok ağlamaya başladım, ne yani, yalan mı!

“Çocuğa bağırmana ne gerek var?” dedi annem.

"Keçileri kaçırmış gibi durmadan ağlayıp kafamı şişirirse bağırırım tabii," dedi babam. Keçileri kaçırmış demesi beni çok güldürdü.

"Sinirini çocuktan çıkarman doğru değil bence," dedi annem çok alçak sesle.

"Sinirimi çocuktan çıkarmıyorum, yalnızca rahat durmasını söylüyorum."

"Dayanılmaz birisin ve kötü niyetlisin," diye bağırdı annem. "Bu çocuğu bir günah keçisi yapmana izin vermeyeceğim!"

Yeniden ağlamaya koyuldum.

"Yine ne var? Şimdi ne diye ağlıyorsun?" diye sordu annem.

Ben de ona babama hiç nazik davranmadığı için ağladığımı söyledim. Annem ellerini tavana kaldırıp eşyaları toplamaya gitti.

Babamla birlikte yanımda neleri götürebileceğimi tartıştık. Ayıyı, kurşun askerleri, silah takımını ona bıraktım. O da iki futbol topuna, yapboza, planöre, kürekle kovaya, trene ve silaha tamam dedi. Bisiklet konusunu kendisiyle daha sonra görüşeceğim.

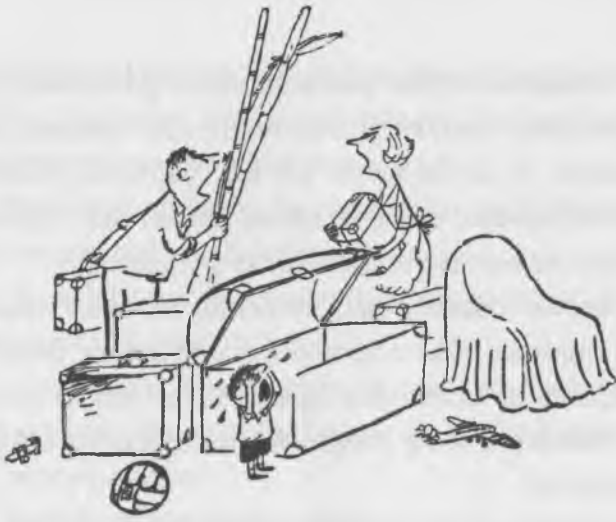
Babam odasına çıktı. Annemle babamın odasından bağırışlar yükseldiğini duyar gibi oldum. Bana ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmek için yukarı çıktım.

Babam anneme yorganları neden yanına aldığını soruyordu.

“Sana kaç kez söyledim, Yeşildeniz’de geceler serin olur diye,” dedi annem.

“Otele bir geceliğine kaç para ödediğimi düşününce, bize bir yorgan verirler sanıyorum. Ayrıca otelimiz Yeşildeniz’de olduğuna göre, oteldekiler orada gecelerin serin geçtiğini biliyorlardır herhalde.”

"Belki de. Ama ben de ne diye yanımıza aldığını bilemediğim şu koca oltayı nereye sığdıracağımızı merak ediyorum doğrusu."

"Ne diye yanımıza aldığımı bilmiyor musun? Plajda senin yorganlarının üstüne oturarak yiyeceğimiz balıkları avlamak için."

Sonracıma eşyaları salona indirdiler.

"Ne diyorum biliyor musun?" dedi annem. "Tüm bu giysilerle yorganları koymak için kahverengi valiz yerine şu tek saplı sandığı alsak, nasıl olur?"

"Aslında haklısın," dedi babam.

Gidip sandığı getirdi. Giysiler için çok iyi oldu, ama olta bir türlü sığmıyordu içine, katlandığında da, çapraz konduğunda da sığmıyordu.

"Önemli değil," dedi babam. "Oltayı ayrıca elime alırım, gazete kâğıdına sararız. Hem sandığı aldığımı-

za göre büyük mavi bavula ihtiyacımız kalmadı. Küçük çamaşır sepetini alırız. Pıtırıcık'ın eşyalarıyla plaj giysilerini de ona koyarız."

"Tamamdır," dedi annem. "Trende yiyeceklerimizi de paketleyip küçük bir poşete koyarız. Katı yumurta ile muz almayı düşünüyorum."

Babam bunun çok iyi fikir olduğunu, kuru fasulye dışında her şeyi yiyebileceğini söyledi. Diğer eşyalar için babamın eski pardösüsünün durduğu büyük, yeşil bavulu aldık.

Sonracıma annem alınına vurdu. "İki plaj şezlongunu az kalsın unutuyorduk," dedi.

Ben de alınma vurdum. "Bisikletimi az kalsın unutuyorduk," dedim.

Babam ikimize de alnımıza vurmak istermiş gibi baktı. Sonracıma olur, tamam, dedi. O zaman kendisinin de piknik sepetini alacağını söyledi.

Biz de olur, tamam, dedik. Babam çok keyiflendi.

Sonracıma herkes herkesle anlaşmıştı. Geriye yalnızca salonda annemin eşyaları yerleştirmesine yardım etmek kalmıştı. Babamsa iyi kapanmayan ama bir iple bağlanıp tutturulabilecek kahverengi bavulu, büyük maviyi ve Raptiye Teyze'nin küçük bavulunu bodruma indiriyordu.

Trende!

Peronda görevliler bağırdılar:

“Vagonlara! Kalkış saati geldi!”

Tren “Düüüt!” yaptı. Ben acayip keyifliydim. Tatile gidiyorduk çünkü. Çok kıyaktı.

İşler yolunda gitmişti. Treni kaçırmamak için sabah altıda kalktık. Sonracıma babam taksi çağdırmaya gitti ama bulamadı. Biz de otobüse bindik. Elimizdeki tüm o bavullar ve paketlerle otobüse binmek çok matraktı doğrusu. Sonracıma gara geldik, bir sürü insan vardı, tren tam kalkmak üzereyken yetiştik.

Koridorda yüklerimizi saydıık. Bir tek babamın ol-tasının paketini bulamadık. Ama kaybolmamıştı. An-nem onu evde unuttuğunu anımsadı. Ama bunu ba-bam denetçiye garda bir sürü hırsız olduğunu, bunun çok ayıp bir şey olduğunu, bakalım nereye şikâyette bulunacağını söyledikten sonra anımsadı.

Sonracıma babamın yerlerimizi ayırttığı kompartımanı aramaya başladık.

“İşte burası,” dedi babam.

Kapının yanında oturmuş gazete okuyan yaşlı bir amcanın ayakları üstünde yürüyerek kompartımana girdi.

“Kusura bakmayın,” dedi babam.

“Önemli değil,” dedi amca.

Ama yerlerimizin istediği gibi cam kenarında olmaması babamın hiç ama hiç hoşuna gitmedi.

“Bu yol böyle çekilmez!” dedi.

Yaşlı amcadan izin isteyip koridora, denetçiyi aramaya çıktı. Denetçi, hani şu olta için şikâyette bulunduğumuz.

“Cam kenarındaki yerleri ayırtmıştım,” dedi babam.

“Sanmıyorum,” dedi denetçi.

“Bana yalancı mı diyorsunuz siz?” dedi babam.

“Ne diye size yalancı diyecekmişim?” dedi denetçi.

Ben de ne mi yaptım? Ağlamaya başladım, ineklere bakmak için cam kenarına oturamayacaksam tren-den inip eve dönmeyi yeğlediğimi söyledim. Ne yani, yalan mı, iyi valla!

“Off! Pıtırıcık! Rica etsem rahat durur musun bi-raz, tokat istemiyorsan tabii!” diye bağırdı babam.

İşte bu hiç ama hiç doğru değildi. Daha da çok ağlamaya başladım, annem bana muz verdi ve dedi ki, amcanın tam karşısına, koridor penceresinin ke-narına oturabilirmişim, zaten en güzel inekler de ora-dan görünüyormuş.

Babam denetçiyle daha fazla tartışmak istemedi. Hem zaten tartışamazdı da, denetçi gitmişti çünkü.

Babam eşyalarımızı bagaj rafına yerleştirip yaşlı amcanın yanına, annemin karşısına oturdu.

“Artık bir şeyler yesem iyi olur,” dedi.

“Katı yumurtalar mavi çantada, bak şu bavulun üstünde,” dedi annem.

Babam koltuğun üstüne çıkıp yumurtaların olduğu çantayı aldı.

“Tuzu bulamıyorum,” dedi.

“Tuz kahverengi sandıkta, çamaşır sepetinin altında,” dedi annem.

Babam bir an duraksadı, sonra tuzsuz da yiyebileceğini söyledi. Yaşlı amca gazetesinin arkasında derin bir soluk aldı.

Sonracıma onları gördüm işte! İnekler, bir sürü ama bir sürü inek!

“Bak anne!” diye bağırdım. “İnekler!”

“Pıtırıcık! Muzunu beyefendinin pantolonuna düşürdün! Biraz dikkat eder misin lütfen!” dedi annem.

“Önemli değil,” dedi yaşlı amca. Gazetesini çok yavaş okuyor olmalıydı çünkü bindiğinden beri sayfayı çevirmemişti.

Muzumu düşürünce (zaten çok az kalmıştı), katı yumurtamı yemeye koyuldum. Kabuklarını da oturduğumuz koltuğun altına koydum. Yaşlı amca ayaklarını toplayıp oturdu. Çok acayip bir fikir bence, öyle yolculuk etmek pek rahat olmasa gerek.

Ben ilk başlarda treni çok seviyorum, ama sonra

sıkılıyorum. Özellikle de inip çıkan telefon tellerine sürekli baktığınızda gözleriniz acıyor.

Anneme yolcululuğun ne zaman sona ereceğini sordum. Annem daha çok var, tatlım, uyumaya çalış, dedi. Ama uykum olmadığı için susamaya karar verdim.

“Anne, portakal suyu istiyorum,” dedim. “Koridorun sonunda satıcı var.”

“Sus ve uyu,” dedi annem.

“Aslında ben de bir şeyler içmek istiyorum,” dedi babam.

Babam yaşlı amcadan izin isteyip portakal suyu almaya gitti. Ama iki kez gidip gelmek zorunda kaldı çünkü kamış almayı unutmuştu. Kamışlarla şişenin dibinde baloncuk yapmak çok eğlencelidir de.

Sonracıma kompartıman kapısına hafifçe vuruldu. Denetçi biletleri istedi. Babam pardösüsünün cebindeki biletleri almak için yine koltuğa çıktı. Babama pardösü almasını annem söylemişti, gittiğimiz yerde arada sırada yağmur yağıyormuş çünkü.

“Yolcuları ikide bir rahatsız etmeniz şart mı, merak ediyorum?” dedi babam denetçiye, biletleri uzatırken. Bir yandan da yerden yaşlı amcanın şapkasını alıyordu.

Ben giderek daha çok sıkılıyordum. Dışarıda yalnızca otlarla inekler gözüküyordu. Babam da pek eğleniyorsa benzemiyordu.

"Yanımıza dergi almalıydık," dedi babam.

"Evden biraz daha erken çıkabilseydik, dergi alacak zamanımız olurdu," dedi annem.

"Artık bu kadarı da biraz fazla oluyor yani!" dedi babam. "Seni duyan da oltayı ben evde unuttum sanacak!"

"Olta da nereden çıktı şimdi?" dedi annem.

"Resimli dergi istiyorum!" diye haykırdım.

"Bak Pıtırıcık! Seni uyarmıştım!" diye bağırdı babam.

Tam ağlamaya başlayacaktım ki annem muz isteyip istemediğimi sordu. Yaşlı amca da bana hemen bir dergi verdi. Çok kıyak bir dergiydi canım. Kapağında madalyalarla dolu bir üniforma giymiş bir adamla saçlarına bir sürü mücevher takmış bir bayan vardı, galiba evlenecekler, belli ki müthiş bir düğün olacak.

"Amcaya ne diyeceğiz?" diye sordu annem.

"Teşekkür ederim," dedim.

"İşin bitince bana ver," dedi babam.

Yaşlı amca babama baktı, gazetesini de ona verdi.

"Teşekkür ederim," dedi babam.

Yaşlı amca uyumak için gözlerini kapadı. Ama arada sırada gözlerini açmak zorunda kaldı, çünkü babam sigara içmek için, sonracıma da denetçiye trenin tam 18.16'da varıp varmayacağını öğrenmek için, bir de portakal suyu satıcısında jambonlu sandviç olup

olmadığını öğrenmek için (yalnızca peynirli kalmıştı) koridora çıktı.

Ben de birçok kez vagonun sonuna dek yürümek üzere dışarı çıktım. Sonracıma dergisini geri vermek için yaşlı amcayı uyandırdım, okuyup bitirmiştim çünkü. Babam, mücevherli bayanla evlenecek askerin kravatına küçük bir peynir parçası yapışmış olduğu için kızdı bana.

Sonracıma denetçi bağırdı:

"Gümüškum, iki dakika mola,

Altınyaka'ya aktarma!"

Yaşlı amca kalktı. Gazeteleriyle bizim kahverengi bavulun altındaki çantasını aldı. Buruş buruş olmuş şapkasıyla trenden inerken çok gülünç görünüyordu doğrusu.

"Neyse! Artık rahat rahat otururuz!" dedi babam. "Bazı insanlar yolculuk ederken çok düşüncesiz davranıyor! Şu yaşlı adamın koltuğa nasıl yayıldığını gördün mü?"

İspanya Yolculuğu

Bu akşamüzeri Bay Özkaytaran ve ailesi bizi beş çayına davet etmişti.

Bay Özkaytaran babamın çalıştığı işyerinde muhasebecidir. Bayan Özkaytaran adında bir karısı, bir de Zıpır diye bir oğlu var. Zıpır benimle aynı yaşta, çok kıyak bir çocuktur.

Annem, babam ve ben evlerine geldiğimizde, Bay Özkaytaran bizim için çok güzel bir sürprizi olduğunu, çaydan sonra İspanya yolculukları sırasında çektiği fotoğrafları göstereceğini söyledi.

"Fotoğrafları dün aldım," dedi Bay Özkaytaran. "Tab edilmesi çok uzun sürüyor; şu ekrana yansıtılan saydam fotoğraflardan, ama göreceksiniz, hemen hemen hepsi çok iyi sonuç vermiş."

Ben çok keyiflenmiştim doğrusu, fotoğraflara bir ekranda bakmak çok eğlenceli çünkü, film izlemek kadar değil ama. Örneğin geçen akşam babamla iz-

lediğimiz kovboy filmi gibi hiç değil, ama yine de eğlenceli.

Bize hiç de fena şeyler ikram etmediler; bir sürü küçük pasta vardı, ben de bir çilekli, bir ananaslı, bir çikolatalı, bir de bademli pasta yedim. Kirazlılardan yiyemedim, çünkü annem bir pasta daha yiyecek olursam hastalanacağımı söyledi.

Bu beni çok şaşırttı doğrusu, çünkü genelde kiraz beni hiç ama hiç hasta etmez.

Çaydan sonra, Bay Özkaytaran fotoğraf göstermeye yarayan aletle parlak, acayip kıyak bir sinema ekranı getirdi.

Bayan Özkaytaran içerisi karanlık olsun diye panjurları kapadı. Ben de Zıpır'ın sandalyeleri ekranın karşısına yerleştirmesine yardım ettim.

Sonracıma hepimiz oturduk. Bir tek Bay Özkaytaran fotoğraf dolu kutucuklarla birlikte makinenin arkasında durdu. Işıklar söndürüldü, makine çalışmaya başladı.

İlk fotoğrafın renkleri çok kıyaktı, Bay Özkaytaran'ın arabasıyla Bayan Özkaytaran'ın yarısı gözüküyordu.

"Bu yola çıktığımız gün çektiğim ilk fotoğraf," dedi Bay Özkaytaran. "Görüntüyü çok iyi çerçeveleyememişim çünkü biraz sinirliydim. En iyisi bu konuyu hiç açmayalım."

"Bence hiç sakıncası yok," dedi Bayan Özkayta-

ran. "O gün nasıl yola çıktığımızı hiç unutmayacağım! Bizimkini görmeliydiniz! Bağırıp çağırmadığı kimse kalmadı! Özellikle de bizi geç bıraktığını söyleyerek Zıpır'ı azarlayıp durdu!"

"Oğlun olacak o haylazın sandaletlerini nasıl kaybettiğini de anlat o zaman. Onun yüzünden, mola vermeyi planladığımız Pırılkumlar'a gidemeyecektik az kalsın!"

"Her neyse," dedi Bayan Özkaytaran. "Sonuçta bu fotoğrafı her gördüğümde yola çıkışımızı anımsıyorum... İnanılmazdı! Bir düşünün..."

"Hayır efendim, bırak da ben anlatayım," dedi Bay Özkaytaran, gülerek.

Sonracıma bize ağlayıp duran Zıpır ve hiç de hoşnut olmayan Bayan Özkaytaran'la birlikte gelip geçenerlere bakmadan hızla yola çıktığını anlattı. Sağından gelen kamyonu görmemiş, son anda fren yapabilmiş ama yine de arabasının tamponu ezilmiş.

"Kamyoncu bana öyle bir sövüp saydı ki, tüm komşular olan biteni görmek için kapı önlerine çıktılar!" dedi Bay Özkaytaran, gözlerini ovuşturarak.

Hepimiz güldükten sonra, Bay Özkaytaran bir restoran resmi gösterdi.

"Şu restoranı görüyorsunuz ya!" dedi Bay Özkaytaran. "Sakın oraya gideyim demeyin! Berbat bir yer! Acayip de kazıkçı!.."

"İnanamazsınız," dedi Bayan Özkaytaran. "Önü-

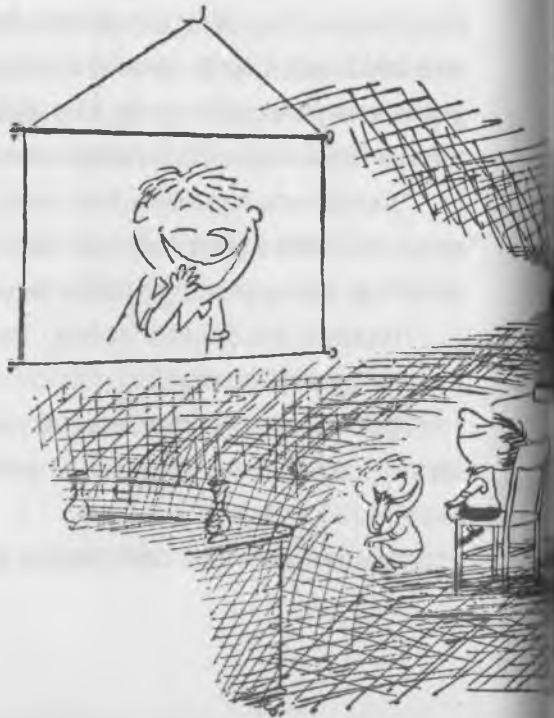
müze resmen çiğ tavuk getirdiler! Üstelik nasıl da bayattı anlatamam! İlk yemek molamız şahaneydi anlayacağınız! Tam bir dehşetti!”

Sonracıma buluta benzer bir şey gördük.

“Bu da Zıpır’ın çektiği bir portrem! Ona elli kez makineyi titretmemesini söyledim ama!”

“İyi de çocuk tam düğmeye basacakken öyle bir bağırdın ki, yerinden sıçradı zavallı!” dedi Bayan Özkaytaran.

“İnanabiliyor musun!” dedi Bay Özkaytaran babama. “Yolculuğa deli gibi ağlayan Zıpır ve surat asıp duran annesiyle devam ettik... Ah! Ah! Hiç unutmayacağım.”

Sonracıma Zıdır'ın gülerken çekilmiş koca bir resmini gördük.

"Bu fotoğrafı da beyefendi lastik değiştirirken ben çektim," dedi Bayan Özkaytaran. "Yoldaki ilk arızamızdı bu."

Bay Özkaytaran bir otelin gözüktüğü başka bir fotoğrafa geçti. Pırılkumlar'da bir otelmış burası, orada kesinlikle kalmamız gerekiyormuş, hiç iyi bir yer değilmiş çünkü.

Aslında Bay Özkaytaran bu otelde kalmak istemiyormuş, ama Bayan Özkaytaran, Zıpır ve arızalar yüzünden geç kaldıkları için Pırılkumlar'daki tüm oteller dolmuş.

Sonracıma çukurlarla dolu bir yol gördük.

"İşte bu da İspanya'da bir yol," dedi Bay Özkaytaran babama. "İnanamazsın dostum; bizimkilerden şikâyet ediyoruz ama oraya gidince insan bizdeki yolların hiç de fena olmadığını anlıyor. Daha da iyisi, adamlara bunu söylediğinde alınıyorlar! Bu arada, lastiğim üç kez patladı!"

Sonracıma Zıpır'ın gülerken çekilmiş bir fotoğrafını daha gördük.

Ekran masmavi oldu. Bay Özkaytaran bunun İspanya göğü olduğunu söyledi. Orada gökyüzü hep böyleymiş, tek bir bulut yokmuş, harikaymış.

"Senin şu harika gökyüzünü görünce bile su içesim geliyor," dedi Bayan Özkaytaran. "Böyle bir sıcak olamaz, anlatamam size!... Arabanın içi hep fırın gibiydi!"

"İstersen o kısmı hiç anımsatmayalım. Aramızda kalması daha iyi olur," dedi Bay Özkaytaran.

Sonracıma Bay Özkaytaran bize Bayan Özkayta-

ran'ın ve Bayan Özkaytaran'ın oğlunun dayanılmaz olduklarını, çünkü bir şeyler içmek için ikide bir durmasını istediklerini, onları dinlemiş olsa hâlâ İspanya'da olacaklarını söyledi.

"Yaa, öyle mi dersin?" diye sordu Bayan Özkaytaran. "Bu fotoğraf çekildikten iki kilometre sonra araba yine bozuldu ve tamirci ancak akşam saatlerinde geldi!"

Sonracıma Bay Özkaytaran bize tamircinin gülerken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi.

Sonracıma gidilmemesi gereken bir plajın bir sürü fotoğrafını gördük, orada çok insan varmış, Bay Özkaytaran güneşte o kadar yanmış ki doktor çağrımları gerekmiş.

Doktorun gülerken çekilmiş bir fotoğrafını gördük. Sonracıma Bayan Özkaytaran'ın yemeklerdeki yağ yüzünden hastalandığı restoranın fotoğrafını gördük. Sonracıma yolda bir sürü ama bir sürü arabanın bulunduğu bir fotoğraf gördük.

"Dönüş yolu korkunçtu!" dedi Bay Özkaytaran. "Tüm bu arabaları görüyor musunuz? Sınıra kadar böyleydi işte! Sonuç: Pırılkumlar'a geldiğimizde o berbat otele yer yoktu! Hepsi de şu küçük haylazın yüzünden! Ben trafiğe kalmamak için erken yola çıkmak istiyordum ama..."

"Benim suçum değildi," dedi Zıpır.

"Hadi bakiyim oradan, başlama yine!" dedi Bay

Özkaytaran, Zıpır'a. "Arkadaşın Pıtırıcık'ın yanında odana mı gönderilmek istiyorsun yoksa?"

"Saat epey geç oldu," dedi annem. "Yarın okul var. Yavaş yavaş kalksak iyi olur."

Bizi kapıya geçirirken, Bay Özkaytaran babama tatilde fotoğraf çekip çekmediğini sordu. Babam da hayır, çekmediğini söyledi.

"Ama çekmelisiniz," dedi Bayan Özkaytaran. "O kadar hoş bir anı oluyor ki!"

Bulmaca

Pazar günleri yağmur yağdığıında, annem ve babamla evde oturmaktan çok hoşlanırım. Ama yapacak eğlenceli bir şey bulamazsam sıkılırım, çekilmez olurum, bir sürü patırtı çıkar.

Salonda oturmuştuk; dışarıda müthiş bir yağmur vardı, babam gazete okuyordu, annem dikiş dikiyordu, saat "tik tak" yapıyordu. Ben de haydutların, kovboyların, pilotların, korsanların olduğu çok kıyak öykülerle dolu resimli dergimi okuyordum.

Sonracıma dergimi bitirdim,

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

Kimse yanıt vermeyince tekrar sordum:

"Şimdi ne yapacağım, hı? Ne yapacağım? Ne yapacağım?"

"Yeter, Pıtırıcık!" diye bağırdı annem.

Ben de bunun haksızlık olduğunu, yapacak hiç-

bir şeyimin olmadığını, çok sıkıldığımı, kimsenin beni sevmediğini, çok uzaklara gideceğimi, arkamdan çok ağlayacaklarını söyleyip halıya tekmeyi savurdum.

"Off! Pıtırıcık! Başlama yine! Dergini oku işte!" diye bağırdı babam.

"Dergimi okudum," dedim.

"O zaman başka bir dergi oku."

"Okuyamam. Eski dergilerimi Dırdır'ın bilyeleriyle takas ettim."

"O zaman bilyelerle oyna. Odanda," dedi babam.

"Bilyelerimi o pis hileci Tıngır yuttu. Okulda," dedim.

Babam eliyle yüzünü ovuşturdu. Sonracıma halının üstünde açık duran dergimi gördü.

"Aa, bak! Derginde bulmaca varmış. Çok güzel! Bulmaca çözsene, hem eğlendirici hem de eğitici olur!"

"Bulmaca çözmeyi bilmiyorum ki ben."

"Öğrenmen için bir sebep daha. Hem ayrıca ben sana yardımcı olurum. Çok basit: Verilen tanımı okuyorsun, beyaz kutucukları sayıyorsun, uygun sözcüğü yazıyorsun. Git bir kalem getir, bakalım."

Koşarak çıktım. Geri geldiğimde babam anneme şöyle diyordu:

"İki dakika huzurlu oturmak için yaptıklarımıza bak!"

Sonracıma ikisi de gülüyorlardı. Ben de gülmeye

koyuldum. Bizim evde kıyak olan bir şey varsa, o da yağmurlu pazar günleri herkesin herkesle çok iyi geçiniyor olmasıdır.

Güldükten sonra babamın koltuğunun önüne, halıya uzandım. Bulmacayı okumaya başladım.

"Waterloo'da yenilen Fransa imparatoru," diye okudum. "Sekiz kutucuk."

"Napolyon," dedi babam.

"Fransa'nın başkenti, beş kutucuk."

"Paris," dedi babam.

Sonracıma güldü. İnsanın böyle her şeyi bilmesi çok kıyak olsa gerek! Ama artık babamın işine yaramaması çok kötü, okula gitmiyor ki o. Eğer gitseydi

sınıfın birincisi o olurdu çünkü, Çarpım olacak şu kuzu değil. Oh! Ne güzel olurdu. Çünkü sınıfta babam varken öğretmen beni cezalandırmaya kalkmazdı.

“Evcil bir hayvan. Tırmalar, miyavlar, dört kutucuk.”

“Kedi,” dedi babam. Kitabını dizlerinin üstüne bırakmıştı, o da benim kadar eğleniyor gibiydi.

Babam müthiş biri, canım.

“Güneyde yetişen, düğünçiçeğigillerden bir süs bitkisi,” dedim. “On iki kutucuk.”

Babam hemen yanıt vermedi. Başını kaşdı, düşündü, sonracıma dilinin ucunda olduğunu, birazdan anımsayacağını, bir sonraki tanımı okumamı söyledi.

“Çift çenekli çanak yapraklı bitki ailesi, on beş kutucuk,” dedim.

Babam kitabını alıp dedi ki:

“Çok güzel, Pıtırıcık, şimdi tek başına oyna bakalım. Bırak da rahat rahat kitabımı okuyayım.”

Tek başıma oynamak istemediğimi söyledim; ama babam evde rahat rahat oturmak istediğini, eğer cezalandırılmak istemiyorsam uslu durmamı, bulmacalarımı başkalarına çözdürürsem asla bir şey öğrenemeyeceğimi haykırdı.

Babamın çok kızmış olduğunu, maskaralığın sırası olmadığını anladım. Özellikle de beş çayından önce, çünkü annem dehşet bir elmalı turta yapmıştı.

Bulmacaya tek başıma devam ettim. Başlangıçta

iyiydim, kolay sözcükler vardı: Güney Afrika'da yaşayan bir antilop türü için, elbette "Dana" yanıtını verdim.

Sonracıma "gezinti teknesi" için "Gemi" dedim. Ama bulmacayı hazırlarken hata yapmaları çok can sıkıcıydı, doğrusu. Fazladan bir sürü kutu koymuşlardı, ben de kocaman harflerle yazdım, oldu.

Küçük bir akarsunun "Nehir" olduğunu biliyordum, ama yalnızca dört kutucuk koydukları için "Nehi" yazabildim, o kadar, ne yapalım. Sonracıma zor sözcükler başladı. Yeniden babama sormak zorunda kaldım:

"Kahverengi ve siyahımsı kürkü çok değerli bir hayvan, beş kutucuk," dedim.

"Pıtırıcık, seninle anlaştık sanıyordum..." dedi babam.

"Samur," dedi annem.

Babamın ağzı açık kaldı, dikiş dikmeye devam eden anneme dönüp baktı. Sonracıma ağzını kapadı, hiç de keyifli görünmüyordu.

"Çocuğu eğitme yöntemlerimiz arasında bir paralellik olsa çok iyi olur," dedi.

"Nedenmiş?" diye sordu annem, çok şaşırılmış gibiydi. "Ne yaptım ki?"

"Bana kalırsa küçüğün bulmacaları tek başına çözmesi daha eğitici olur."

"Bana kalırsa sen şu bulmaca işini biraz fazla ciddiye aldın! Çocuğa yardım ettim, o kadar. Bundan ne kötülük var anlayamadım," dedi annem.

"Yani sen bir kürk hayvanının adını kazara bildin diye..."

"Gerçekten de kazara bildim," dedi annem, öfkelenişinde yaptığı gibi gülerek. "Evlendiğimden beri bana çeşit çeşit kürk alınmadı ki bu konuda uzman olayım."

Babam ayağa kalktı, o hiçbir şeyimizin eksik olmaması için zor şartlarda çalışıp didinirken ve evinde rahat rahat oturmaya bile hakkı yokken kendisine bu şekilde minnettarlık gösterdiği için annemi "Bravo!" diyerek kutladı.

Annem de ona annesinin çok haklı olduğunu söyledi. Ben bulmacamla birlikte odama gönderildim.

Annem beni beş çayına çağırdığında bulmacamdaki fazla beyaz kutucukları siyaha boyamayı yeni birtirmişt看.

Sofrada kimse konuşmuyordu. Bir şey söylemek istediğimde annem susmamı, önümdekileri yememi söyledi. Çok yazık oldu, onlara bitmiş bulmacamı göstermeyi çok isterdim.

Bulmaca çözmek gerçekten de çok eğitici! Örneğin, yaşadığımız topraklarda çokça görülen, geniş getiren ve bize süt veren memelinin adının "ymplf" olduğunu biliyor muydunuz?

Kızılderili İşaretleri

Sırım izcilik yapan kuzeni Tankurt'u gördüğünü anlattı bize. Tankurt ona izcilerin Kızılderililerden öğrendiği müthiş oyunlar göstermiş.

"Kızılderililer gelip izcilere oyun mu öğretiyor yani?" diye sordu Gümüş.

"Evet, efendim," dedi Sırım. "Acayip yararlı şeyler hem de. Örneğin taşları ya da tahta parçalarını uç uca sürterek ateş yakmak. Sonracıma tutsakları kurtarmak için, bırakılan işaretleri izlemek."

"İşaretleri izlemek de ne demek oluyor?" diye sordu Dalgacı.

"İııı, bak şimdi, Kızılderililer taşlarla, dallarla, kuş tüyleriyle arkalarında bir sürü işaret bırakıyorlarmış. Onları arayan öbür Kızılderililer de bu işaretlerin gösterdiği yolu izliyorlarmış. Böyle bir şey yaparsak bizim çete için de çok iyi olur. Böylece düşmanlarla

dövüştüğümüzde, tutsak alınan kişi, arkadaşlar için işaretler bırakabilir. Arkadaşlar da kimselere görünmeden onu hemencecik kurtarırlar.”

Bu fikre hepimiz katıldık, çünkü yararlı oyunları çok severiz biz. Sonracıma Sırım hepimize yarın, yani cuma günü, mahalle parkında buluşmayı önerdi.

“Neden arsada buluşmuyoruz?” diye sordu Dırdır. “Orada daha rahat oynarsınız.”

“Orası çok küçük akıllım,” dedi Sırım. “Tutsağı hemen buluruz o zaman. Ayrıca boş bir arsada işaretleri izleyen Kızılderili gördün mü sen hiç?”

“Peki sen mahalle parkında işaretleri izleyen Kızılderili gördün mü?” diye sordu Dırdır.

“Yaa, demek öyle! Kızılderili işaretlerini izlemeyi öğrenmek isteyeniniz varsa, yarın öğle yemeğinden sonra parka gelsin. İstemeyenler de istedikleri yere gidebilirler,” dedi Sırım.

Cuma öğleden sonra hepimiz parktaydık. Mahallemizde büyük bir park vardır, içinde bir göl, örgü ören ve konuşan bayanlar, bebek arabaları, otlar, ağaçlar, sopasıyla düdüğü olan, çimenlerin üstünde yürümenizi ve ağaçlara tırmanmanızı yasaklayan bir bekçi vardır.

“Ben işaret döşeli yolları hazırlayacağım,” dedi Sırım. “Sonra da saklanacağım, düşmanların alıp götürdüğü tutsak ben olacağım çünkü. Siz de işaretleri izleyecek, gelip beni kurtaracaksınız.”

"Peki işaretleri nasıl tanıyacağız?" diye sordu Tıngır.

"Çakıl taşlarını toplayıp küçük yığınlar oluşturacağım," dedi Sırım. "Siz de bu taş yığınlarını izleyeceksiniz. Dikkat edin ama! Düşman sizi görmemeli; o yüzden Kızılderililer gibi yerde sürünmelisiniz."

"Hayır efendim," dedi Lüplüp. "Yerde sürünmem ben, sandviçimi pisletmeye niyetim yok."

"Sürünmen gerekiyor, yoksa düşman seni görür," dedi Sırım.

"Görürse görsün," dedi Lüplüp. "Dönüp bakmasın bana o zaman, yürümek varken ne diye yerde sürünecekmişim?"

"Eğer yerde sürünmezsen Kızılderili olamazsın, çeteden de atılırsın," dedi Sırım.

Lüplüp ona dil çıkardı. Dili kırıntılarla doluydu. Dövüşmeye başlayacaklardı. Ama ben zaman kaybetmememizi, Lüplüp sürünüyormuş, düşman da onu görmüyormuş gibi davranacağımızı söyledim. Herkes kabul etti.

"Şimdi, ben Kızılderili işaretlerini hazırlarken, siz arkanızı dönün ve bakmayın," dedi Sırım.

Hepimiz arkamızı döndük. Sırım uzaklaştı.

"Bize bir Kızılderili reisi gerekiyor," dedi Gümüş. "Ben kendimi öneriyorum."

"Nedenmiş, sorabilir miyim?" diye sordu Toraman. "Her seferinde aynı şey; hep bu budala reis ol-

mak istiyor. Kabul etmiyorum! Hayır efendim, hayır işte!"

"Ben miyim budala?" diye sordu Gümüş.

Ben bunun için dövüşmenin çok aptalca olduğunu söyledim. Hem ayrıca Kızılderililerde en yaşlı kişinin reis seçildiğini söyledim.

"Bunu da nereden öğrendin, aptal seni?" dedi Gümüş.

"Kiraz Teyzemin getirdiği bir kitapta okudum," dedim. "Hem sen bana ne dedin bir daha söyle bakiyim!"

"En yaşlı benim," dedi Dalgacı.

Gerçekten de sınıfın en yaşlısı Dalgacı'dır. Küçükken anaokulunda sınıfta kalmış çünkü. Dalgacı'nın herhangi bir şeyin reisi olması fikri bizi çok güldürdü doğrusu. Reisin kamp yerinde kalmasına, en iyi adamları olarak bizi tutsağı kurtarmaya göndermiş olmasına karar verdik.

"Evet efendim, budala sensin!" dedi Toraman Gümüş'e.

Dövüştüler. Biz de çevrelerini sardık. Sonracıma düdüğü sesleri duyduk. Bekçi sopasını sallayıp koşarak geldi.

"Durun!" diye bağırdı. "Parka girdiğinizden beri sizi izliyorum! Vahşiler gibi davranmayı sürdürürseniz hepinizi dışarı atarım! Anlaşıldı mı?"

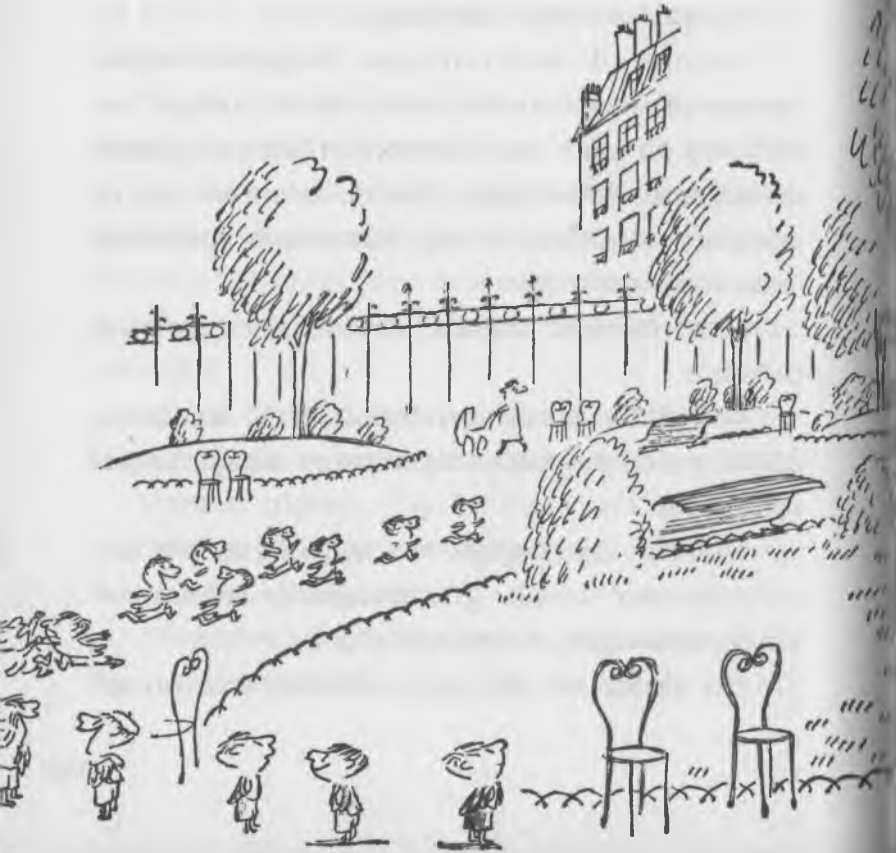
"Bu parkta bir gün rahat oturamıyoruz zaten,"

dedi bir bayan. "Düdüğünüzle çocuğu uyandırdınız!
Şikâyetle bulunacağım."

Bayan hemen yakınımızdaki bankta oturuyordu.
Örgüsünü toplayıp kalktı, içinde acayip bağırان bir
bebeğin bulunduğu arabayı iterek uzaklaştı.

Bekçi kıpkırmızı kesildi. Bayanın yanına gitti, so-
pasıyla bizi işaret ederek konuştu onunla.

Kadın bebek arabasını sallayıp duruyordu. Bebek
gürültü yaptı, sonra bir daha bağırmadı.

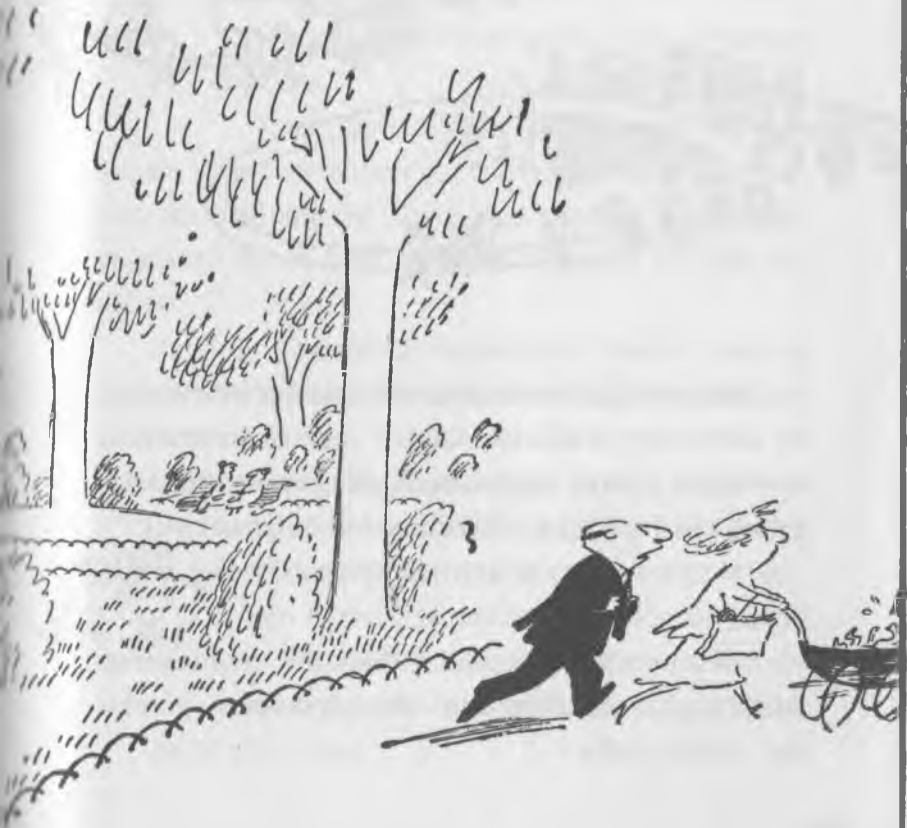

"İşaretler hazır!" dedi Sırım. Geri dönmüştü, elleri kir içindeydi.

"Ne işareti?" diye sordu Dalgacı.

"Kızılderili işaretleri, salak!" dedi Sırım. "Şimdi siz bakmayacaksınız, yüze kadar sayın, ben saklanacağım."

Sırım tekrar uzaklaştı. Yüze kadar saydık. Arkamızı döndüğümüzde yok olmuştu.

Yere yattık, Sırım'ı kurtarmak için hepimiz yerlerde sürünmeye başladık. Lüplüp dışında hepimiz. O sandviçini yiyerek sürünürmüş gibi yapıyordu. Bekçi geldiğinde hâlâ bir Kızılderili işareti bulamamıştık.

“Ne diye yerlerde sürünüyorsunuz?” diye sordu bekçi, bir gözünü küçülterek.

“Hepimiz sürünüyoruz çünkü bir arkadaşımızı kurtaracağız. Düşmanların bizi görmemesi gerekiyor,” dedi Lüplüp.

"Evet," dedi Toraman. "Kızıl-
derililer gibi işaretleri izliyoruz."

Durumu açıklarken hepimiz bekçinin çevresinde
sürünmeye başlamıştık. Sonracıma düdüğü sesi duyul-
du.

"Ayıp artık!" diye bağırdı bayan. "Şikâyetle bul-
nacağım! Tanıdığım bir vekil var!"

Sonracıma arabayla ve acayip gürültüler çıkaran
bebekle beraber uzaklaştı. Bekçi de onun peşin-
den koştu.

Sonracıma Sırım geldi. Çok öfkeliydi
doğrusu.

"Eee!" diye bağırdı. "İşaretleri izliyor mu-
sunuz, izlemiyor musunuz? Siz burada çene çalarken
ben sizi bekliyorum! Gözlerinizi kapayın, yüze kadar
saydıktan sonra beni aramaya başlayın! Ne yani, iyi
valla!"

Hepimiz gözlerimizi kapamıştık. Yerde uzanmış
sayıyorduk. Sonracıma avaz avaz bağırarak bekçinin
sesini duyduk:

"Delirmişsiniz siz! Sayıklamayı bırakın, gözlerini-
zi açın! Kalkın bakıyorum, sizinle konuşacakla-
rım var! Şimdi, düdüğü olan o küçük ser-
seri nerede?"

"Tutsak edildi," dedi Tıngır. "Biz de
onu arıyoruz. Ama işaretleri izleyip kesin
bulacağız onu."

"Dışarı!" diye bağırdı bekçi. "Hepiniz dışarı! Gidin başka yerde oynayın! Bir daha sizi burada görmeyeyim! Dışarı! Yoksa hepinizi hapse atarım!"

Hepimiz ayağı kalktık. Lüplüp dışında tabii, o zaten ayaktaydı. Parktan koşarak uzaklaştık. Dalgacı arsaya gitmeyi önerdi. Orada konserve kutusuyla dehşet bir futbol maçı yaptık.

Parktaki bir ağacın tepesinde saklanan Sırım'a gelince; onu işaretleri izleyerek bekçi bulmuş, kurtaran da babası olmuş.

Doğanın Harikaları

Lüplüp ile ben bahçede oynuyorduk. Lüplüp çok şişko, her dakika bir şeyler tıkınan bir arkadaşımıdır.

Çimenleri biçerek eğleniyorduk. Babam çok nazik biri olduğu için çim biçme makinesini almamıza izin vermişti. Hem üstelik çimleri iyi biçecek olursak bize şeker alacağına söz vermişti.

Şekerleri duyunca Lüplüp'le acayip iyi çalışmış-tık. Komşumuz Bay Sivrikulak bahçeye girdiğinde işi neredeyse bitirmiştik.

Ne yaptığımızı sordu. Biz de ona anlattık. Babam Bay Sivrikulak'ı görünce gazetesini okuduğu şezlongdan kalktı.

"Seni gidi tembel herif, şimdi de kendi işini çocuklara mı yaptırıyorsun?" dedi Bay Sivrikulak.

Bay Sivrikulak babama takılmaktan çok hoşlanır.

"Sen kendi işine bak," dedi babam.

Bay Sivrikulak'ın kendisine takılmasından hiç hoşlanmaz da.

Sonracıma tartışmaya başladılar. Bay Sivrikulak diyordu ki, babam böyle bir havada bizi alıp doğanın harikalarını göstermeliymiş. Babamsa sürekli Bay Sivrikulak'ın kendi işine bakmasını, çimleri bitirmemiz için bizi rahat bırakmasını söylüyordu.

Her zaman yaptıkları gibi biraz itişmeye başladılar. Biz de o sırada çimleri de, begonyaların yapraklarını da kesmeyi bitirdik. Bu begonya işi annemin pek hoşuna gitmeyecek.

"Baba, niçin doğanın harikalarını görmeye gitmiyoruz?" diye sordum.

"Evet, önce bize borçlu olduğunuz şekerleri alalım, sonra da şu harikaları görmeye gideriz," dedi Lüplüp.

Babam kibarca gülümseyerek Bay Sivrikulak'a baktı. Sonracıma dedi ki:

“Madem bu kadar çok biliyorsun, onlara doğanın harikalarını sen göster bakalım.”

Bay Sivrikulak bize dönüp şöyle bir baktı. Biraz duraksar gibi oldu, sonracıma kararını verdi:

“Neden olmasın, madem sen üseniyorsun, onlara doğanın harikalarını ben göstereceğim!”

Bay Sivrikulak bize on beş dakika beklememizi, gezinti için gereken malzemeleri alıp geleceğini söyledi.

Bay Sivrikulak geri döndüğünde babam kahkahalar atmaya başladı. Bir türlü durduramıyordu kendini. Sonunda babamı hıçkırık tuttu.

“Ne var? Ne olmuş?” diye sordu Bay Sivrikulak, pek hoşnut görünmüyordu.

Bay Sivrikulak'ın gerçekten de gülünç görüldüğünü söylemeliyim. Ata binecekmiş gibi dar bir kısa pantolon giymişti. Kalın, yünlü çoraplarıyla tabanı çivilili ve kancalı ayakkabıları vardı. Kemerinde koca bir bıçak taşıyordu. Rengârenk bir gömleği, kafasında da bez bir şapkası vardı.

Babam hıçkırığını geçirmek için soluk almadan su içerken yola çıktık. Bay Sivrikulak bizi arabasına bindirdi, ormana gideceğimizi söyledi. Ormanda yolumuzu kaybetmemek için neler yapacağımızı, hayvanların izlerini nasıl bulacağımızı, nasıl ateş yakacağımızı ve buna benzer bir sürü şeyi öğreneceğimizi.

Orman evimizden çok uzak olmadığı için çok geçmeden oraya vardık.

"Beni izleyin, kaybolmamaya çalışın," dedi Bay Sivrikulak.

Arabadan indik, ormanda Bay Sivrikulak'ı söylediği gibi izledik. Lüplüp cebinden kocaman bir sandviç çıkarıp yürürken yemeye başladı.

"Kaybolmamak için biz de Parmak Çocuk'un yaptığını yapalım," dedim. "Yola sandviçinden kırıntılar bırak..."

"Sandviçimden kırıntılar mı bırakacaktım? Delirdin mi sen?" diye sordu Lüplüp.

Ormanın derinliklerine dalıyorduk. Bay Sivrikulak böğürtlen dallarına takılıyordu. Hatta at pantolo-

nu biraz yırtıldı. Bir süre sonra, bize doğanın harikalarını artık gösterip göstermeyeceğini sordum.

Bay Sivrikulak ağaç gövdelerine bıçakla çizikler atarak yolumuzu nasıl bulabileceğimizi anlatmaya başladı.

Bay Sivrikulak'ın parmağını mendilimle sarmak zorunda kaldım. Bıçağıyla ağacı ıskalayıp kendi parmağına çizik attı çünkü. Yürümeye devam ettik.

Lüplüp biraz sıkıldı. Daha yararlı bir şey yapabilir miyiz diye sordu. Mantar toplamak gibi örneğin, omeletin içinde çok lezzetli oluyormuş da. Bay Sivrikulak ona mantarlara çok dikkat etmek gerektiğini, bizi zehirleyebilecek zararlı mantarlar olduğunu söyledi.

Lüplüp mantar toplamaya başladı. Zehirli olup olmadıklarını öğrenmek için de bir numarası vardı: Mantarların tadına bakıyordu.

Bay Sivrikulak ona böyle yapmamasını söyledi. Bunun iyi bir yöntem olmadığını düşünüyordu.

Sonracıma Bay Sivrikulak yerde izler buldu.

"Bakın çocuklar, izlere bakın. Hayvanları ayak izlerine bakarak nasıl tanıyacağınızı göstereceğim size."

Bay Sivrikulak izlere yakından bakmak için çömelince zaten biraz yırtılmış olan dar pantolonu cırt diye söküldü.

"Şöyle bir bakıyorum da... Sanırım..." diyordu Bay Sivrikulak, yerdeki izlere bakarak.

"Bence bu bir yabandomuzu, kocaman bir yabandomuzu!" dedi Lüplüp.

"Bay Sivrikulak, yabandomuzlarının insanları öldürdüğü doğru mu gerçekten de?" diye sordum.

"Burada çok durmayalım," dedi Bay Sivrikulak, sonracıma hızla uzaklaştı.

"Beni izlesenize!" dedi arkasını dönerek. Biz arkada oyalanıyorduk çünkü.

Sonracıma bam! Bay Sivrikulak kocaman bir çamurun içine düştü.

Kalkmasına yardım ettim, Lüplüp hiçbir şey yapmadı, sandviçini yediği için ellerini kirletmek istemiyordu.

Zavallı Bay Sivrikulak, hiç de iyi görünmüyordu.

"Yol görünmüyor artık, bence kaybolacağız," dedim.

"Sakin olun, sakın olun, güneşi izleyerek yolumuzu bulabiliriz. Beni izleyin!" dedi.

Bay Sivrikulak'ın arkasından daha uzun süre yürüdük. Ağaçlar arasından güneşi görmek için başını kaldırıyordu. İşte o sırada aynı yerde dönüp durduğumuzu anladık, çünkü Bay Sivrikulak aynı çamura bir daha düştü.

O çamurların içinden çıkarken, arkamı döndüm ve Lüplüp'ün artık bizimle olmadığını gördüm.

"Lüplüp! Lüplüp!" diye bağırdım.

Sonracıma haykırdım:

“İmdaaat! Kaybolduk! İmdaaat!”

Bay Sivrikulak bağırmama gerek olmadığını, sakin olmamı, bizi oradan çıkaracağını söyledi. Haklı olduğunu, hem zaten yabandomuzlarıyla dolu bir ormanda kaybolmaktan o kadar da korkmadığımı söyledim.

Bay Sivrikulak benimle birlikte bağırmaya başladı:

“İmdaaat! Kaybolduk! İmdaaat!”

Çok eğlendik doğrusu. Ama bizi kurtarmaya gelen olmadı. Bay Sivrikulak üstünü kurutmak ve insanların dikkatini çekmek için ateş yakacağını söyledi. Ama cebindeki kibritler ıslanmıştı, bir türlü yanmıyorlardı.

“Kibritlerinizi kurutmak için bir ateş yakmamız gerekiyor,” dediğimde, Bay Sivrikulak bana tuhaf tuhaf baktı. Tam babamın oğlu olduğumu söyledi. Sonracıma doğayı tanıyan bir adamın kibritsiz de ateş yakabileceğini söyledi. Tahta parçalarını birbirine sürtmeye başladı. Bir süre onu izledim, sonra gidip Lüplüp’ü aramaya karar verdim.

Bay Sivrikulak gittiğimi fark etmedi bile, tahta parçalarını birbirine sürtmeye dalmıştı. Ormanda yürüdüm, sonracıma uzakta ağzını şapırdatan birini duydum.

“Lüplüp!” diye bağırdım.

Lüplüp bir ağacın altına oturmuş mantar yiyor-

du. Beni gördüğüne sevindi. Artık doğanın harikalarından bıkip usandığını, akşam yemeği için eve dönmek istediğini söyledi. Çünkü şöyle bir düşününce, çiğ mantarların etli yahninin yerini asla tutamayacağına karar vermiş.

Ben de biraz yorulmaya başlamıştım. Ormandan çıktık.

Yola çıkıp arabasının önüne geldiğimizde Bay Sivrikulak'ı düşündüm. Lüplüp'e gidip onu bulsak nasıl olur diye sordum. Ama Lüplüp, doğanın harikalarına bayıldığına göre Bay Sivrikulak'ı rahatsız etmememizi söyledi.

Eve yürüyerek döndük, çok uzun sürmedi. Akşam yemeğine yetiştim, ben eve girdikten sonra acayip yağmur bastırdı.

Yemekten sonra telefon çaldı. Babam gidip açtı. Kahkahalar atarak geri döndü, zar zor konuşuyordu.

“Arayan jandarmaydı,” dedi. “Beni tanıdığını iddia eden birini bulmuşlar. Adının Sivrikulak olduğunu söylüyormuş. Jandarmalar onu ormanda, yağmurun altında ateş yakmaya çalışırken bulmuşlar. Yabandomuzlarını uzaklaştırmak için ateş yaktığını söylüyormuş.”

Babama koşarak bir bardak su getirmek zorunda kaldım. Tekrar hıçkırığı tutmuştu çünkü.

Yalnız Kalıyorum!

Cumartesi günü öğleden sonra, annemle babam beni salona çağırdılar. Çok keyifsiz görünüyorlardı doğrusu.

"Pıtırıcık, bu akşam Gönlüzenginlere yemeğe davetliyiz," dedi babam.

"Harika!" diye bağırdım.

Yalan mı? Yemeğe çıkmaya bayılıyorum ben. Hem sonra Bay ve Bayan Gönlüzengin çok tatlı insanlardır. Bir keresinde onlara beş çayına gitmiştik, pastalar vardı, Bay Gönlüzengin bana acayip kıyak resimleri olan kitaplar vermişti.

"Ama sen bizimle gelmiyorsun, Pıtırıcık," dedi annem. "Orada çok sıkılırsın, hiç çocuk yok, yalnızca büyükler var."

"Yaaa, olmaz ama!" diye bağırdım. "Ben de gelmek istiyorum!"

"Bak Pıtırıcık, annen sana söyledi ya, Gönlüzenginlerde seni eğlendirecek bir şey yok."

"Hayır, çok şey var!" diye cevap verdim. "Resimli kitaplara bakarım."

"Resimli kitap mı?" dedi babam. "Hangi resimli kitaptan söz ediyorsun sen?.. Off! Her neyse, Pıtırıcık, tartışmanın yararı yok; bu yemek çocuklara göre değil, o kadar!"

Ben de ne yaptım, ağlamaya başladım, bunun haksızlık olduğunu, akşamları hiç dışarı çıkmadığımı, artık bıkip usandığımı, eğer Gönlüzenginlere yemeğe gitmeyeceksem kimsenin gitmeyeceğini söyledim. Ne yani, yalan mı. Annemle babamın bensiz dışarı çıkmalarından hiç hoşlanmam!"

"Yeter!" diye bağırdı babam. "Bu kadar da abartılmaz ki canım!"

"Düşünüyorum da, acaba..." dedi annem.

"Hayır, hayır, yine hayır!" dedi babam. "Bir karar aldık, geri dönmek istemiyorum. Gönlüzenginlere yemeğe gideceğiz, Pıtırıcık da kocaman bir çocuk olduğu için burada kalacak!"

"Büyük bir abiysem eğer, Gönlüzenginlere yemeğe ben de gelebilirim herhalde!"

Babam koltuğundan kalktı, ellerini birbirine vurdu, sonracıma burnundan soluyarak tavana baktı.

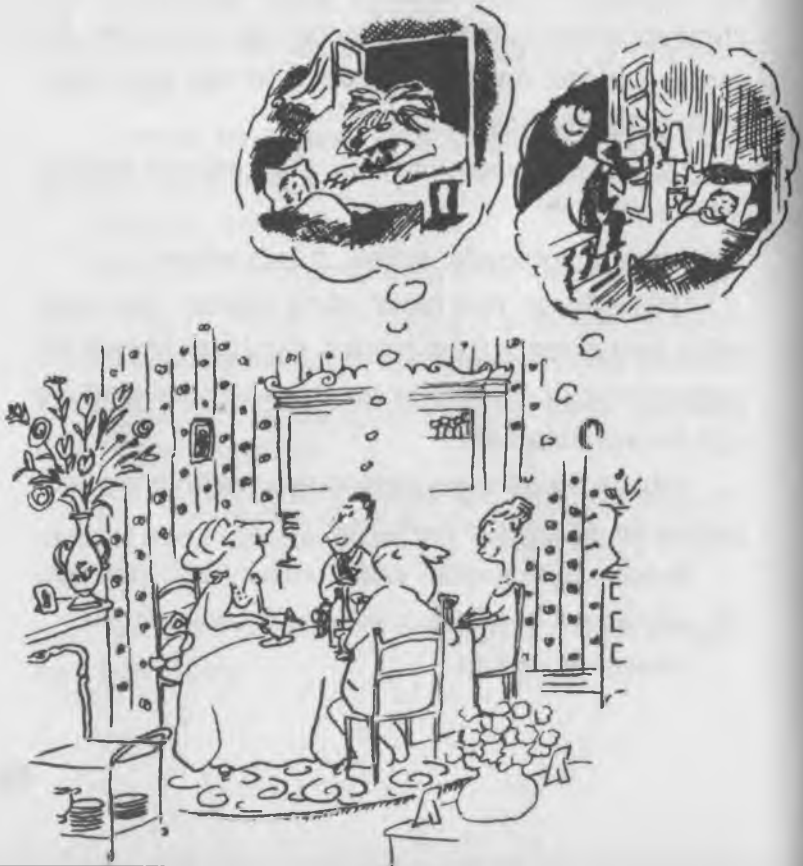
Annem de dedi ki:

"Biliyor musun, Pıtırıcık? Baban haklı. Evde yalnız kalabileceğ kadar büyüdün artık."

"Nasıl yani, yalnız mı?" diye sordum.

"Evet, Pıtırıcık," diye cevap verdi annem. "Bu akşam sana bakacak birini bulamadık. Ama Pıtırıcık'ımızın artık kocaman bir adam olduğundan, hiç korkmayacağından kuşumuz yok."

Genelde annemle babam akşam dışarı çıktıklarında bana bakacak biri olur hep. Arada bir Raptiye

Teyzemde kalırım. İlk kez akşam evde, büyükler gibi yalnız kalacaktım.

“Hadi ama, hadi,” dedi babam. “Dram yaratmanıza gerek yok. Pıtırıcık’ın artık bir bebek olmadığını yavaş yavaş anlaması gerekiyor. Eminim ki arkadaşları daha önce evde yalnız kalmışlardır, bir sorun çıkmamıştır, öyle değil mi Pıtırıcık?”

“İıı, evet, Dalgacı arada bir yalnız kalıyor. Annesiyle babası televizyon izlemesine izin veriyorlar ama.”

“Bak, gördün mü?” dedi babam.

“Ama benim televizyonum yok,” dedim.

Babam da dedi ki:

“Evet, yok. Ama hemen bu akşam sana nasıl gidip bir televizyon alabilirim acaba?”

“Neden alamayacakmışsın?” diye sordum. “Bir televizyonum olsa ne kıyak olurdu. Evde yalnız kalmayı hiç umursamazdım, televizyonum olsaydı demek istiyorum. Dalgacı’nın var da, televizyonu yani.”

“Pıtırıcık, televizyon meselesini başka zaman konuşuruz,” dedi babam.

“Peki gidip Dalgacılarda televizyon izlesem...” dedim.

Annem dedi ki:

“Düşünüyorum da, acaba iyi bir çözüm olur muydu? Bir telefon etseydik...”

Babam bağırdı:

“Yeter artık, gülünç olmayalım ama! Pıtırıcık tek

başına kalacak, hiçbir tehlike yok. Artık bir erkek gibi davranmayı öğrenmesi gerekiyor!"

Bir erkek olduğum için çok gururlanmıştım doğrusu. Üstelik pazartesi günü arkadaşlara anlatacak bir sürü şeyim olacaktı.

"Hem biliyor musun Pıtırıcık? Uslu durursan yarın seni sinemaya götüreceğiz!" dedi annem.

"Mahalle sinemasında çok güzel bir kovboy filmi oynuyor," dedi babam.

Sonracıma annem dedi ki:

"Hem mutfakta tek başına yemek yiyeceksin. Sana çok güzel tabaklarla konuklara hazırladığım gibi bir sofraya kuracağım, yemekte de ne olacak bil bakalım? Patates kızartması! Tatlı olarak da çikolatalı pasta, ne haber?"

"Yatakta resim de yapabilirsin," dedi babam.

"Boya kalemleriyle mi?" diye sordum.

"Boya kalemleriyle!" dedi babam, gülerek.

Sonracıma yüzümü sildim, güldüm. Annem de güldü, beni öptü, kocaman oğluya gurur duyduğunu söyledi. Sonracıma babam saçlarımı okşadı, yarın şu kovboy filmi görmek için sabırsızlandığını söyledi. Film arasında dondurma yiyecek olursak, buna da hiç şaşırılmazmış.

Her şey çok kıyaktı işte. Gidip odamda oynadım – babam her akşam olduğu gibi ödevlerimi yapmamı söylemedi. Sonracıma annem banyo yapıp pijamala-

rımı giymemi söylemek için geldi. Çünkü yemek bir süre sonra hazır olacaktı.

Aşağı inip yemeğimi yedim. Mutfakta yemekten çok hoşlanırım –arada sırada–, üstelik annem biftek ve patates kızartmasıyla birlikte bana ne verdi bilin bakalım? Limonata! Üstelik çikolatalı pasta çok ama çok güzeldi. İki dilim yememe izin verildi.

Annemle babam çıkmak için hazırlanırken salonda oynadım. Sonracıma annem geldi, o kadar güzeldi ki, dışarıda yemeğe gittiği zaman giydiği mavi elbisesi vardı üzerinde. Yatma vaktimin geldiğini söyledi.

“Daha gelmedi,” dedim.

“Ama Pıtırıcık, ne konuşmuştuk!” dedi babam. Çizgili takımlarıyla yakaları dimdik duran gömleğini giymişti. “Aceleimiz var, kocaman bir çocuk gibi davranacağına söz vermiştin hani!”

“Ama zaten Pıtırıcık gidip hemen yatağa girecek. Öyle değil mi? Bağırmana gerek yok, canım. Öyle değil mi, Pıtırıcık?” dedi annem.

Ben de ne yaptım? Yatmak için odama çıktım. Annemle babam arkamdan geldiler. Yatağa girdiğimde babam bana kâğıtları verdi, annem de boya kalemlerimi getirdi.

“Dinle, Pıtırıcık,” dedi babam. “Gönlüzenginlerin telefon numarasını yazdım sana, bir şey olursa bizi o numaradan ararsın.”

"Sakın yataktan kalkma, gazla ya da elektrikle oynama," dedi annem.

"Sakın muslukları açayım deme," dedi babam.

"Kapı çalınırsa, sakın kim o demeden açma," dedi annem.

"Sakın korkma. Korkacak bir şey yok," dedi babam.

“Ve hemen uyu,” dedi annem. “Geç saatlere kadar boyama yapma.”

“Ve çok güzel rüyalar gör,” dedi babam.

“Ayy! Düşünüyorum da, acaba...” dedi annem babama.

“Haydi bakalım, haydi! Geç bile kaldık, hemen çıkmalıyız,” dedi babam.

Annemle babam beni öptüler. Annem odamdan çıkmadan önce arkasını dönüp bana baktı. Babam onu kolundan çekti. Sonracıma alt kattaki giriş kapısının kapandığını duydum.

Bir sürü yelkenli çizdim, sonracıma uykum geldi. Kâğıtlarla boya kalemlerimi komodinin üstüne bıraktım; ışığı söndürdüm, gözlerimi kapadım. Büyük bir yelkenlideydim, Bay Gönülzengin beni çok güldürüyordu, çünkü elindeki kocaman çanı sallayıp duruyordu. Sonracıma elinde kendisinden de büyük resimli bir kitapla üstüme doğru gelip beni sarısmaya başladı.

Gözlerimi açtığımda odamda ışık vardı. Hemen üstümde annemin yüzünü gördüm, çok korkmuştu.

“Pıtırıcık! Pıtırıcık! Uyan!” diye haykırdı annem. “Aman Tanrım! Bir şeyi yok!”

Babam annemin arkasında yüzünü ovuşturuyordu.

“Ah tavşanım, telefonu ne kadar çok çaldırdık! Duymadın mı?”

"Duymadım," dedim.

"Her şey yolunda mı diye sormak için sana telefon ettim, ama cevap vermedin," dedi annem.

"Gördün mü?" dedi babam anneme. "Sana derin uykudadır demiştim! Yemeğin ortasında öyle kalkıp geldiğimizi düşünüyorum da! Ne kadar da korkaksın..."

"Sen de pek rahat görünmüyordun doğrusu," dedi annem.

Babam dedi ki:

"Panik bulaşıcı olduğu içindir belki de. Her neyse, Gönülzenginleri arayıp özür dileyeceğim, her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim... Tatlıyı bitiremediğimiz için de şu çikolatalı pastadan alacağım biraz."

Annem, babam, ben, hepimiz mutfakta oturduk. Pastadan artakalanları yedik. Annem kahve yaptı, ben de bir bardak süt içtim.

Sonracıma babam bir sigara yaktı. Güldü, saçlarını okşadı ve dedi ki:

"Biliyor musun Pıtırıcık? İyice düşündüm de, sanırım seni evde yalnız bırakacak kadar büyümemişiz!"

Gümüş'ün Yolculuğu

Gümüş çok şanslı doğrusu!

İki gün okula gelmedi, çünkü annesiyle babası onu çok uzakta oturan bir kuzininin düğününe götürdüler.

Okula döndüğünde bize şöyle dedi:

“Hey millet! Ben uçağa bindim, n'aber?”

Sonracıma bize babasının düğünden sonra dönmek için acele ettiğini, tren yerine uçağa binmeye karar verdiğini anlattı.

Gümüş gerçekten de acayip şanslı, çünkü çetemizde henüz uçağa binen olmadı. Büyüyünce pilot olacağız ama Toraman, Sırım ve ben bile henüz uçağa binmedik.

Gümüş iyi bir arkadaşımızdır. Onu kıskanmayız ama hep onun şanslı olması da pek hoş değil doğrusu. Gümüş'ü dinlemek için çevresinde toplandık.

Öğretmenin kuzusu Çarpım bile vardı. Oysa kendisi teneffüslerde, özellikle sınav olduğunda, derslerini gözden geçirir. O Gümüş olacak budala pek gururlanmıştı, anlayacağınız.

"Korkmadın mı?" diye sordu Çarpım.

"Korkmak mı? Ne diye korkacakmış ki? Hiç tehlikeli bir şey değil," dedi Sırım.

"Elbette," dedi Toraman. "Otobüse nasıl biniyor-san uçağa da öyle binersin, o kadar."

"Delirdin mi sen?" diye sordu ona Gümüş. "Şu otobüsünle beni çok güldürdün doğrusu. Uçak feci tehlikeli bir şey, tamam mı?"

"Tehlikeli olan füzeler, bir kere," dedi Tıngır. "Füzeler gerçekten tehlikelidir, çünkü bummm patlayıverir. Bir füzeyi uçakla karşılaştıramazsın. Uçak füzenin yanında otobüs gibi kalır."

"Çok doğru. Füzeler tehlikelidir. Televizyonda bir sürü patlayan füze gördüm," dedi Dalgacı.

"Benim amcam Korsika'ya tatile giderken uçağa binmişti, n'aber?" dedi Dırdır.

"Eee, n'olmuş? N'olmuş yani? Yine de çetede uçağa binen tek kişi benim!" dedi Gümüş.

"Kuzininin düğününde neler yediniz?" diye sordu Lüplüp.

"Üstelik uçakta herkes korkuyordu! Benim dışımda herkes!" diye bağırdı Gümüş.

"Onları sen korkutmuş olmayasın," dedi Tıngır.

Hepimiz çok güldük, çünkü bu acayip kıyak bir şakaydı doğrusu.

"Evet, evet!" diye bağırdı Gümüş. "Siz kıskanının bakalım, kıskançsınız işte! Üstelik hiçbir şeyden haberi-
niz yok. Bir şeyler öğrenmek için uçağa binmiş olmak
gerekir! Uçakta korkunç fırtınalar kopabilir! Uçakta
zavallılar yolculuk edemez! Zavallılar otobüse biner!"

"Ama sen uçakla yolculuk ettin!" diye bağırdı Sı-
rım.

Zil çaldığında Gümüş bağıırıyordu:

"Bir daha söyle bakalım, kimmiş zavallı!"

"Hey, siz," diye bağırdı Bay Sinekvurmaz. "Evet,
siz, Gümüş! Ceza olarak size yüz satır veriyorum. 'Te-
neffüsün sona erdiğini ve sınıfa dönmemiz gerektiğini
bildiren zil çaldığında bağırmamalıyım' yazacaksınız.
Anlaşıldı mı? Şimdi sıraya girin bakalım."

Bay Sinekvurmaz, asıl gözetmenimiz Karagöz'ün
bizi gözetlemesine yardımcı olan gözetmendir. Ge-
nelde ilk sabah zilini Bay Sinekvurmaz çalar.

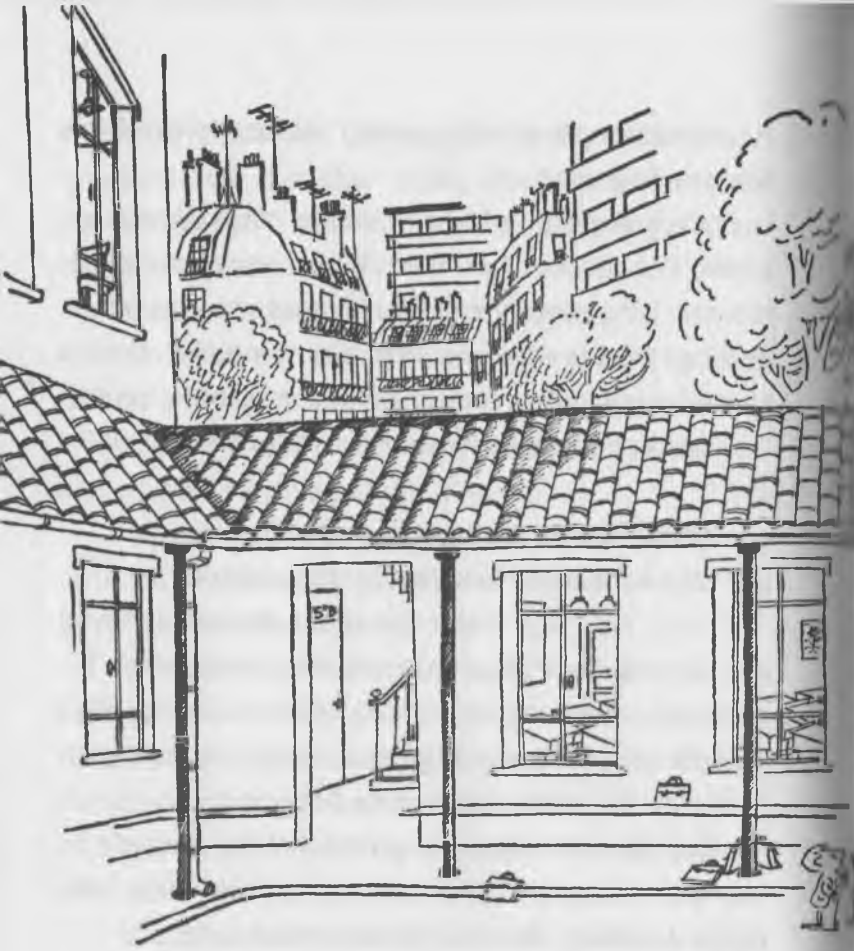
Sınıfa döndüğümüzde öğretmen dedi ki:

"Aa Gümüş, döndünüz demek. Şu meşhur düğün-
de iyi eğlenebildiniz mi bari?"

"Uçakla döndüm," dedi Gümüş.

"Uçak mı!" dedi öğretmen. "Çok şanslısınız! Bize
bunu anlatmalısınız. Yolculuğunuz iyi geçti mi?"

"Hayır, korkunç bir fırtına koptu!" diye cevap ver-
di Gümüş.

Toraman gülmeye başlayınca Gümüş çok ama çok öfkelendi. Gerçekten de korkunç bir fırtına koptuğunu, uçağın neredeyse düşeceğini, onun dışında herkesin çok korktuğunu haykırdı. Ayrıca buna inanamayan her budalaya bir tokat indirmeye hazırmiş ve füzeler de onu çok güldürüyormuş doğrusu.

"Gümüş!" diye bağırdı öğretmen. "Bu nasıl bir

davranış biçimi böyle! Aklınızı mı kaybettiniz! Hemen yerinize oturun!"

Ama Gümüş bağırmaya, uçağa hiç binmemiş zavallılara tokat atmaya hazır olduğunu söylemeye devam etti.

Öğretmenimiz bağırdı:

"Gümüş! 'Sınıfta bağırılmamalı ve arkadaşlarıma hakaret etmemeliyim' cümlesini yarına dek tüm kiplerde çekerek yüz satır yazacaksınız. Şimdi kimsenin sesini duymak istemiyorum... Yoksa herkes cezalandırılır! Dilbilgisi defterlerinizi çıkarın... Duydunuz mu, Dalgacı?"

Teneffüste yine Gümüş'ün çevresinde toplandık. Lüplüp bize geçen yıl amcasının düğününde bir sürü ama bir sürü mayonezle birlikte dehşet bir somon verildiğini anlattı. Ama onu dinleyen olmadığı için cebinden bir kek çıkarıp yemeye koyuldu.

"Gerçekten de fırtına var mıydı?" diye sordu Dalgacı.

"Hem de müthiş bir fırtınaydı!" dedi Gümüş. "Pilotlar bile acayip kaygılanmışlardı."

"Pilotların kaygılandığını nereden biliyorsun?" diye sordu Toraman.

"Çünkü onları gördüm," dedi Gümüş.

"Hayır efendim! Yok artık! Hayır efendim!" dedi Dalgacı. "Yolcular pilotları görmezler bi kere. Pilotlar uçağın ön tarafında otururlar, uçak kullanırken kapıları kapalıdır. Onları yalnızca hostes görebilir, pilotlara sürekli kahve götürür çünkü!"

"Yolculara da kahve veriliyor mu?" diye sordu Lüplüp, ikinci kekini yemeye başlarken.

"Sen bunu nereden biliyorsun acaba?" dedi Gümüş gülererek. "Sen uçağa bindin mi ki, çok rica ederim."

“Hayır, ama evimde televizyon var,” dedi Dalgacı. “Ve televizyonda sık sık uçaklarla ilgili filmler gösteriliyor. Yolcular pilotların bulunduğu yere giremiyor; yalnızca hostesler kahve götürdüklerinde ya da yolculardan birinin silahı olduğunu söylemeye gittiklerinde onları görebiliyor.”

“Ama ben pilotları gördüm,” dedi Gümüş. “Bana yanlarına girebileceğimi söylediler, çünkü korkmayan bir tek ben vardım!”

“Hepsi hikâye!” dedim.

“Bırak da anlatsın,” dedi Sırım. “Bu pis yalancı bize birazdan uçağı kendisinin kullandığını da söyleyecek.”

Hepimiz güldük, Gümüş çok ama çok öfkelenmişti. Uçak kullanmak istese bir avuç zavallıdan izin almayacağını, madem öyle, bize hiçbir şey anlatmayacağını, hem zaten hep otobüslerle yolculuk eden zavallılarla konuşmaya bayılmadığını, füzeleri anlatıp kıskançlık etmenin kolay olduğunu ama önce uçağa binmemiz gerektiğini, yalancının teki olmadığını, tokat isteyen varsa hepimize birer tane verebileceğini söyledi.

“Evet, genç dostum, bir süredir sizi dinliyorum,” dedi Karagöz. “Umarım –ben konuşurken gözlerimin içine bakın– umarım bütün bu saçmalıkların bir açıklaması vardır.”

“Otobüsleri ve füzeleriyle bunların hepsi de

zavallı!" diye haykırdı Gümüş. "Uçakta pilotluk yaptığım için beni kıskanıyorlar!"

Sonracıma Gümüş dalga geçen Toraman'ın üstüne atlamak istedi ama Karagöz onu kolundan yakaladı. Cezalandırılması için Müdür'ün odasına götürdü. Avluda uzaklaşırken Gümüş hâlâ otobüsler, füzeler ve uçaklarla ilgili bir şeyler söylüyor, abuk sabuk hareketler yapıyordu.

Okul çıkışında Toraman'a dedim ki:

"Gümüş yine de çok şanslı bence."

"Evet," dedi Toraman. "Hem biliyor musun, uçakta yolculuk etmek çok güzel ama böyle müthiş şeyler yaptığında en kıyağı sonrasında arkadaşlara anlatabilmek."

Bölüm IV
Çikolatalı ve Çilekli

Çikolatalı ve Çilekli

Greyfurt

Restorana Gittik

Sürpriz!

Hayvanat Bahçesi

Naz

Ödül

Babam Acayip Semiriyor

Çikolatalı ve Çilekli

"Anne, yarın öğleden sonra arkadaşlarımı oynamak için bize davet edebilir miyim?" diye sordum.

Ama annem dedi ki:

"Hayır. Son gelişlerinde salondaki iki pencereyi yeniden taktırmak, odanı da baştan boyatmak zorunda kaldık."

Çok keyfim kaçtı doğrusu. Ne yani, yalan mı, iyi valla! Arkadaşlarım eve geldiğinde acayip eğleniyoruz, ama benim onları davet etmeye hakkım olmuyor.

Hep aynı şey. Ne zaman canım eğlenmek istese yasak ediyorlar.

Ben de dedim ki:

"Arkadaşlarımı davet edemeyeksem soluğumu tutuyorum o zaman."

Arada sırada, bir şey istediğimde bu numaraya başvururum, ama küçükken daha çok işe yarıyordu sanki.

Sonracıma babam geldi, dedi ki:

"Pıtırcık! Nedir bu maskaralık?"

Ben de yeniden soluk almaya koyuldum. Arkadaşlarımı davet etmeme izin verilmezse, evi terk edeceğimi, arkamdan çok ağlayacaklarını söyledim.

"Bak, Pıtırcık," dedi babam. "Arkadaşlarını davet edebilirsin. Ama seni uyarıyorum: Evde en ufak bir şey kıracak olurlarsa ceza alırsın. Ama eğer uslu uslu oynarsanız seni dondurma yemeye götürürüm, anlaş-tık mı?"

"Çikolatalı ve çilekli mi?" diye sordum.

"Evet," dedi babam.

"Öyleyse anlaştık," diye bağırdım.

Annem bu işten hiç hoşnut kalmadı. Ama babam ona artık kocaman çocuk olduğumu, sorumluluk almayı öğrendiğimi söyledi. Annem de tamam o zaman dedi, ama babamı uyardığını söyledi. Sonracıma annemle babama sarıldım, çünkü ikisi de çok ama çok tatlıdır.

Arkadaşlarımın hepsi geldi. Davetleri hep kabul ederler, bir tek anneleriyle babaları yasakladığında gelemeyizler, ama bu da çok sık olmaz, annelerle babalar arkadaşların dışarıda bir yere davet edilmesinden çok hoşlanırlar.

Lüplüp, Gümüş, Sırım, Toraman, Tıngır, Dırdır ve Dalgacı, okuldaki arkadaşlarımın hepsi geldi. Çok ama çok eğlenecektik.

“Bahçede oynayacağız,” dedim onlara. “Eve girmemeliyiz, çünkü eve girerseniz eşyaları kırarsınız.”

Sonracıma onlara çikolatalı ve çilekli dondurma olayından söz ettim.

“Tamam o zaman,” dedi Gümüş. “Bahçenizde bir ağaç olduğuna göre saklambaç oynarız.”

“Hayır, ağaç çimlerin üstünde duruyor. Babam çimlerinin üstünde yürümemizden hiç hoşlanmaz. Çimenlerin arasındaki yollarda oynayacağız,” dedim.

“İyi de altı üstü bir tane yol var, o da daracık, orada ne oynayabiliriz ki?” diye sordu Sırım.

“Biraz sıkışırsak top oynayabiliriz,” dedi Tıngır.

“Hayır olmaz,” dedim. “O zaman ne olacağı belli; top oynayacağız, maskaralık edeceğiz, sonracıma ‘şangırrr!’ diye cam kırılacak. Ben de çikolatalı ve çilekli dondurma yerine ceza alacağım!”

Hepimiz orada toplanmış, ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sonracıma dedim ki:

"Trencilik oynayalım mı? Arka arkaya diziliriz, en öndeki lokomotif olur. Çuff! Çuff! Çuff! Arkadakiler de vagon olurlar."

"Peki nasıl dönüş yapacağız? Bahçe yolu o kadar geniş değil ki," dedi Dırdır.

"Dönüş yapmayacağız. Yolun sonuna geldiğimizde en arkadaki lokomotif olacak. Öbür tarafa gideceğiz," dedim.

Oyunum arkadaşların pek hoşuna gitmemişti sanki. Ama sonuçta benim evimdeydiler, hoşlarına gitmediyse evlerine gidebilirlerdi, ne yani, yalan mı, iyi valla!

Ben lokomotif oldum ama ezilmemesi gereken çiçekler yüzünden fazla uzağa gidemedim. "Çuff! Çuff! Çuff!" yaptık ama üç kez gidip geldikten sonra arkadaşlar bir daha oynamak istemediler. Çok eğlenemediğimizi söylemeliyim. Eğer lokomotifseniz yine de idare eder ama, vagonsanız biraz sıkılıyorsunuz.

"Bilye oynayalım mı?" diye sordu Toraman. "Bilyelerle hiçbir şeyi kırmayız."

İşte bu gerçekten çok iyi fikirdi. Hemen oynamaya başladık çünkü hepimizin cebi bilyelerle doluydu. Lüplüp'ün bilyeleriye tereyağlı ekmekleri yüzünden yağ içindeydi.

Arkadaşlar eve girmek istediklerinde her şey çok iyi gidiyordu, bir ara çimenlerin üstüne oturan Gümüş'le az kalsın dövülecektik ama olsun.

"Hayır, bahçede oynayacağız," dedim.

"Artık bahçede oynamak istemiyoruz, eve girmek istiyoruz," dedi Tıngır.

"Eve girmek için bir sebep yok. Burada kalıyoruz!" dedim.

Sonracıma annem kapıyı açıp bağırdı:

"Delirdiniz mi siz çocuklar? Bu yağmurun altında dışarıda durulur mu? Hemen içeri girin!"

Eve girdik, annem dedi ki:

"Pıtırıcık, küçük arkadaşlarıyla odana çık ve babanın söylediklerini sakın aklından çıkarma!"

Biz de arkadaşlarla odama çıktık.

"Eee, şimdi ne oynuyoruz?" diye sordu Dalgacı.

"Kitaplarım var, onları okuyacağız," dedim.

"Kafayı mı yedin sen?" diye sordu Gümüş.

"Hayır efendim, başka bir şey oynarsak çikolatalı ve çilekli dondurmanı kesin yiyemem."

"Artık şu çikolatalı ve çilekli dondurmanla canımızı sıkmaya başladın," dedi Toraman.

"Durun bakalım!" dedi Lüplüp. Ekmeğini ısırarak için dilimin üstüne yapışmış bilyeyi aldı. "Durun bakalım! Çikolatalı ve çilekli dondurma işi şakaya gelmez. Pıtırıcık dikkat etmekte haklı."

"Sen de dikkatli olsan çok iyi edersin. Haliya kırınıtı döküyorsun! Annem bu işten hiç hoşlanmayacak!" dedim.

"Bu kadarı da yetti artık!" diye bağırdı Lüplüp. "Ekmeğimi bitirir bitirmez sana bir tokat çakacağım!"

"Ben de!" dedi Toraman.

"Sen niye bu işe karışyorsun?" diye sordum Toraman'a.

"Ben de!" dedi Gümüş.

Bu işin nasıl sona ereceği belliydi: Birbirimize to-

kat atacaktık, Lüplüp'ün ekmeğinin yağlı tarafı halıya düşecekti, son-
racıma birisi bir şeyi tutup fırlatacak,
camı kıracaktı ya da duvarı lekeleye-
cekti, annem koşarak gelecekti, ben
de çikolatalı ve çilekli dondurmamı yiyemeyecektim.

“Hey, millet! Bakın ne diyeceğim! Eğer maskaralık etmezseniz, param olduğu zaman okul çıkışı çikolata aldığımda hep sizinle paylaşacağım.”

Arkadaşlarımın hepsi çok kıyak olduğundan, kabul ettiler. Yere oturmuş kitaplarımdaki resimlere bakıyorduk ki Tıngır haykırdı:

“Yaşasın! Yağmur dindi! Artık gidebiliriz!”

Hepsi kalkıp bağırdılar:

“Hoşçakal Pıtırıcık!”

Onları kapıya kadar geçirdim. Bahçeden çıkarken düzgün yürüyüp yürümediklerine baktım. Her şey yolunda gitti, arkadaşlar bir şey çiğnemediler, ben de çok hoşnut kaldım.

O kadar keyifliydim ki anneme arkadaşlarımın gittiğini söylemek için mutfığa koşturdum. Ama giriş kapısını açık unuttuğum için cereyan oldu ve mutfak penceresi bir anda kapanıverdi.

Sonracıma “Şangırır!” diye kırıldı.

Greyfurt

Annem dedi ki:

"Sevgilim, unutma, bugün mutfağı boyayacağına söz verdin."

"Yaşasın! Ben de yardım ederim!" dedim.

Babam pek o kadar hoşnut görünmüyordu. Anne-me baktı, sonra bana bakıp dedi ki:

"Bu öğleden sonra Pıtırıcık'ı sinemaya götürmeyi düşünüyordum, bir kovboy filmiyle birkaç çizgi film oynuyor."

Bense mutfağı boyamanın daha çok hoşuma gideceğini söyledim. Annem beni öptü, onun küçük tavşanı olduğunu söyledi.

Babam da benimle gurur duydu. Aynen şöyle dedi:

"Aferin! Aferin! Bunu unutmayacağım Pıtırıcık!"

Babam boyaları, fırçaları ve ruloyu alıp getirdi. Annemle ben onu mutfakta bekliyorduk.

“Merdivenimiz yok, işte bu çok can sıkıcı. Düşündüm de, hafta içi bir tane alsam iyi olacak, böylece önümüzdeki pazar şu ünlü mutfak badanasını yapabilirim.”

“Hiç gerek yok. Bay Sivrikulak’tan merdivenini ödünç alırım,” dedim.

Annem tekrar öptü beni. Babamsa boya kutularını açarken bir sürü şey söyledi ama anlayamadım, çok alçak sesle konuşmuştu çünkü. Bay Sivrikulak yan komşumuzdur. Çok kibar biridir, babama takılmaktan çok hoşlanır, ara sıra birbirlerine öfkelenmiş gibi yaparlar, birlikte çok eğlenirler, bir keresinde bütün kış hiç konuşmadıkları olmuştu, işte o zamanki gibi.

Sivrikulakların zilini çaldım, kapıyı Bay Sivrikulak açtı.

“Ooo, demek sendin Pıtırıcık, gel bakalım kerata, ne istemiştin?”

“Babam için merdiveninizi ödünç alacaktım,” dedim.

“Söyle babana, eğer merdivene ihtiyacı varsa gidip kendine bir tane alsın,” dedi Bay Sivrikulak.

Ben de ona babamın da aynen öyle yapmak istediğini, ama annemin mutfağın bugün kesinlikle boyanmasını istediğini söyledim.

Sonracıma Bay Sivrikulak gülmeye başladı ve dedi ki:

“Sen çok tatlı bir çocuksun, Pıtırıcık. Git babana merdiveni hemen getireceğimi söyle.”

Şu Bay Sivrikulak çok kıyak adam canım.

Babama Bay Sivrikulak'ın merdiveni alıp hemen geleceğini söylediğimde bana hiç oynamayan tuhaf gözlerle baktı. Sonracıma kutulardaki boyayı hızla karıştırmaya başlayınca pantolonuna sıçrattı, ama delikleri olan eski çizgili pantolonunu giydiği için o kadar da önemli değildi.

O sırada Bay Sivrikulak merdiveniyle içeri girdi.

“İşte geldim! Ben olmasam bu işi kesin erteleyecektin, oysa şimdi bitirebileceksin!”

“Senden de başka türlü sü beklenmezdi, Sivrikulak,” dedi babam.

Merdivene tırmanmayı çok istiyordum. Babama yardım edip edemeyeceğimi sordum ama o bana ra-

hat durmamı, daha sonra ne yapabileceğime baka-
cağımızı söyledi. Sonracıma merdivene tırmanmaya
başladı.

Merdivenin en tepesine çıktıktan sonra, babam
dönüp bir tabureye oturmuş Bay Sivrikulak'a baktı.

"Teşekkürler ve hoşçakal Sivrikulak," dedi.

"Çok teşekkürler, ama kalıyorum. Hiç bu günkü
kadar gülünç durmamış olan merdivenimi hayranlık-
la izleyeceğim," dedi Bay Sivrikulak.

Bense merdivenin neden o kadar gülünç olduğunu anlayamamıştım. Babam boya rulosunu tavana sürmeye başlayınca boyalar da yüzüne damlamaya başladı. Bay Sivrikulak çok eğleniyor gibiydi, bense merdiveninde bu kadar gülünç ne olduğunu hâlâ anlayamıyordum.

Babam da benim kadar şaşırmış olmalıydı bu işe, çünkü tavanı boyamayı bırakıp sordu:

"Neden öyle aptal aptal gülüyorsun, Sivrikulak?"

"Aynaya bakarsan anlarsın. Kızılderililere benzedin: Büyük Şef Oturanboğa ve savaş boyaları!" dedi Bay Sivrikulak.

Güldü de güldü. "Hah! Hah! Ha! Ha!" yaptı. Bacaklarına vurdu, kıpkırmızı kesildi, tıkanı ve öksürdü. Şu Bay Sivrikulak çok neşeli adam canım.

"Orada oturup eşeklik edeceğine yardım etsene," dedi babam.

"Rüyanda görürsün," dedi Bay Sivrikulak. "Mutfak senin mutfağın, bana ne?"

"Mutfak bizim mutfağımızsa ben yardım edebilir miyim?" diye sordum.

"Senin yardımların bugünlük yeter," dedi babam.

Ağlamaya başladım, yardım etmeye hakkım olduğunu, bunun haksızlık olduğunu, eğer ben olmasaydım mutfağın hiç boyanamayacağını haykırdım.

"Bak geliyor tokat!" dedi babam.

"Hayranlık uyandırıcı bir eğitim sistemi," dedi Bay Sivrikulak.

Ama ben onunla aynı fikirde değildim, daha da çok ağlamaya başladım. Babam Bay Sivrikulak'a bir tokat çakacağını söylüyordu, işte bu beni çok güldürdü doğrusu.

Annem koşarak mutfağa girdi.

"Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Babam ona yardım etmemi istemiyor," dedim.

"Sizin Leonardo da Vinci'nin sınırları tepesinde, büyük sanatçılar hep böyle olur," dedi Bay Sivrikulak.

Ben Bay Sivrikulak'ın söylediklerinden bir şey anlamıyordum. Anneme boya işine yardım edip edemeyeceğimi sordum.

Annem babamla Bay Sivrikulak'a baktı, sonracıma bana dönüp dedi ki:

"Elbette edebilirsin, hayatım, baban düşmesin diye merdiveni tutabilirsin. Ayrıca babanla Bay Sivrikulak eğlenmeye başladıklarında çağır da ben de biraz güleyim."

Annemi çağıracağıma söz verdim, o da gitti.

Merdiveni sımsıkı tutuyordum. Tavan boyası hızla

ilerliyordu, annemin babama almasını söylediği o güzel sarı renk çok kıyak duruyordu.

"Ayy! Ay! Böyle gülmek ne iyi geliyor insana. Keşke boyayacak birkaç mutfağın daha olsaydı," dedi Bay Sivrikulak.

"Bak artık sinirlenmeye başlıyorum tamam mı?" diye bağırdı babam. "Sonunda ne olacağını biliyorsun. Şu boya rulosunu suratına yiyeceksin!"

"Yap da görelim," dedi Bay Sivrikulak.

Doğrusu bunu ben de çok görmek istiyordum. Ama babamla Bay Sivrikulak maskaralık etmeye başladıklarında anneme haber vereceğime söz vermiştim.

Merdiveni bıraktım, ama çok da önemli değildi çünkü artık üstünde kimse yoktu. Mutfaktan bağırarak çıktım:

"Beni bekleyin! Hemen geliyorum!"

Annem o sırada bize gelen Bayan Sivrikulak'la antredeydi. Bir şey söylememe gerek kalmadı çünkü mutfaktan acayip bir gürültü geliyordu.

Mutfağa gittiğimizde çok geç kalmıştık. Kapıyı açtığımızda Bay Sivrikulak'ın suratı ve gömleği boya içinde kalmıştı bile.

Annem bu işten hiç hoşnut kalmamıştı. Bayan Sivrikulak, Bay Sivrikulak'a bakıp anneme sordu:

"Boya ne renk demiştin canım?"

"Greyfurt rengi," diye yanıt verdi annem.

"Çok hoş, çok canlı bir renk," dedi Bayan Sivrikulak.

"Üstelik güneşte solmuyor," dedi annem.

Bayan Sivrikulak haftaya Bay Sivrikulak'a mutfağı boyatmaya karar verdi. Babamla ben de gidip ona yardım edeceğimize söz verdik.

Restorana Gittik

Babam işten eve döndüğünde şöyle dedi:

“Sizi akşam yemeğine restorana götürüyorum.”

Babam çok keyifliydi, annemi öptü, patronunun maaşına zam yaptığını söyledi. Sonracıma beni havaya atıp tuttu, iki yanağıma kocaman öpücükler kondurdu ve dedi ki:

“İş-te be-nim ko-ca oğ-lum!”

Babam gerçekten de çok keyifliydi.

Ben de çok sevinçliydim, restorana gitmekten çok hoşlanırım, sık sık gitmem çünkü. Ayrıca babamın patronu ona her ay zamlı para verirse, babam da bana istediğim uçağı alır belki.

Annemle ben hemen hazırlanıp çıktık. Babam arabada şarkı söylüyordu, annemse onunla gurur duyduğunu söylüyordu. Ama babamın çok iyi şarkı söyleyemediğini söylemeliyim, onu çok seviyoruz, o başka.

Çok kıyak bir restorana girdik, siyahlar giymiş bir garson bizi masamıza kadar götürdü. Üç mönü, bir de benim sandalyemin altına koymak için yastık getirdi.

Babam mönülerden birini bana verdi, koca adam olduğumu, kendi yemeğimi seçebileceğimi söyledi. Annemse evde yapamadığı bir yemek ısmarlayacağını söyledi. Babam da fiyatlara bakmamamızı, önemli olmadığını söyledi.

Garson elinde küçük bir not defteriyle gelip ne istediğimizi sordu. Ben çilekli dondurma istediğimi söyledim.

“Başlangıç için ne isterdiniz?” diye sordu.

“Çikolatalı pasta alayım,” dedim.

Garson not alıyordu. Babam gülmeye başladı, garsona bunları yazmasına gerek olmadığını söyledi, sonuçta başka bir şey yiyeceğimi söyledi.

Garson müşterilerin ne yiyeceğine karışamayacağını, benim ne yiyeceğimin kendisini ilgilendirmediğini söyledi.

Ben de babama kocaman adam olduğumu, bunu kendisinin söylediğini, çikolatalı pasta istediğimi söyledim. Babam gözlerini kocaman açıp bana baktı, ıspanaklı pirzola yiyeceğimi söyledi. Ispanak yemek istemediğimi söyledim. Babamsa bana daha çocuk olduğumu, o ne isterse onu yiyeceğimi söyledi.

Annem garsona Şefin Gizli Hazinesi'nin ne olduğunu sordu, kızarmış patatesli biftek olduğunu öğrendince de başka bir şey alacağını söyledi. Garson seçimimizi yapınca geri geleceğini, yapacak başka işleri olduğunu söyledi.

Babam anneme garsonun pek kibar olmadığını, ama artık karar vermemiz gerektiğini söyledi. Bense kesinlikle ıspanak yemek istemediğimi, evden ayrılmayı yeğlediğimi, ben gidince arkamdan çok ağlayacaklarını söyledim ve ağlamaya koyuldum.

Annem de bana sevdiğim bir şey seçeceğini söyledi. Sonunda annem közlenmiş mevsim sebzeleriyle dana madalyon almaya karar verdi; ben de patlıcan salata, sonra da patates kızartmasıyla sosis istedim. Babam da şefin salatasıyla portakallı tavuk ısmarladı.

Babam garsonu çağırdı, o da defterine babamın söylediklerini yazdı. Ama yanlış şeyler yazıp durdu,

defterinde bir sürü yeni sayfa açmak zorunda kaldı. Her şeyi not edince patlıcan salata yerine mevsim salata alabilir miyim, diye sordum. Garson bundan hiç ama hiç hoşlanmadı.

Yemekleri beklerken öteki masalara baktım. Şişman bir amca vardı, çok güzel şeyler yiyordu sanki.

“Şuradaki amca ne yiyor?” diye sordum babama.

Babam parmakla göstermemek gerektiğini söyleyip döndü.

“Hayır, hayır, o değil, şuradaki!” dedi annem. Benim sözünü ettiğim amcayı gösterdi.

Babam bakınca amca bağırdı:

“Ançuvez yiyorum, ayrıca izin verirsiniz rahat rahat yemek istiyorum!”

Babam kimseden azar işitecek hali olmadığını, isterse ançuvez yerine siyanür yiyebileceğini söyledi. Ben siyanürün lezzetli bir şey olup olmadığını sordum.

Yemek yiyen amca bana baktı, omuzlarını silkti. Yeniden ançuvezlerini yemeye koyuldu. Annem babamla bana rahat durmamızı söyledi. Ançuvez yemek istediğimi söyledim.

Garson mezeleri getirdiğinde annem düş kırıklığına uğradı çünkü peynir soslu mevsim sebzeleri dedikleri, domates salatasıymış. Ben ançuvez istediğim için babam garsona sosis yerine ançuvez getirmesini söyledi.

Ançuvezleri getirdiğinde, garsona şapkadan tavşan da çıkarabiliyor mu diye sordum. Şefin salatasında bir şeyler arayan babam başını kaldırıp garsona tavşanı olup olmadığını sordu.

Garson şaşırmış gibiydi. Evet, tavşanı olduğunu söyledi. Babam portakallı tavuk yerine tavşan istediğini söyleyince, ben de garsona ançuvezler gibi yapmamasını, tavşanları mutfakta değil bizim yanımızda şapkadan çıkarmasını söyledim. Annem ağzım doluyken konuşmamamı söyledi

Garson tabaklarla geldiğinde epey sinirli görünüyordu. Annem pek hoşnut değildi, dana madalyon dedikleri şeyin püreyle birlikte verilen dana eti olduğunu söyledi. Sonracıma babam mevsim salata istemediğini, az önce portakallı tavuk yerine tavşan istediğini, mevsim salatasını az önce benim istediğimi, ama babamın bana patates kızartması yemem gerektiğini çünkü ikide bir fikir değiştiremeyeceğimi söylediğini söyledi. Hem ayrıca insanda bellek diye bir şey yoksa kalkıp restoranda garsonluk yapmazmış.

"Yeter!" diye bağırdı garson.

Babama ne istediğini bilmediğini, annemin yemekler isteyip durduğunu ama hep başka bir şey getirilmesini beklediğini, benimse dayanılmaz olduğumu, müşterilere sataştığımızı söyledi.

Babam garsona şöyle dedi:

"Yaa, öyle mi? O zaman hemen patronu çağırın!"

Garson tamam, olur, dedi ve "Babaaa!" diye içeri seslendi.

Babam bu işe biraz şaşırılmış gibiydi, patron gelip ne istediğimizi sorunca, garsondan şikâyetçi olduğumuzu söyledi.

"Oğlumdan mı? Nesi var oğlumun?"

"Oğlunuzun nesi mi var? Her şeyden önce belleği zayıf!" dedi babam.

"Ayrıca dana madalyon dediğiniz şey bildiğimiz biftekmiş," dedi annem.

“Sonracıma sosisleri ançuvezlerle mutfakta de-
ğiştiriyor, ama sıra şapkadan tavşan çıkarmaya gelin-
ce hile yapıyor,” dedim.

“Ayrıca şefin salatasının içine nasıl pislikler koy-
duğunuzu da gördük!” dedi babam.

“Şef kardeşim olur, kendisi mutfağımda çalışmak
için boksu bıraktı!” dedi patron.

“Madem müşterilerle böyle sert konuşuyorsunuz,
çabuk hesabı getirin! Bu tımarhanede bir dakika daha
duramayacağım,” dedi babam.

Garson babama hesabı getirdiğinde dedi ki:

“Belleğimle ilgili tüm o şikâyetlerinizden sonra
cüzdanınızı evde unuttuğunuza bahse girerim.”

Babam gülmeye başladı, ceketinin cebinden cüz-
danını çıkardı.

Ama cüzdanı açıp da içine para koymayı unuttu-
ğunu görünce gülmeyi bıraktı.

Sürpriz!

Pazar günü yağmur vardı. Evdeydik, annem beş çayına elmalı turta hazırlıyordu, bense babamla da-
ma oynuyordum, tam üç kez yenmiştim onu. Çok kı-
yaktı canım, çok!

Sonracıma kapı çaldı, babam gidip açtı. Gelenler
Durgun Dayım, Kehribar Yengem ve kuzenim Zırzır'
dı.

"Sürpriz!" diye bağırdı Kehribar Yengem. "Bu ha-
vada evdesinizdir diye düşündük, beş çayını sizinle
içelim dedik. Öyle değil mi, Durgun?"

"Evet," dedi Durgun Dayım.

Babam ağzını açmış öyle bakıyordu. Mutfaktan
koşarak gelen annem bunun çok iyi bir fikir olduğun-
u, onları gördüğümüze çok sevindiğimizi, kimseyi
beklemediğimiz için kıyafetlerimizin kusuruna bak-
mamalarını söyledi.

"Zaten bu bir sürpriz!" dedi Kehribar Yengem. "Bi-

zim yüzümüzden rahatsız olmayın. Durgun hep söyler, aile içinde insanlar teklifsiz davranmalıdır diye... Ah, Pıtırıcık! Nasıl da büyümüşsün! Gel de bir öpeyim seni!"

Ben de gittim, Kehribar Yengem beni öptü, Durgun Dayımı öptüm, benden biraz daha büyük olan ama biraz sinir olduğum Zırzır'a "Merhaba," dedim.

"Eveet, beş çayını beraber içeriz o zaman," dedi annem.

"Ay bizim için bir şey yapma, şekerim, misafir umduğunu değil bulduğunu yer. Küçük için sıcak çikolata, Durgun'a bir kahve, bana da limonlu bir çay yeter de artar bile. Erkekler çene

çalarken ben seninle mutfağa geleyim en iyisi... Bu arada, seni çok iyi gördüm. Kilo almak yaramış, ama yine de dikkatli olmalısın..."

Kehribar Yengemle annem mutfağa gittiler.

"Otursanıza Durgun," dedi babam.

"Teşekkürler," dedi Durgun Dayım.

"İşler nasıl?" diye sordu babam.

"Eh işte," diye yanıt verdi Durgun Dayım.

Babam derin bir soluk aldı, Durgun Dayıma bakarak dedi ki:

"Ya ya, hep öyle."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Zızzır.

"Pıtırıcık'la odasına çıkacaksın, orada oynarsınız," diye yanıt verdi babam.

"Pıtırıcık'ın odasına çıkmak istemiyorum, burada oynamak istiyorum," dedi Zızzır.

"Dama oynar mısınız?" diye sordum.

"Hayır, dama kız oyunu bi kere," dedi Zızzır.

"Hayır efendim, çok da müthiş bir oyundur, seni yeneğime bahse girerim!" dedim.

"Hıh, biz okulda bölme yapmayı öğrendik bi kere," dedi Zızzır.

"Dalga mı geçiyorsun? Biz bölme yapmayı çok uzun zaman önce öğrendik, hem de virgüllü bölme," dedim.

"Peki sen böyle yapabiliyor musun?" diye sordu Zızzır. Sonracıma halının üstünde takla attı, ama

ayakları sehpaye çarpınca küllük babamın ayağına düştü, o da "Uy! Uy!" yapmaya başladı.

Kehribar Yengem koşarak geldi.

"Bu küllüğü sen mi devirdin Zırzır?" diye sordu.

"Evet, o yaptı," dedi babam.

"Ama biraz daha dikkatli olmalısın, çocuğum. Yoksa baban seni azarlar," dedi Kehribar Yengem.

Sonracıma annem elinde tabakla gelip dedi ki:

"Herkes sofraya, beş çayı hazır!"

Ama turtanın çok küçük olması can sıkıcıydı ve babam altıya böldüğünde, dilimler hiç de kocaman değildi.

"Ben almayacağım," dedi annem.

"Ama çok güzel görünüyor," dedi Kehribar Yengem. "Merak etme, seni bu şişmanlatmaz."

Biz hepimiz kendi payımızı yedik, geriye bir dilim kalmıştı.

"Ben bir dilim daha istiyorum," dedi Zırzır.

Kehribar Yengem ona biraz daha istemenin ayıp olduğunu, ama uslu durursa biraz daha turta alabileceğini söyledi. Sonracıma kalan dilimi Zırzır'la bana paylaştırdı.

Çaydan sonra hepimiz salona geçtik. Annem Zırzır'la birlikte odama çıkmamı söyledi.

"Yukarı çıkmak istemediğimi söyledim! Burada kalmak istiyorum!" dedi Zırzır.

"Dediğim dedik bir çocuk," dedi Kehribar Yengem,

gözlerini havaya kaldırarak. "Durgun'a hep söylerim ya, aynı sen diye, birine çekecek tabii."

Sonracıma Kehribar Yengem babama piposunu söndürmesini, rahatsız olup öksürdüğünü söyledi.

"Ne oynuyoruz?" diye sordu Zırzır.

"Ne bileyim ben, iskambil oynayabiliriz," dedim.

"Hayır efendim, benim daha iyi bir fikrim var! Kovalamaca oynayalım! Ebe sensin," dedi Zırzır.

Sonracıma koşmaya başladı, kanepenin üstüne atladı.

"Eyvah, kanepe!" dedi annem.

"Ah bu çocuklar, durdukları yerde durmuyorlar!" dedi Kehribar Yengem. "Biraz uslu duramaz mısınız siz?"

"Ne yani? Oyun oynuyoruz işte," dedi Zırzır.

"Mobilyaların üstünde zıplayacaksan bari önce ayakkabılarını çıkar, tatlım," dedi Kehribar Yengem. "Dikkatli ol, bir şeyleri devireceksin."

Sonracıma Zırzır maskaralık ederken kırmızı abajuru "güm!" diye yere devirdi.

"Ben sana söylemedim mi?" dedi Kehribar Yengem.

Babam şapkası ters dönmüş abajuru yerden aldı. Sonracıma Zırzır'la okumamız için gidip kitap getirmemi söyledi.

Odama çıktım, yeniden aşağı indiğimde Kehribar Yengem anneme şişmanlamaya başladığında ne yap-

ması gerektiğini anlatıyordu. Babam ise Durgun Dayımın karşısına geçmiş, "Ya! Ya! Hep öyle!" deyip duruyordu.

Zızzır elleri üstünde yürürken haykırıyordu:

"Bak anne! Bak!"

Zızzır'a kitaplarımı gösterdim. Onlardan hoşlanmadığını söyledi, oysa içinde Kızılderililerin olduğu o kıyak kitabımı da getirmişt看.

"Ben uçakların olduğu kitapları seviyorum," dedi Zızzır.

Sonracıma kollarını açtı, salonda "Vırrrr!" yaparak dönmeye başladı.

"Çok hareketli bir çocuk," dedi babam.

"Evet," dedi Durgun Dayım.

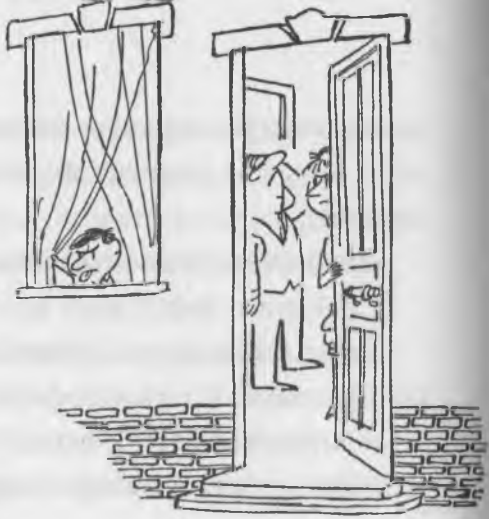
"Hadisene! Sen de oyna, sen düşmansın!" dedi Zızzır bana.

Bana doğru koştu, ama ayağı halıya takılınca karnının üstüne düştü ve ağlamaya koyuldu.

"Uçaklar ağlamaz," dedi babam.

Kehribar Yengem babama kocaman gözlerle baktı. Zızzır'ı kucağına oturttu, öpüp okşadı. Saatin geç olduğunu, yarın okul olduğu için herkesin erken kalkması gerektiğini söyledi.

Kehribar Yengem, Durgun Dayım ve Zızzır mantolarını giydiler. Kehribar Yengem bizi gördüklerine çok sevindiğini, bizim de bir gün onlara sürpriz yapmamızı söyledi. Sonracıma gittiler.

Annem derin bir soluk aldı. Akşam yemeğini hazırlayacağını söyledi.

"Hayır efendim!" dedi babam. "Git üstünü giy, sen de giyin Pıtırıcık. Ben de tıraş olayım."

"Bizi restorana mı götüreceksin?" diye sordu annem.

"Sürpriz!" dedi babam. Ve bizi Kehribar Yengemlere akşam yemeğine götürdü.

Hayvanat Bahçesi

Bu öğleden sonra babam Lüplüp ile beni hayvanat bahçesine götürüyor.

Lüplüp her dakika tıkınan şişko bir arkadaşımıdır, bir keresinde size ondan söz etmişim sanırım.

Lüplüp ile ben çok sevinçliyiz. Şöyle oldu: Biz bahçede oynarken babam geldi. Günün bir kısmını bize ayırmak istediğini, ikimizi hayvanları görmek için hayvanat bahçesine götüreceğini söyledi.

Annem de oradaydı, babam ona arada sırada çocuklara vakit ayırmak gerektiğini söyledi. Benim şu babam çok tatlı adam canım!

Lüplüp ise öğleden sonrayı bir pastanede pasta yiyerek geçirmeyi yeğlediğini, ama hayvanat bahçesinin de fena fikir olmadığını söyledi.

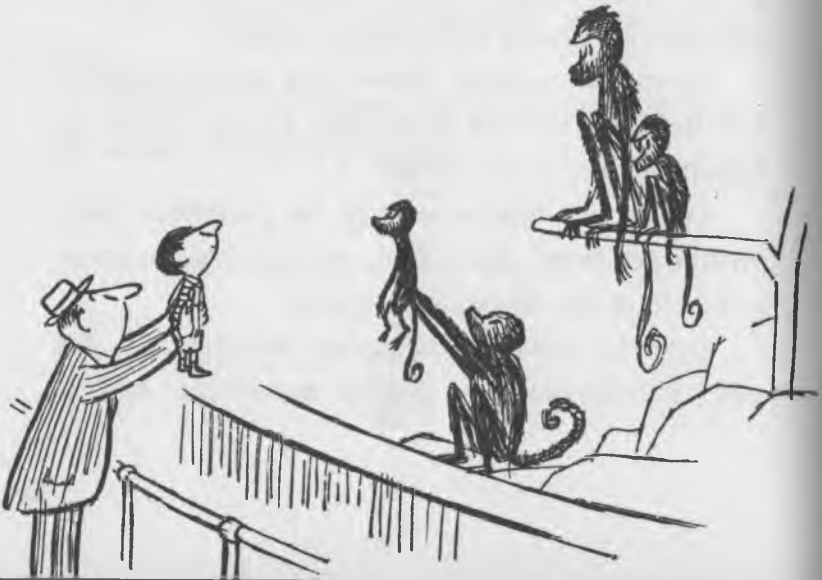
Üçümüz hayvanat bahçesine geldiğimizde, deli gibi kalabalık olduğunu gördük. Babam bize kaybol-

mamamızı tembih etti. Gişede ufak bir tartışma yaşandı, Lüplüp babamın ona tam bilet almasını istiyordu çünkü, ama babam ona çenesini kapamasını söyledi.

Bense biz çocukların askerlerle aynı fiyatı ödediğimizi söyleyerek Lüplüp'ü avutmaya çalıştım. İşte bu Lüplüp'ün çok hoşuna gitti: Hayvanat bahçesine bağırarak girdi: "Ya-şa-sın! Ya-şa-sın!"

Hemen maymunları görmeye gittik. Maymunlar çok eğlenceliler, gülünç şeyler yapıyorlar ve tanıdığınız bir sürü insana benziyorlar.

Hayvanat bahçesi çok kalabalık olduğundan, maymunları görebilmemiz için babam bizi kollarına alıp yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Aslında babam bir tek beni tutup kaldırdı. Lüplüp'ü kaldırmayı denedi ama başarılı olamadı.

Biz başka bir şey görmek istiyorduk ama babam maymunlarla çok eğleniyordu. Lüplüp insanların maymunlara yiyecek bir şeyler attığını, kendisinin de atmak istediğini söyledi.

Babam bisküvi alıp maymunlara atması için Lüplüp'e verdi. Ama Lüplüp bisküvileri onlara vermiyordu. Babam nedenini sorunca da Lüplüp düşünüp taşındığını, bisküvileri tanımadığı maymunlara vermektense yemeye karar verdiğini söyledi.

Sonracıma aslanları görmeye gittik. Çok eğlenceli değildi, yere uzanmış esneyip duruyorlardı çünkü. Ben de evde aynen böyle yapabilirim. Lüplüp aslanları sevmedi, çünkü kafeslerinde et vardı ama yemiyorlardı. Lüplüp bunun savurganlık olduğunu söylüyordu. Babam bize aslanlarla ilgili bir sürü şey anlatmak istiyordu ama onu kolundan çekerek oradan uzaklaştırdık.

Acayip bir hayvan gördük. Babam demir kafesin üstündeki yazıyı okuduktan sonra bize bunun bir lama olduğunu söyledi. Ayrıca bize lamanın öfkelenmesinde insanlara tükürdüğünü de söyledi. Lamanın karşısında maskaralıklar yapmaya başladık, Lüplüp'le ben yani. Lama öfkelenip babamın kravatına tükürdü.

Babam bu işten hiç hoşnut kalmadı, özellikle de bir bekçi gelip ona hayvanları kızdırmamasını söyleyince. Babam hayvanat bahçesindeki hayvanlar iyi terbiye edilmemişse bunun kendi suçu olmadığını, bu

aptal hayvanların kendilerini görmek için para ödeyen insanların üstüne tükürdüklerini söyledi.

Bekçi hayvanları anlayışla karşıladığını, kendisinin de bazı ziyaretçilerin üstüne tükürmek istediğini söyledi.

Babamla bekçi bağıştıkları için olup biteni dinlemek isteyen insanlar çevrelerine toplandı. Sonracıma bekçi de biz de kendi yollarımıza gittik.

Öylesine yürürken babam filleri gördü.

"İşte bu çok hoşunuza gidecek," dedi. Bizi fillerin yanına götürdü. Bir paket bisküvi aldı ama Lüplüp'e vermedi, onları fillere kendisi vermek istiyordu çünkü.

Orada ilginç bir şey gördük, fillerin bulunduğu yerin önündeki yürüyüş yolunu tamir eden işçiler vardı. Kumu, çimentoyu ve suyu karıştırıp hamur yapıyor, yola döküyorlardı. Lüplüp'le onlara bakıyorduk. Plajda bu çimentoyla çok kıyak şatolar yapılabileceğini söylüyorduk. Çok eğlenceli bir işleri var doğrusu.

Ama artık başka yere gitmek istiyorduk, o yüzden babamın ne yaptığına bakmak için döndük.

Çok eğleniyordu, fillere bisküvi veriyor, onlar da hortumlarıyla alıyorlardı. Babam da gülüyordu. Yanında olduğumuzu sandığı için de yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.

"Ne kocaman burnu var, gördün mü Pıtırıcık? Tıpkı Tonton Amcan gibi!"

Sonracıma diyordu ki:

“Eğer böyle yemeye devam edersen Lüp-lüp, işte bu filler gibi olacaksın!”

Babamı rahatsız etmek istemezdik, ama herkes ona biraz deliymiş gibi bakıyordu, o yüzden gidip onu çağırmaya karar verdik.

Sonracıma bir sürü hayvan gördük. Zürafalar vardı, güzeldi, salıncakların çok yakınında olduklarından biraz sallanabildik çünkü.

Sonra babam bizi ayıları görmeye götürdü. Orada topu olan küçük bir çocuk gördük, onunla oynadık ama ağlamaya başlayınca yanından ayrıldık, çünkü bir şut çekip topunu sırtlanların olduğu yere göndermiştim, kasten değil ama, gidip almayı da istememiştim.

Babamı alıp havuzdaki fokları görmeye gittik. Lüplüp, yalamak için sakladığı bisküvi kâğıdından küçük bir kayık yaptı, gidip onu havuzda yüzdürmeye karar verdik. Suda bir sürü fok olması iyi olmadı tabii, çok dalga oluyordu.

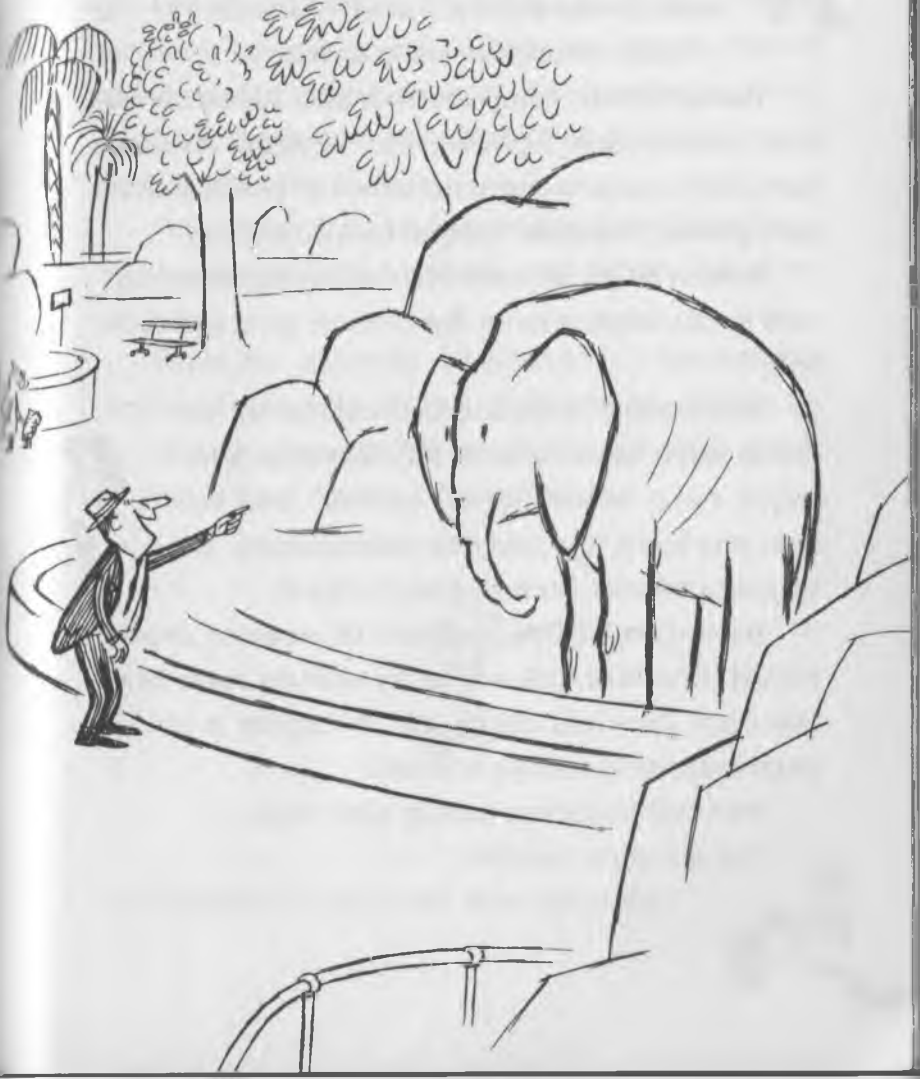
Develerin önüne geldiğimizde, cebinde parası olan Lüplüp kırmızı bir balon aldı. Biz onunla oynarken babam develerin önünden ayrıldı ve bizi gördü. Bu işten hiç hoşnut kalmadı, bağırıma koyuldu, eğer hayvanlardan hoşlanmıyorsak ona söyleyebileceğimizi, bizim için özveride bulunduğunu, oysa hayvanat bahçesine gelmektense yapacak daha iyi işleri olduğunu söyledi.

Lüplüp o kadar afalladı ki elindeki balonu bıraktı-
verdi. Sonracıma ne mi yaptı? Ağlamaya başladı, Lüp-
lüp ağlayınca da çok ama çok gürültülü ağlar doğ-
rusu. Deve de Lüplüp'le beraber bağırmaya başladı.
Bekçi geri geldi, babamı tanıdı, hayvanlara acımasız-

ca davranmaya devam ederse onu dışarı attıracağını söyledi.

Babam vergilerini ödemediğini söyleyerek yanıt verdi. Bekçiyse umurunda olmadığını, babamı maymun-

ların kafesine tıkmak istediğini, asıl yerinin orası olduğunu söyledi.

Lüplüp ağlamayı kesti, bekçinin fikrinin, yani babamı maymunların kafesine kapatmanın çok kıyak bir fikir olduğunu, maymunlarla otururken babamın çok gülünç görüneceğini, kendisinin de ona bisküvi atacağını söyledi.

Bekçi omuzlarını silkip uzaklaştı.

Babam elimizi tutup azarladı bizi. Rahat durmamızı, hayvanlarla ilgilenmemizi söyledi. Hayvanat bahçesinin çıkışına doğru ilerlerken içi çocuk dolu bir tren gördük, hayvanat bahçesi turu atıyorlardı.

Babam bu küçük trene binmek isteyip istemediğimizi sordu, korkmayalım diye bizimle geleceğini söyledi.

Kırılmasın diye bu önerisini kabul ettik. Biletleri satan amca babama büyüklerin genelde küçük trene binmediklerini söyledi. Ama babam ona bizim için özveride bulunduğunu, tek başımıza binmek istemediğimizi söyledi.

Babam en baştaki vagonun ilk sırasına oturdu. Dizleri çenesinde, çok acayip bir oturuşu vardı, boyu çok uzun geliyordu çünkü. Biz de Lüplüp'le birlikte onun arkasındaki sıraya oturduk.

Tren tam kalkarken Lüplüp şöyle dedi:

“Aa, gel şuna bakalım!”

Biz aşağı indik, tren içinde babamla bera-

ber hareket etti. Babam arkasında olmadığımızı fark etmemişti ama dert değil, çok eğleniyordu çünkü. Gülüyor, "Çuf! Çuf! Çuf!" yapıyordu. İnsanlar ona bakıyor, gülüyordu.

Lüplüp'ün bana göstermek istediği şey küçük bir kedicikti, bahçıvanlardan birinin kedisi olmalıydı. Küçük kedicik çok tatlıydı, biz onunla güzel güzel oynarken tren içinde babamla birlikte geri döndü. Babam hiç de hoşnut değildi doğrusu. Bizi bir güzel azarladı, hayvanat bahçesine kedi yavrularını görmek için gelmediğimizi söyledi.

"Niyeymiş? O da bir hayvan işte," dedi Lüplüp.

Ama babam çok keyifsizdi, eve dönene kadar surat astı.

Kendisini anlayışla karşıladığımı söylemeliyim. Hayvanat bahçesinden çok hoşlanmayan babam gibi biri için özveride bulunmak çok zor olsa gerek, Lüplüp'le beni hoşnut etmek için bile.

Bugün günlerden pazar, öğle yemeği için babamın arkadaşları Bay ve Bayan Yüzverenlere davetliyiz. Onları tanımıyorum, babam çok eğleneceğimi, küçük bir kızları olduğunu söyledi.

Ama bence küçük kızlar hiç de eğlenceli değildir, Sırma dışında tabii, kendisi yan komşumuzdur, çok tatlıdır çünkü sapsarı saçları vardır. Sarı saç da çok kıyak bir şeydir, özellikle de kızlarda.

Annem gri elbisesini giydi, ben içinde budalaya benzediğim mavi takımımı, babamsa çizgili takım elbisesini. Yüzverenlere geldiğimizde birbirlerini gördüklerine çok şaşırılmışlar gibi herkes herkese çılgılık attı.

Bay ve Bayan Yüzveren yaşıma göre çok uzun olduğumu söylediler. Sonracıma Bay Yüzveren kocaman gülümsedi, Bayan Yüzveren'in arkasına saklanmış küçük bir kızı gösterdi.

“Bu da kızımız Karanaz. Konuklarımıza merhaba desene Karanaz,” dedi.

Simsiyah saçları olan Karanaz dudaklarını sımsıkı kapadı, başıyla “hayır” yapıp Bayan Yüzveren’in arkasına saklandı.

“Naz! Merhaba demeyecek misin?” diye sordu Bay Yüzveren.

Bayan Yüzveren güldü, arkasını dönüp Karanaz’ı öptü, o da hemen yanağını sildi.

“Kusuruna bakmayın, biraz utangaç da! Naz, bu tatlı küçük çocuğa merhaba demeyecek misin?”

“Hayır, aptalın tekine benziyor,” dedi Karanaz.

Bense şu Karanaz olacak kıza tokadı patlatmak istiyordum, ama herkes güldü. Annem bile dedi ki

ömründe bu kadar tatlı, küçük bir kız görmemiş. Babam hiçbir şey söylemedi.

"Eveet, isterseniz hemen birer aperitif alalım, yoksa kuzu güveç biraz fazla pişecek. Pıtırıcık ne içer acaba?" dedi Bayan Yüzveren.

"Bir şey içmese de olur canım," dedi annem.

"İçsin, içsin!" dedi Bay Yüzveren. "Nar suyuna ne dersiniz? Onlara biraz nar suyu veririz, aralarında kadeh tokuştururlar. Her gün yemeğe davet edilmiyorlar ya canım!"

Ben nar suyunu çok severim –kırmızıdır– ama Karanaz başıyla "hayır" yaptı.

"Nar suyu istemiyorum, aperitif istiyorum," dedi.

"Ama tatlım, sana dokunuyor biliyorsun. Doktor

küçük mideciğine çok dikkat etmemizi söyledi," dedi Bayan Yüzveren.

"Çok narin bir çocuk, her şeyine çok dikkat etmemiz gerekiyor," dedi Bay Yüzveren.

"İçki istiyorum," diye haykırdı Karanaz.

Bayan Yüzveren aperitifleri ikram etti, Karanaz'la bana da nar suyu getirdi, çok kıyaktı, tıpkı benim sevdiğim gibi, az sulu.

"Nar suyu istemiyorum! Nar suyu istemiyorum! Nar suyu istemiyorum!" diye haykırdı Karanaz.

"O zaman içme, tatlım," dedi Bayan Yüzveren.

"Evet, çocukları pek zorlamamak gerek," dedi Bay Yüzveren.

Sonracıma Bayan Yüzveren derslerimin nasıl olduğunu sordu. Babam güldü, bu ay pek fena olmadığımı (aritmetikte sekizinci olmuştum da), ama aklım bu kadar havada olmasa biraz daha iyi olabileceğimi söyledi.

"Ama şimdiki çocuklara o kadar çok yükleniyorlar ki," dedi Bay Yüzveren.

"Evet," dedi Bayan Yüzveren. "Naz'ın kesinlikle çok güç beğenir bir öğretmeni var, üstelik çocuklara çok haksızlık ediyor; kendisini görmeye gittim ama karşımda duvar vardı sanki. Arada bir acaba çocuğu bir öğretmen tutup evde okutmak nasıl olur diye düşünüyorum doğrusu. Yine de Naz'ın dersleri hiç fena değil. Bakın şimdi... Naz'cım, bize yeni öğrendiğiniz şu güzel masalı anlatsana."

"Hayır," dedi Karanaz.

"Fazla zorlamamak gerekiyor," dedi Bay Yüzveren.

"Masalı anlatırsam, içki içebilecek miyim?" diye sordu Karanaz.

"Olur, ama çok az," dedi Bay Yüzveren.

Karanaz ellerini arkasında birleştirip dedi ki:

"Karga ile Tilki, bir La Fontaine masalı."

Sonracıma bir şey demedi.

"Bir gün bir karga bir ağaca..." dedi Bayan Yüzveren.

"Bir gün bir karga bir ağaca..." dedi Karanaz.

"Tünemiş," dedi Bayan Yüzveren.

"Tünemiş," dedi Karanaz.

"Gagasında da bir..." dedi Bayan Yüzveren.

"Peynir varmış..." dedi Karanaz.

"Kokuyu alan tilki..." dedi Bayan Yüzveren.

"İçki isterim!" diye haykırdı Karanaz.

Annemle babam alkışladılar. Bay Yüzveren Karanaz'ı öptü. Bayan Yüzveren bir kadehe biraz aperitif koydu. Karanaz kadehini alırken nar suyu dolu bardağı halıya düşürdü.

"Önemli değil," dedi Bay Yüzveren.

"Sofraya buyrun," dedi Bayan Yüzveren.

Beyaz örtüsü ve üstündeki bir sürü kadehle sofraya çok güzel görünüyordu doğrusu. Karanaz, Bay ve Bayan Yüzveren'in arasına oturmuştu. Ben de annemle babamın yanına.

Bayan Yüzveren acayip kıyak bir meze tabağı getirdi, içinde bir sürü şarküteri ve mayonez vardı, tıpkı restoranlardaki gibi.

"Geçen hafta sokakta kime rastladım dersin?" diye sordu babam Bay Yüzveren'e.

"Biraz daha mayonez istiyorum!" diye bağırdı Karanaz.

"Ama tavşanım, yeterince yedin. En çok mayonezi sen yedin," dedi Bay Yüzveren.

Karanaz ağlamaya koyuldu. Ona biraz daha mayonez vermezlerse geçen sefer yaptığı gibi herkesin

yanında hastalanacağını, sonra da öleceğini söyledi ve sandalyesinin üstünde zıplamaya başladı.

"Biraz daha alsa bir şey olmaz herhalde," dedi Bayan Yüzveren.

"Öyle mi dersin? Ama doktor demişti ki..." dedi Bay Yüzveren.

"Bir kereliğine canım. Al bakalım tavşanım, ama buraya geldiğinde doktora sakın söyleme..." dedi Bayan Yüzveren.

Sonracıma Bayan Yüzveren Karanaz'a yine mayonez verdi. Yemeğe geçmek için Karanaz'ın meze tabağını bitirmesini bekledik, ama çok çabuk bitiremiyor, mayoneziyle tabağa resimler yapıyor çünkü.

Sonracıma Bayan Yüzveren Karanaz'ın ellerini silip kuzu güvenci getirmeye gitti.

"Evet, geçen hafta kime rastladım biliyor musun? Yolda yürüyordum ki..." dedi babam.

"Bu akşam beni sinemaya götüreceksin mi?" diye sordu Karanaz, Bay Yüzveren'e.

"Bakarız tatlım," dedi Bay Yüzveren.

"Ama söz vermiştin," dedi Karanaz. "Dün, sinemaya gideceğimize söz vermiştin."

"Tamam, eğer çok yorgun olmazsan gideriz," dedi Bay Yüzveren.

"Yorgun değilim," dedi Karanaz. "Hiç de yorgun değilim, tamam mı? Geçen hafta yorgundum, evet, ama bugün hiç ama hiç yorgun değilim işte. Hiç ama

hiç ama hiç yorgun değilim dedim."

"İşte güveç geldi!" dedi Bayan Yüzveren.

Elinde kocaman bir kuzu güveçle salona girdi. Sonracıma güveci Bay Yüzveren'in önüne koydu, o da servis yapmak için ayağa kalktı.

"En yumuşak yerini kim ister bakalım?"

Etin en yumuşak yerini Karanaz aldı.

Annem hiç bu kadar lezzetli bir kuzu güveç yemediğini söyledi. Bayan Yüzveren de ona çok iyi bir kasabı olduğunu söyledi.

"Benimki de fena değil ama çok dikkat etmek gerekiyor," dedi annem.

"Sormayın," dedi Bayan Yüzveren.

Güveçlerimizi bitirdik, sonracıma Bayan Yüzveren tatlıyı getirmeye gitti. Kimse konuşmuyordu, babam şarabını bitirip Bay Yüzveren'e dedi ki:

"Evet, sokakta öyle yürüyordum ki, bir de kimi göreyim..."

Bay Yüzveren Karanaz'a döndü, öfkeden kıpkırmızı kesilerek bağırdı:

"Naz! Çabuk dirseklerini indir masadan!"

Sonracıma babama dönüp dedi ki:

“Bu küçük olay için özür dilerim, dostum, ama çocuklar nasıldır bilirsin; dur demezen tepene çıkıverirler.”

Ödül

Geçen gün Müdür sınıfa girdi. Yerimize oturduğumuzda onun kocaman gülümsediğini gördük. Bu bizi çok şaşırttı doğrusu, çünkü Müdür sınıfımıza geldiğinde hiç gülümsemez. Bu gidişle hapse gireceğimizi, ailelerimizin çok üzüleceğini anlatır.

Ama bu kez dedi ki:

“Çocuklarım, öğretmeniniz bana geçen haftaki tarih sınavınızın sonuçlarını gösterdi. Sizinle gurur duyuyorum. Hepiniz çok iyi notlar aldınız, ilerleme kaydediyorsunuz; sınıfın sonuncuları Dalgacı ve Tıngır bile ortalamanın üstünde not aldılar. İşte bu çok iyi.”

Yan yana oturan Dalgacı ve Tıngır sırtıp durdular. Sınıfta herkes sırtıyordu, Gümüş’ün kendisiyle birlikte birinciliği paylaştığını öğrenen Çarpım dışında tabii.

“Ayrıca, öğretmeninizle birlikte sizi ödüllendirmeye karar verdik,” dedi müdür. “Cuma günü pikniğe gideceksiniz!”

Hep bir ağızdan "Heeyyy!" diye bağırdık.

"Size tek söyleyebileceğim şudur ki, bu şekilde çalışmayı sürdürün, böylece daha parlak bir geleceğe doğru yol alırsınız, okuyup adam olmanız için büyük özverilerde bulunan ailelerinizi de hoşnut etmiş olursunuz."

Müdür sınıftan çıktı. Tekrar yerimize oturunca bir ağızdan konuşmaya başladık. Öğretmen cetveliyle masasına vurdu.

"Biraz sakin olun," dedi. "Evet, biraz sakin olalım! Hepiniz bu pikniğe gidebilmek için ailelerinizden yazılı izin kâğıdı getireceksiniz. Şimdi, defterlerinizi çıkarın, biraz dilbilgisi çalışacağız. Gümüş, seni bir daha Çarpım'a dil çıkarırken yakalarsam cuma günü pikniğe gelemezsin."

Ertesi gün hepimiz ailelerimizden imzalı izin kâğıdı getirdik. Çarpım ise pikniğe gelemeyeceğini bildiren bir mazeret kâğıdı getirdi.

Cuma gününe kadar sınıfta, teneffüste, evde hep piknikten konuştuk, hepimiz çok ama çok heyecanlıydık.

Öğretmenimizle ailelerimiz bile çok heyecanlanmışlardı.

Cuma sabahı çok erken uyandım, gidip annemi uyandırdım çünkü okula geç kalmak istemiyordum.

"Ama Pıtırıcık saat daha sabahın altısı, saat dokuzda okulda olacaksın! Gidip yat hemen," dedi annem.

Bense yatağa dönmek istemiyordum, ama babam yorgandan başını çıkarınca, başım derde girmesin diye gidip tekrar yattım.

Annemle babamın yanına üçüncü kez gidince kalktılar. Sonracıma elimi yüzümü yıkadım, giyindim, annem kahvaltı etmemi istiyordu ama hiç aç değildim. Ama yine de yedim, çünkü sütümü içip ekmeğimi bitirmezsem pikniğe gidemeyeceğimi söyledi.

Sonracıma annemle babam uslu durmamı, öğretmenimin sözünden çıkmamamı söylediler. Artık yelkeni olmayan yelkenlimi, kırmızı-mavi balonumu, eski raketimi yanıma aldım. Babam elektrikli trenimin vagonlarını almamı istemedi. Ben de evden çıktım.

Saat sekizi çeyrek geçe okuldaydım. Arkadaşlarının hepsi oradaydı; yanlarında bir sürü eşya getirmişlerdi; toplar, küçük arabalar, bilyeler, kerevit yakalamak için file, ayrıca Gümüş yanında fotoğraf makinesi getirmişti.

Sonracıma öğretmenimiz geldi. Bembeyaz giymişti, çok tatlıydı doğrusu, hepimiz onunla el sıkıştık. Sonracıma gözetmenlerimizden biri olan Bay Sinek-vurmaz elinde iki büyük sepetle okuldan çıktı. Gidip onunla da el sıkıştık. Sonracıma otobüs geldi, şoför aşağı inince gidip onunla da el sıkıştık.

Bizimle birlikte pikniğe gelen Bay Sinekurmaz sepetleri otobüse koyup bize de binmemizi söyledi. Gümüş ile Tıngır dövüştüler, çünkü her ikisi de en önde, şoförün yanındaki koltukta oturmak istiyordu.

Öğretmen onları ayırdı, Gümüş'ü otobüsün en arka sırasına gönderdi, onlara uslu durmazlarsa bizimle gelemeyeceklerini söyledi. Biraz daha patırtı çıktı çünkü herkes pencere kenarına oturmak istiyordu.

Sinekurmaz uslu durmazsak bize ceza olarak yazılacak satırlar vereceğini ve bir daha sesimiz çıkarsa kimsenin pencere kenarında oturamayacağını söyledi.

Sonracıma yola çıktık. Çok ama çok kıyaktı. Surat asan Gümüş dışında hepimiz şarkı söyledik. Gümüş kimsenin fotoğrafını çekmeyeceğini, en arkada oturacağını bilse pikniğe babasının arabasıyla geleceğini, orada istediği zaman şoförün yanına oturabildiğini söylüyordu.

Uzun süre yol aldık, bağırışıyor, ne zaman bir araba görsek dil çıkararak çok eğleniyorduk. En güzel yer arabanın en arkasındaydı, çünkü bizi geçemeyen arabalarla alay edip eğlenebiliyorduk.

Sonracıma Gümüş ile Tıngır dövüştüler. Çünkü Gümüş Tıngır'ın arabanın en arkasına gelmesine izin vermiyordu. Öğretmen ikisini de en öne, biraz sıkışmak zorunda kalan şoförün yanına gönderdi.

Kırlarda durduk. Öğretmenimizle Bay Sinekur-

maz hepimize, cezalı olanlara bile aşığı inip sıraya girmemizi, fazla uzağı gitmememizi söylediler. Şoför, zavallı, arabada yalnız kaldı. Mendiliyle yüzünü siliyordu.

Ağıaçların altına geldik. Öğretmen ağıaca tırmanmamızın yasak olduğunu, çimenler arasında bulduğumuz şeyleri yemememizi, zehirli olabileceklerini söyledi.

Öğretmenimizle Bay Sinekvurmaz yere örtü serip sepetlerden katı yumurtaları, elmaları ve sandviçleri çıkarırlarken, Lüplüp bir tek kendisi için getirdiğı sepetteki yiyecekleri mideye indiriyordu (tavuk eti ve turta!). Biz de etrafta koşturmaya, top atmaya başladık.

Bay Sinekvurmaz Dalgacı'nın kerevit ağına el koymak üzere koşarak geldi, çünkü Dalgacı fileyi suratına top atan Sırım'ın üstüne geçirmeye çalışıyordu.

Dalgacı öfkelenmişti, çünkü hepimiz top oynuyorduk ama o yanında top getirmemişti ve topu olmayan tek kişi sizseniz, işte bu çok can sıkıcıdır.

Sonracıma öğretmen bizi yemeğı çağırıldı. Çok güzeldi, her birimiz için kocaman bir sandviç, katı yumurta ve elma vardı. Bir tek Lüplüp çok fazla yiyecek olmamasından yakındı.

Yemekten sonra öğretmen saklambaç oynamamızı önerdi. Çok hoşnuttuk çünkü öğretmenimiz ilk kez bizlerle oyun oynuyordu. Bay Sinekvurmaz da oyna-

di. Ebe o oldu, bu da hepimizi çok güldürdü, ama bir ağacın tepesine saklanmış Gümüş'ü görünce çok kızdı. Bay Sinekurmaz Gümüş'e oraya saklanmanın yasak olduğunu, aşağı inmesini söyledi, sonra da onu ağacın önünde tek ayak üstüne dikti.

Lüplüp, Sırım, Toraman, Tıngır, Dırdır, Dalgacı ve ben hemen sobelendik. Ama bizi otobüse bindirmek istemeyen şoför yüzünden oldu.

Sonracıma Dalgacı ebe oldu. İlk bulduğu da Gümüş oldu.

"Ben saklanmıyorum ki, budala, cezalıyım!" dedi Gümüş.

"O zaman ağacın öbür tarafında dikilseydin!" diye bağırdı Dalgacı.

Sonracıma dövüştüler. Hepimiz onların yanına koştuk, öğretmenimiz dışında, çünkü o yiyeceklerini

çok çabuk yuttuğu için hastalanan Sırım'la ilgileniyordu.

Bay Sinekvurmaz dayanılmaz olduğumuzu haykırmaya koyuldu. Gümüş fotoğraf makinesini kaybettiğini söyledi.

Hepimiz fotoğraf makinesini aramaya koyulduk. Gümüş yine Dalgacı'yla dövüştü çünkü Dalgacı onunla alay ediyor, oh canıma değsin diyordu.

Bay Sinekvurmaz ikisini de cezalandırarak otobüse gönderdi. Geri dönüp şoförün otobüse binmelerine izin vermediğini söylediler. Bay Sinekvurmaz on-

larla birlikte gitti, tek başına geri döndü. Aramamıza gerek kalmadığını, Gümüş'ün fotoğraf makinesini otobüste bıraktığını söyledi.

Sonracıma öğretmenimiz Bay Sinekurmaz'la konuştu.

Sonracıma dönüş saatinin geldiğini söyledi. Hepimiz düş kırıklığına uğradık çünkü daha çok erkendi.

Ama hemen yola çıkamadık çünkü tek başına saklambaç oynamaya devam eden Toraman'ı aramamız gerekti. Bay Sinekurmaz onu bir ağacın tepesinde buldu.

Piknikten hepimiz çok ama çok hoşnut döndük. Her hafta gitmeyi çok isterdik. Ama önümüzdeki cuma gidemeyeceğimiz kesin, çünkü hepimiz okul çıkışı cezalıyız.

Toraman dışında, o uzaklaştırma cezası aldı çünkü.

Babam Acayip Semiriyor

Babam ikinci tatlı tabağını bitirince peçetesini kenara koyup dedi ki:

“Artık kesin kararlıyım, yarın kesinlikle diyeteye başlıyorum.”

Diyetin ne olduğunu sorduğumda annem şişmanlamamak için daha az yemek anlamına geldiğini söyledi.

“Evet, gerçekten de semiriyorum,” dedi babam.

Sanırım semirmek şişkoleşmek demek oluyor. Ama ben babamın o kadar da semirmiş olduğunu düşünmüyorum şahsen, yalnızca kemerini çıkardığında biraz şişko gözüküyor, ama yemek bittiği için bunu tartışmadım, gidip yattım.

Ertesi gün pazardı. Pazar günleri annem kızarmış ekmeğe, çörek, sıcak çikolata ve içinde minik kabuklar bulunan o çok lezzetli portakal reçelinin olduğu müthiş bir kahvaltı hazırlar.

Babam semirmemek için bir fincan sütsüz, şeker-siz kahve aldı, o kadar. Ben kahvaltımı ederken babam bana bakıyordu, anneme dönüp dedi ki:

“Ufaklık da biraz semirmedi mi sence?”

Annem, semirmediğimi, büyüdüğümü, bunun da semirmekle aynı şey olmadığını söyledi. Babam el-bette, benim zaten diyet yapamayacak kadar küçük olduğumu söyledi.

Sonracıma babamla gezintiye çıktık; pazar günle-ri bunu sık sık yaparız. Ben de canım babamla gezin-mekten çok hoşlanırım. Bana bir sürü anısını anlatır, askerlik yaparken düşmanları yendiği anılarını.

Hava güzeldi, herkes keyifli görünüyordu. Pasta-neden pasta alan bir sürü insan vardı. Durup vitrine bakmak istedim, ama babam beni kolumdan çeker-ken şöyle dedi:

"Burada durmayalım."

Pastanenin önü çok ama çok güzel kokuyordu! Sonracıma kendimizi pazaryerinde bulduk. Pazaryeri çok kıyaktı, oraya annemle gittiğimde satıcılar bazen bana elma ya da muz verirler. Ama babam orada dolaşmak istemedi.

"Haydi dönelim," dedi. "Saat geç oldu."

Babam neden sinirli görünüyordu anlayamadım doğrusu.

Annem öğle yemeği için restoranlardaki gibi bir meze tabağı hazırlamıştı: Jambona sarılmış peynir ve mayonez, içinde başka şeyler de vardı, acayip lezzetliydi.

Sonracıma patates ve bezelyeli tavuk vardı. Tam iki tabak yedim. Sonracıma salata, meyve ve tatlı aldım. Öğle yemeği o kadar harikaydı ki sofradan kalktığımda kendimi biraz rahatsız hissediyordum.

Ama babamın da pek iyi görünmüyor olması şaşırtıcıydı. Üstelik o yalnızca galeta, ıspanak ve bir parça beyaz et yemişti.

Babamla bahçeye çıktık. O bir koltuğa oturdu, ben çimlere uzandım. Sonracıma Lüplüp benimle oynamaya geldi. Lüplüp acayip semirmiş bir arkadaşım dır. Her dakika bir şeyler tıklar.

Lüplüp babama "selam" dedi. Sonracıma cebinden bir parça çikolatalı pasta çıkarıp yemeye koyuldu. Pasta biraz ezilmişti, ama çok lezzetli görünüyordu.

du. Lüplüp'ten bana da bir parça vermesini istemedim, çünkü onun yiyeceklerinden istediğinizde kalbi kırılıyor.

Babam Lüplüp'e baktı, dilini dudaklarında gezdirdikten sonra dedi ki:

“Söylesene Lüplüp, evinde sana yemek vermiyorlar mı?”

Lüplüp de dedi ki:

“Veriyorlar elbette, örneğin bu öğlen dana pirzola yedik, yanında da annemin yaptığı kekikli nefis bir sos vardı. Annem pastırmalı kuru fasulyeyi de çok güzel pişirir örneğin, daha dün akşam yedik...”

“Tamam, tamam! Kes!” diye bağırdı babam. Gazetesini okumaya koyuldu.

“Nesi var?” diye sordu Lüplüp. “Dana pirzoladan hoşlanmıyor mu?”

Ben de ona top oynamayı önerdim.

Bahçede oynarken çitlerin üzerinden Bay Sivrikulak'ın kafası görüldü. Bay Sivrikulak yan komşumuz olur, babamı kızdırmaktan çok hoşlanır, ayrıca çok eğlenceli biridir.

“N'aber çocuklar, eğleniyor musunuz bakalım?” diye sordu Bay Sivrikulak.

Sonracıma gazetesini okuyan babama baktı.

"Sen de onlarla oynamalısın, biraz egzersiz yap-san hiç fena olmaz, semirdikçe semiriyorsun!" dedi.

"Babam artık semirmiyor, diyet yapıyor çünkü," dedim.

Bay Sivrikulak kahkahalar atmaya başlayınca bu babamın hiç hoşuna gitmedi.

"Evet efendim, diyet yapıyorum!" diye haykırdı. "Senin gibi şişko ve çirkin bir budala olmamak için diyet yapıyorum!"

"Ben mi şişkoyum?" diye sordu artık gülmeyen Bay Sivrikulak.

"Elbette," dedi Lüplüp.

"Çocuklar her zaman gerçekleri söyler," dedi babam. "Şişmanlamaya devam edeceksin, sende diyet yapacak irade yok çünkü."

"Bende mi irade yokmuş?" diye sordu Bay Sivrikulak.

"Yavru kedide bile senden daha çok irade vardır," dedi babam.

Bay Sivrikulak çitlerin üstünden atladı, şişkonun teki ama iyi atlıyor. Babamı itip kakmaya başladı, babam da onu itiyordu. Biz durmuş onların eğlencesini izlerken annem içeriden bağırdı:

"Gelin çocuklar, beş çayı hazır!"

Beş çayını bitirince yeniden bahçeye çıktık. Bay Sivrikulak gitmişti, babam gazetesinin parçalarını topluyordu.

"Maskaralık edeceğinize beş çayına gelseniz daha iyi ederdiniz, çörekler çok tazeydi," dedi Lüplüp babama. "Çok fazla yoktu ama acayip lezzetliydi."

Babam Lüplüp'e baktı, ne yiyip içeceği konusunda birinin görüşüne ihtiyaç duyarsa mutlaka ona danışacağını söyledi.

"Tamam, olur," dedi Lüplüp.

Bence de iyi bir fikir. Çünkü yiyecekler söz konusu olduğunda Lüplüp'ün bilmediği yoktur.

Yağmur başladığı için annem eve girmemizi söyledi. Hepimiz salona geçtik, Lüplüp ile ben küçük arabalarla oynadık. Annem örgüsünü örüyor, radyo

dinliyordu, babamsa gazetesinin kalan parçalarını okuyordu.

Radyoda çok eğlenceli bir şey yoktu. Bir bayan fırında kaşarlı köftenin nasıl yapılacağını anlatıyordu. Babam da bunu çok eğlenceli bulmamıştı.

“Şu radyoyu kapasanıza!” diye bağırıp odasına çıktı.

Lüplüp bu işten hiç hoşlanmamıştı.

“Bu benim en sevdiğim program,” dedi.

Sonracıma evine döndü çünkü saat geç olmuştu. Ayrıca çöreklerin hepsi bitmişti.

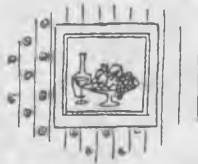
“Yemek hazır!” diye bağırdı annem.

Ben gidip ellerimi yıkadım, salona döndüğümde babam sofraya oturmuştu, çok üzgün görünüyordu.

Ama çok şaşırdım doğrusu. Çünkü annemin belleği çok güçlüdür, ama babamın semirdiğini tamamen unutmuştu. Ona yiyecek bir sürü şey verdi, pastırmalı kuru fasulye bile vardı. Babamsa hiç şaşırmış görünmüyordu, önündekileri yiyip yutmakla meşguldü.

Babam ikinci tatlı tabağını da bitirdiğinde peçetesini kenara koyup dedi ki:

“Artık kesin kararlıyım, yarın kesinlikle diyeteye başlıyorum.”

Bölüm V
Büyükler Gibi

Büyükler Gibi
İleride Ne Yapacağız?
Küçük Adam
Diş
Hepsi Yalan!
Kayınbiraderler
Küfür
Yaşasın! Yılbaşı Geliyor!

Büyükler Gibi

Sırma adında küçük bir komşumuz var, çok tatlı. Bugün annesiyle babası bizim bahçede benimle oynamasına izin verdiler.

“Ne oynuyoruz?” diye sordu Sırma.

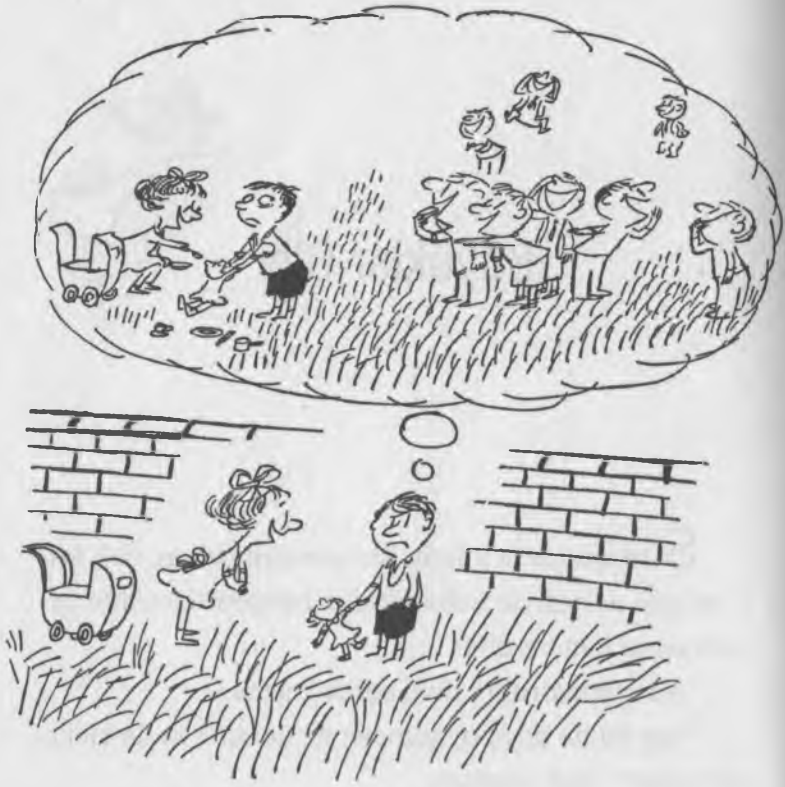
“Top ya da bilye oynamaya ne dersin? Ya da elektrikli tren?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Sırma. “Evcilik oynayacağız. Sen baba olacaksın, ben de anne, bebeğim de bizim küçük kızımız olacak.”

Bebekle oynamayı pek istemiyordum doğrusu, çünkü bu oyundan hoşlanmıyorum, hem sonra arkadaşlar beni görececek olurlarsa acayip alay ederler.

Ama Sırma'nın kızmasını da istemiyordum, çok tatlı çünkü, o yüzden tamam, olur dedim.

“Şimdi, burası salon olacak, burada masa, burada da büfe duruyor olacak, büfenin üstünde de Domdom

Dayı'nın resmi olacak. Akşam olacak, ben kırmızı elbisemi giymiş olacağım, bir de annemin yüksek topuklu ayakkabılarını. Sen de işten döneceksin, hadi," dedi Sırma.

Sokaktan geçen var mı diye baktım, özellikle de bize yakın oturan Lüplüp'e. Sonracıma oynamaya başladım.

"İyi akşamlar, Sırma."

"Ama hayır," dedi Sırma. "Ne kadar aptalsın! Bana sevgilim demen gerekiyor, tıpkı babamın yaptığı

gibi. Ben de seni annem babama nasıl sesleniyorsa öyle çağıracağım. Baştan başla.”

Baştan başladım.

“İyi akşamlar, sevgilim,” dedim.

“İyi akşamlar, beyefendi,” dedi Sırma. “Eve bu saatte mi dönüyoruz?”

“Ama Sırma...” dedim. Sırma bitirmeme izin vermedi:

“Ama Pıtırıcık, sen oynamayı hiç bilmiyorsun! Gerçekten de! Bana sevgilim demen gerekiyor. Ayrıca çok çalıştığını, o yüzden eve geç geldiğini söylemelisin!”

“Bir sürü işim vardı, o yüzden geç kaldım, sevgilim,” dedim.

Sırma ellerini havaya kaldırıp bağırdı:

“Ya! Böyle söyleyeceğini biliyordum zaten! Her akşam aynı şey! Eminim yine arkadaşlarınla gezip tozmuşsundur! Benim kaygılanıyor olmam umurunda değil ki zaten. Yemek soğumuş, küçük kızımız, ki çok tatlıdır, hastalanmış, senin umurunda mı! En azından bir evin ve ailen olduğunu anımsayıp telefon açabilirdin. Ama hayır, beyefendinin umurunda değil ki, kendisi arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi yeğliyor! Çok mutsuzum! Sakın bana sevgilim deme!”

Sırma konuşmasını bitirdiğinde kıpkırmızı olmuştu, sonracıma dedi ki:

“Niye öyle ağzın açık duruyorsun, Pıtırıcık? Oynasana!”

“Baksana Sırma, top oynamaya ne dersin?” diye sordum. “Çok sert vurmam.”

“Hayır,” diye yanıt verdi Sırma. “Şimdi sen de eve bir sürü para getirmek için çok çalıştığını söyleyeceksin.”

“Eve bir sürü para getirmek için çok çalışıyorum,” dedim.

Sırma bir sürü el kol hareketi yapmaya başladı.

“Nedense bunu söyleyeceğini de biliyordum!” diye haykırdı. “İşyerinde seni kullanıyorlar. Ama tabii, alışverişe çıkan, temizlikçiye para ödeyen sen değilsin nasıl olsa. Ama bana verdiğin parayla bütün bu işleri halledemiyorum. Bebekle benim üstümüze gidecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Kaç kez sana gidip müdürünle görüşmeni, zam istemeni söyledim. Ama cesaretin yok ki, senin yerine ben gideyim istersen!”

"Peki ben şimdi ne söylemeliyim?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi Sırma. "Akşam yemeği için sofraya oturup gazeteni okuyacaksın."

Çimenlere oturup gazete okuyormuş gibi yaptım.

"Gazete okuyacağına biraz benimle konuşabilirsin," dedi Sırma. "Günün nasıl geçti anlatabilirsin. Ben bütün gün kimseyi görmüyorum ama sen gelir gelmez gazeteni açıyor, tek laf etmiyorsun!"

"Ama Sırma, gazete okumamı sen söyledin," dedim.

Sırma gülmeye başladı.

"Elbette, koca aptal," dedi bana. "Oyun olsun diye, gülelim diye öyle söyledim. Şimdi gazeteni kapıyormuş gibi yapacaksın, sonra da 'Of! Of! Yeter artık!' diyeceksin."

Bu Sırma güldüğünde çok tatlı oluyor canım. Onunla oynamaktan çok hoşlandığım için gazetemi kapıyormuş gibi yaptım ve dedim ki:

"Of! Of! Yeter artık!"

"İşte bu kadarı fazla artık. Beyefendi gazetesini kapamasını söyledik diye bağıırıp çağırıyor bir de. Küçük kızını öpmedin bile, oysa ne kadar tatlı bir çocuk, ezber dersinde de çok iyi bir not almış!"

Sırma otların üstündeki bebeğini aldı, bana vermek istedi.

"Hayır, bebek olmaz!" dedim.

"Neden olmazmış?" diye sordu Sırma.

"Lüplüp yüzünden," dedim. "Beni görecek olursa rezil olurum, okulda arkadaşların hepsine anlatır sonra."

"Lüplüp de kim oluyor Allah aşkına?" diye sordu Sırma.

"Bir arkadaş," dedim. "Şişkonun biridir, teneffüste her dakika tıkınır, kalecidir."

"Demek benimle oynamaktansa arkadaşınla olmayı yeğliyorsun?" dedi.

"Hayır, hayır," dedim. "Ama artık elektrikli trenle oynayalım istersen. Bir sürü vagonum var, inip çıkan bariyerlerim var."

"Arkadaşınla oynamayı yeğliyorsan git onunla oyna. Ben annemin evine dönüyorum!" dedi Sırma, sonra da gitti.

Bahçede yalnız kaldım. Birazcık ağlamak istiyordum, babam evden gülerek çıktı.

"Pencereden ikinize baktım," dedi. "Çok iyi yaptın! Gerektiği gibi davrandın!"

Sonracıma babam elini omzuma koyup dedi ki:
"Haydi dostum, kadınların hepsi aynıdır işte!"

Ben de bu işten çok hoşnut kaldım, babam benimle büyük adammışım gibi konuşmuştu çünkü. Çok tatlı bir kız olan Sırma'ya gelince; ne yapalım, yarın gider özür dilerim. Tıpkı büyükler gibi.

İleride Ne Yapacağız?

“Biraz sessiz olun!” dedi öğretmenimiz. “Defterlerinizi çıkarıp yazın... Dalgacı, kime konuşuyorum?.. Dalgacı! Duydun mu?.. Güzel... Yarın için hazırlayacağınız kompozisyonun konusunu veriyorum: ‘Büyüyünce Ne Olacağım?’ İleride ne yapmak istediğinizi, büyüdüğünüzde hangi işle uğraşmayı yeğlediğinizi yazacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Sonracıma teneffüs zili çaldı. Arkadaşlarla avluya indik. Ben çok hoşnuttum çünkü kompozisyon konusu basitti. Büyüyünce ne olmak istediğimi çok iyi biliyorum: Pilot olacağım. Çok kıyak bir iş, çok hızlı gidiyorsunuz, vrrrr diye. Fırtına çıktığında ya da uçak yandığındaysa sizin dışınızda tüm yolcular korkuyor. Sonra gövdeüstü iniş yapıyorsunuz.

“Ben pilot olacağım,” dedi Toraman.

“Hayır efendim! Hayır!” diye bağırdım. “Olamazsın. Pilot ben olacağım!”

"Buna kim karar veriyor, öğrenebilir miyim acaba?" diye sordu Toraman olacak budala.

"Ben karar veriyorum. Sen git başka iş yap, iyi valla! Hem sonracıma uçak kullanmak için budala olmamak gerekiyor," dedim Toraman olacak budalaya.

"Burnuna bir yumruk ister misin?" diye sordu Toraman.

"Bu size ilk uyarım, gözüm üstünüzde," dedi Karagöz. Onun geldiğini duymamıştık.

Karagöz bizim gözetmenimizdir: Tabanı kauçuk ayakkabıları vardır, bizi sürekli ispiyonlar. O etraftayken pek maskaralık yapmamak gerekir.

Karagöz bize baktı, gözlerini kırıştırdı, sonracıma uzaklaşp bir topa el koydu.

"Hem zaten dövüşmenize gerek yok," dedi Sırım. "Birden çok pilot olabilir. Ben de pilot olmak istiyorum. Herkesin kendi uçağı olması yeterli, o kadar işte."

Toraman'la birlikte, Sırım'ın haklı olduğuna karar verdik. Çok kıyak olacaktı çünkü uçaklarımızla yarış edebilecektik.

Dalgacı bize kamyon ve kask kullandıkları için it-faiyeci olmak istediğini söyledi. Bu beni çok şaşırttı doğrusu, çünkü Dalgacı'nın bisiklet yarışçısı olmak istediğini sanıyordum; sarı bir bisikleti var, uluslararası büyük yarışa katılmak için uzun zamandır çalışıyor.

“Elbette bisikletçi de olmak istiyorum,” dedi Dalgacı. “Ama sürekli yarış olmuyor ki. Yarışlar arasında itfaiyecilik yapacağım.”

Dırdır bir savaş gemisinin kaptanı olmak istiyordu. Kıyak yolculuklar yapıyorsunuz, şapkalı bir üniformanız, ayrıca bir sürü rütbeniz oluyor.

“Sonracıma eve her döndüğümde, bizimkiler benimle gurur duyacak, şerefime yemekler verecekler,” dedi Dırdır.

“Ya sen ne olacaksın?” diye sordum Lüplüp’e.

“Ben Dırdır için verilen yemeğe gideceğim,” dedi Lüplüp.

Sonracıma elinde kekiyle gülererek uzaklaştı.

Gümüş bize babasının bankasında çalışacağını, çok para kazanacağını söyledi. Ama onun söylediklerine kanmamak gerek. Yalancının tekidir, aklına geleni söyler.

Çarpım olacak şu kuzuysa profesör olacağını söyleyerek hepimizi çok güldürdü.

“Bense filmlerdeki gibi dedektif olacağım,” dedi Tıngır.

Sonracıma Tıngır dedektifliğin müthiş bir iş olduğunu söyledi. Bir pardösünüz, bir şapkanız, cebinizde de tabancanız oluyor. Araba, uçak, helikopter ve gemi kullanıyorsunuz. Polis suçluları yakalayamadığında onları dedektif buluyor.

“Hepsi masal bunların,” dedi Sırım. “Babam aslında filmlerdeki gibi olmadığını, haydutların maska-

ralıkla bulunmadığını söyledi. Dedektifler haydutları filmlerdeki gibi bulmaya çalışsaymış, babam hemen haydut olurmuş.”

“Baban nereden biliyor ki?” diye sordu Tıngır.

“Benim babam polis bi kere. Nereden bilecek?..” dedi Sırım.

(Evet, Sırım’ın babası gerçekten de polis memurudur.)

“Güldürme beni,” dedi Tıngır. “Baban trafiğe bakıyor. Arabalara ceza keserek haydut yakalanmaz.”

“Suratına tokadı indirmeme ne dersin?” diye sordu Sırım. Ailesi hakkında kötü şeyler söylenmesinden hiç hoşlanmaz da.

“İkinci uyarı,” dedi Karagöz. “Siz, gözlerimin içine bakın. Her zamankinden de huzursuz bir haliniz var. Böyle devam ederse hepinizi cezalandıracağım.”

Karagöz uzaklaştı. Tıngır dedektiflerin yaptığı en ilginç ve en zor işlerden birinin de haydutları kuşkulandırmadan onları izlemek olduğunu söyledi. Yani gazete okuyor ya da ayakkabı bağcıklarını bağlıyor gibi yapıyorlarmış.

“Adamın haydut olduğunu biliyorsan, izlemene ne gerek var ki? Gidip yakalarsın işte,” dedi Sırım.

“Seni hücreesine kadar götürsün diye izliyorsun, akıllım,” dedi Tıngır. “Adamı hemen tutuklarsan sana sığınağının ve çetenin geri kalanının nerede olduğunu asla söylemez. Git babana sor istersen: Polisler sor-

guya çektiğinde haydutlar suçlarını asla itiraf etmezler. Herkesin bildiği bir şeydir. Hem sonracıma, baban üniforma giydiği için haydutları fark edilmeden izleyemez. Haydutlar sokakta gazete okuyormuş gibi yapan bir polis memuru gördüklerinde hemen kuşku lanırlar. İşte bu yüzden dedektifler gereklidir.”

Sonracıma Tıngır bize insanları fark edilmeden çok iyi izlediğini, okula gelirken sokakta bu konuda alıştırmayı yaptığını, çok başarılı olduğunu, bize de göstereceğini söyledi.

“İstediğiniz yere gidin, siz farkına varmadan arkamızdan gelirim,” dedi.

Yürümeye başladık. Tıngır biraz arkamızdan geliyordu, ne zaman arkamızı dönüp ona bakacak olsak, eğilip bağcıklarını bağlarmış gibi yapıyordu.

“Eee? Bizi izlediğini görüyoruz işte.”

“Elbette, böylesi çok kolay. Beni tanıyorsunuz çünkü. Bir dedektif tanınmamak için kılık değiştirir, bıyık takar, böylece fark edilmez.”

“Teneffüste bıyık takacak olsan çok güzel fark edilirdin,” dedi Toraman.

Hepimiz güldük. Ama bu Tıngır'ın hiç hoşuna gitmedi. Hepimizin aptal ve kıskanç olduğunu haykırmaya başladı. Karagöz'ün uzaktan kendisine

baktığını görünce de eğilip bağcıklarını bağıyormuş gibi yaptı.

“Ayrıca sizi izleyeceğimi biliyordunuz. Dedektifler haydutları izleyecekleri zaman haber vermezler.”

“O zaman birini haber vermeden izle bakalım,” dedim.

Tıngır bunun acayip iyi fikir olduğunu söyledi. Derslerini gözden geçiren bir abiyi izlemeye koyuldu. Biz de arada sırada bağcıklarını bağıyor gibi yapan Tıngır’ı izliyorduk.

Sonracıma büyük abi bir anda arkasını döndü, Tıngır’ı gömleğinin yakasından yakalayıp dedi ki:

“Bir daha beni izleyecek misin, pis solucan? Süratına tokadı indireyim mi?”

Tıngır sapsarı kesildi. Abi onu bırakınca popoüstü yere oturdu. Kalkıp bize doğru geldi.

“Kompozisyon için başka bir meslek bulsan iyi edersin, dedektif olarak acınası haldesin çünkü,” dedi Sırım.

“Evet, bütün dedektifler senin gibiyse hemen haydut oluyorum,” dedi Dalgacı.

Hepimiz güldük; Tıngır çok ama çok öfkelendi. Bunun bizim suçumuz olduğunu, abinin izlendiğini fark

ettiğini, çünkü bizim de onu, Tıngır'ı yani, izlediğimizi, dünyanın en iyi dedektifinin bile arkasında bir budala sürüsü varken işini iyi yapamayacağını söyledi.

"Kimmiş budala sürüsü?" dedi Gümüş.

"Siz!" diye haykırdı Tıngır.

"Üçüncü ve son uyarı, laftan anlamaz velet seni!" dedi Karagöz. "Neden kavga ediyorsunuz, söyleyin bakalım. Hı?"

"Kavga etmiyoruz, efendim. Kompozisyon ödevimiz var da," dedi Dırdır.

Karagöz gözlerini kocaman açtı, gülüyormuş gibi yaptı.

"Kompozisyon mu? Kompozisyon ödeviniz boksla ilgili herhalde."

"Ah, hayır efendim. İleride ne yapacağımızla ilgili."

"İleride ne mi yapacaksınız? E bunun yanıtını bulmak çok kolay! Siz hiç kafanızı yormayın, ben hepimize yardımcı olacağım. Size ileride ne yapacağınızı söyleyeceğim," dedi Karagöz.

Sonracıma çıkışta hepimizi okulda cezaya bıraktı.

Küçük Adam

Bu sabah evde erkenden kalktık, çünkü babam patronu Bay Kocabaş'la yolculuğa çıkıyordu.

Hepimiz biraz sinirliydik, çünkü genelde annem, babam ve ben birbirimizden hiç ayrılmayız. Yalnızca bir kere ben onları bırakıp yaz kampına gitmiştim, bunu size başka bir gün anlatırım.

"Dikkatli ol, sevgilim," dedi annem. Canı çok sık-kın gibiydi.

"Dikkatli olmama gerek yok ki, trenle gidiyoruz," dedi babam.

"Sen yine de dikkatli ol," dedi annem. "Oraya varır varmaz bana haber ver."

"Ama hayatım, gerek yok ki, yarın öğleden sonra dönüyorum zaten. Pijamalarımı koymayı unutmadın değil mi?.. Evet, vakit yaklaşıyor; Pıtırıcık, çantanı al, gara giderken seni de okula bırakayım," dedi babam.

Sonracıma babam annemi öptü, hem de uzun uzun, evlendikleri günün yıldönümünde yaptığı gibi. Takside annemi bana emanet ettiğini, o yokken evin erkeğinin ben olduğumu söyledi. Güldü, beni öptü. Sonracıma arkadaşlar okula taksiyle geldiğimi görünce acayip şaşırdılar.

Öğlende yemek için eve geldim. Sofrada yalnızca iki tabak vardı, çok boş duruyordu doğrusu.

"Sen roka salatasıyla başla, hamsileri hemen getiriyorum!" diye seslendi annem mutfaktan.

Çizgi romanımı okuyarak yemeye başladım. Çok kıyak bir öyküydü, kovboylar vardı, bir de maskeli bir banker; konusunu biliyorum, çünkü bu çizgi romanı birçok kez okudum.

Sonracıma annem elinde hamsilerle içeri girdi, gözlerini kocaman açarak bana baktı.

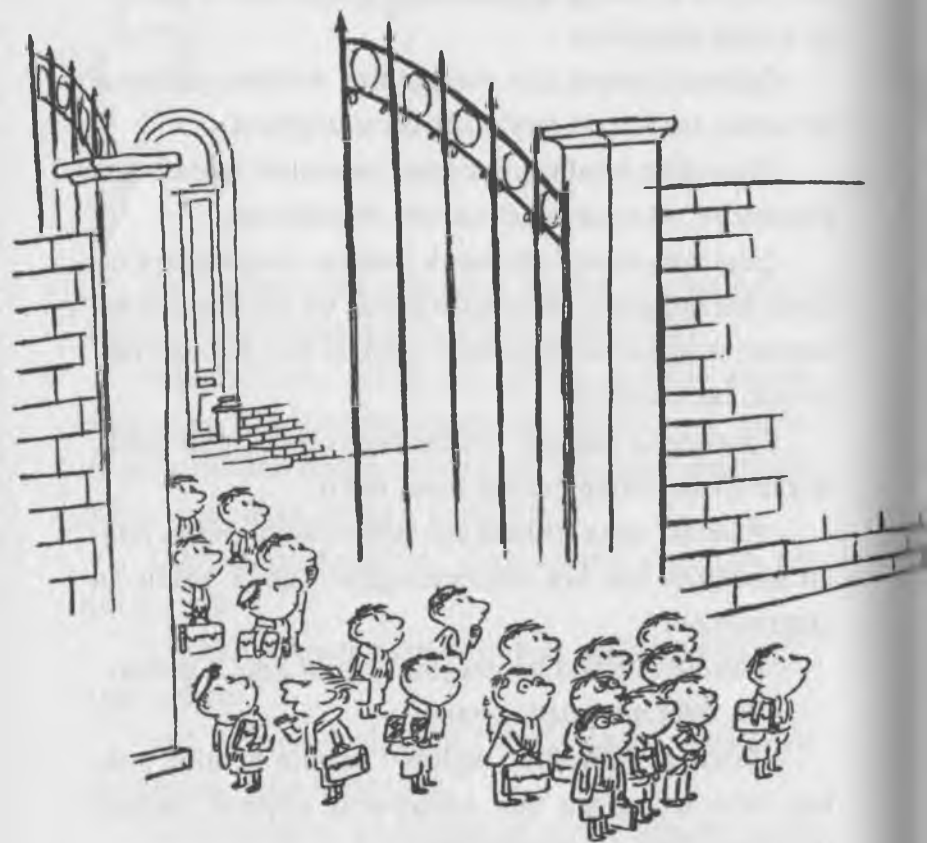
"Pıtırıcık, sana sofrada bir şeyler okumandan hoşlanmadığımı kaç kez söyleyeceğim? Çabuk kaldır şu çizgi romanı!"

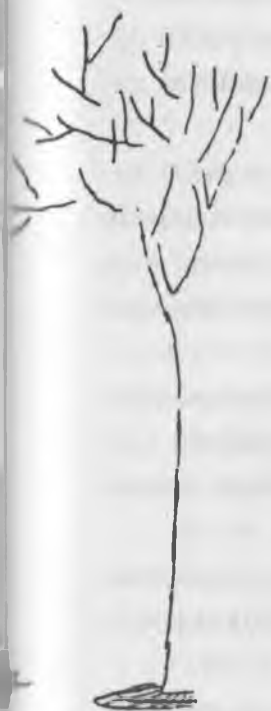
"Babam sofrada gazetesini okuyor ama," dedim.

"Ya, öyle mi?" dedi annem.

"Tabii ya, iyi valla!" dedim. "Babam kendisi yokken evin erkeğinin ben olduğumu söyledi. Babam okuyorsa, ben de okuyabilirim."

Annem çok şaşırmış gibiydi. Çizgi romanımı alıp büfenin üstüne koydu. Ben de madem öyle, hamsileri yemeyeceğimi söyledim, annem de hamsileri yemez-

sem tatlı da yiyemeyeceğimi söyledi. Ben de ne mi yaptım, hamsileri yedim, ama bence haksızlık bu.

Sonracıma aceleyle okula koşturdum, çünkü öğleden sonra beden dersi vardı. Bu ders çok kıyak geçer de.

Okul çıkışı Lüplüp ile ben Dalgacı'ya evine kadar eşlik ettik. Çünkü Dalgacı bize Çalım Halasının aldığı itfaiye kamyonunu göstermek istiyordu. Ama Dalgacı'nın kamyonunu göremedik, annesi bizi içeri almadı çünkü.

Sonracıma Lüplüp'e evine kadar eşlik ettim. Sonracıma Lüplüp bana bizim kapıya kadar eşlik etti. İçeri girdiğimde annem beni salonda bekliyordu, hiç de keyifli görünmüyordu.

"Bu saatte mi eve geliyorsun?" diye sordu. "Sana okul çıkışı sokaklarda dolaşmamanı kaç kez söyledim. Ya şimdi sana ceza verirsem? Hı?"

"Babam işyerinden geç döndüğünde onu hiç azarlamıyorsun ama," dedim.

Annem bana bakıp dedi ki:

"Sana öyle geliyor, yavrum. Neyse, odana çıkıp ödevlerini yap. Birazdan yemeğe oturacağız."

"Restorana, oradan da sinemaya gitseydik?" dedim.

"Sen aklını mı kaçırdın, Pıtırıcık?" dedi annem.

"N'olmuş yani? Babamla arada bir gidiyorsunuz ama!" dedim.

"Evet, Pıtırıcık, gidiyoruz ama parayı baban ödüyor. Sen de çok para kazandığında beraber gideriz."

"Kumbaram var. İçinde bir sürü para var," dedim. Annem eliyle gözlerini ovuşturduktan sonra dedi ki:

"Dinle, Pıtırıcık! Yeter artık bu tavırların! Sözümü dinlemezsen çok kızacağım."

Ben de ne mi yaptım, bağırdım:

"Ama bu çok büyük haksızlık! Babam kendisi burada yokken evin erkeği olacağımı söyledi. Ama sen babamın yaptıklarını yapmama izin vermiyorsun!"

"Baban sana uslu durmanı söylemedi mi?" diye sordu annem.

"Hayır, onun yerini tutacağımı söyledi, o kadar," dedim.

Annem güldü, sonracıma dedi ki:

"Peki o zaman, madem bu akşam evin erkeğisin, çikolatalı bir pasta hazırladım. Erkeklerin hoşuna giden türden bir pasta; o yüzden restorana gitmek yerine, orada bu kadar lezzetli çikolatalı pastalar yok çünkü, evde oturup kendi pastamızı yiyeceğiz, sonra da iskambil oynayacağız, tamam mı?" dedi annem.

Peki, olur, dedim. Çünkü annem çikolatalı pasta yapmışsa dışarı çıkmak gerçekten de çok aptalca olur.

Yemekten sonra iskambil oynadık. İki el kazandım çünkü piştide üstüme yoktur. Sonracıma annem yatma saatimin geldiğini söyledi.

“Bir el daha oynayalım!” dedim.

“Hayır Pıtırıcık, doğru yatağa!” dedi. “Hem biliyorsun, evin erkeği olduğuna göre evin kapısının kilitli olup olmadığına sen bakacaksın.”

Ben de gidip kapıya baktım. Anneme bu şekilde göz kulak olduğum için çok gururluydum. Ama bir el pişti daha oynamak istiyordum.

“Evde en son babam yatıyor ama,” dedim.

“Peki o zaman, Pıtırıcık, önce ben yatacağım, böylece sen en son yatmış olacaksın,” dedi annem.

Annem salonun ışığını kapatıp odasına çıktı. Ben de gece salonda tek başıma kalmaktan hoşlanmadığım için kendi odama çıktım.

“Ben uyuyunca bir daha salona inmeyeceksin ama,” diye seslendim.

"Of! Yeter! Kim uykumdan uyandırıyor beni böyle canım? Uykuya dalmıştım bile," dedi annem.

Sonracıma ben de uyudum. Sabah beni annem uyandırdı:

"Haydi, tatlım, kalkma vakti geldi. Okula gideceksin. Haydi, haydi, çabuk ol!"

Bense okula gitmek istemediğimi söyledim.

"Her sabah aynı hikâye. Haydi, kalk bakalım! Ben de senin koca adam olduğumu sanıyordum."

"Koca adamlar okula gitmez," dedim.

"Koca adamlar işlerinin başına giderler," dedi annem.

"Ben de işimin başına gitmek istiyorum. Ama okula gitmek istemiyorum. Hem babam sana göz kulak olmamı söyledi. Eğer okulda aritmetik çalışacak olursam sana göz kulak olamam."

"Baban başımıza iş çıkarmaya bayılıyor zaten. Ama eğer kalkmazsan tokadı yiyeceksin, anlaşıldı mı?"

Ben de ne mi yaptım, ağladım. Acayip hastalandım, kaç kere hapsirdim. Karnımın ağrıdığını söyledim. Ama annem yorganımı üstümden çekti, okula gitmek zorunda kaldım.

Öğle yemeği için eve döndüğümde babam dönmüştü. Onu öpmek için üstüne atıldım. Beni çok düşündüğünü, bir armağan getirdiğini söyledi. Sonracıma bana bir dolmakalem verdi, üstünde altın sarısı

harflerle "Hımbıloğlu Őirketler Grubu" yazıyordu. Çok kıyaktı canım.

Sonracıma babam saçlarımı okşadı. Anneme sor-
du:

"Pıtırcık uslu durdu mu bakalım?"

Annem bana baktı, gülerek dedi ki:

"Tam bir küçük adam gibi davrandı. Gerçek bir
küçük adam gibi!.."

Birkaç gündür üst dişlerimden biri oynuyordu. Dilimle oynatıyordum onu, arada sırada canımı acı-tıyordu, ama ben yine de oynatmaya devam ediyordum.

Sonracıma, dün öğlende annem mutfağa rostoyu getirmeye gitmişken bir parça ekmek ısırđım ve ne oldu bilin bakalım? Dişim düştü. Acayip korktum, ağ-lamaya başladım.

Babam ayağa fırlayıp yanıma geldi.

"Neyin var, Pıtırıcık?" diye sordu. "Hasta mısın? Söylesene? Neyin var?"

"Dişim," diyerek ağladım. "Düştü de."

Sonracıma babam gülmeye başladı. Annem koşarak geldi.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Sizi iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyor!"

“Bir şey yok, bir şey yok,” dedi babam. “Bu koca aptal dişi düştü diye ağlıyor.”

“Dişi mi düştü? Bakayım,” dedi annem.

Annem ağzımın içine baktı, güldü, saçlarımı öptü.

“Ama tatlım, bunda ağlanacak bir şey yok ki,” dedi.

“Var işte, var!” diye haykırdım. “Hem canımı acıtıyor, hem de kanıyor!”

Babam dedi ki:

“Bak Pıtırcık, artık bir erkek gibi davranmayı öğrenmelisin. Herkesin dişi düşer, bu çok da önemli bir şey değildir. Berberde kesildikten sonra saçların nasıl uzuyorsa, dişlerin de öyle çıkar. Şimdi git ağzını çalkala, sonra yemeğe devam edelim. Ayrıca sakın bana hikâye anlatmaya kalkma, düşen diş acımaz. Üstelik ağladığında sana palyaçoya benzediğini söylemişim, değil mi?”

Sonracıma babam bana dilini çıkardı. Gülmeye başladım. Gidip ağzımı çalkaladım, dişimi yıkayıp cebime koydum. Tekrar aşağı, yemeğe indim.

Sonracıma, dişim yeniden çıkana kadar okula gitmek istemediğimi söyle-

yince biraz patırtı koıtu, ama ağlamadım, babam yine dil çıkararak güldürdü beni çünkü.

Okula giderken Lüplüp'e rastladım –kendisi arkadaşımıdır–, ona dişimi gösterdim.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Lüplüp.

"Dişim," dedim. "Düştü, bak."

Ağzımı açtım. Lüplüp içine baktı, evet, doğru, bir dişimin eksik olduğunu söyledi. Sonracıma okula geç kalmamak için koşmaya başladık.

Okulun avlusuna girdiğimizde Lüplüp arkadaşlara bağırdı:

"Hey, çocuklar! Pıtırıcık'ın bir dişi düştü!"

Arkadaşlar yanıma geldiler, ağzımı açtım, hepsi içine baktılar. Sonracıma Karagöz yanıma geldi –kendisi gözetmenimizdir–, neler olduğunu sordu, ona olanları anlattım. Ağzımın içine bakıp dedi ki:

"Güzel." Sonracıma da gitti.

"Peki dişin sende mi?" diye sordu Gümüş.

"Evet," dedim.

Ona göstermek için dişi cebimden çıkardım.

"Sakın onu yastığının altına koymayı unutma, yoksa diş faresi sana armağanını getirmez," dedi Gümüş.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Anne babaların söylediği bir şey işte. Dişin düştüğünde uyumadan önce onu yastığının altına koyuyorsun, bir fare gelip onu alıyormuş çünkü, yerine de

para bırakıyormuş. Son dişim düştüğünde bu numaray yaptım, çok işe yaradı."

"Hepsi hikâye," dedi Sırım.

"Hikâyeysen hikâye, ben elli kuruşumu aldım ama, n'aber?" dedi Gümüş.

"Benim büyükbabam dişlerini bir bardak suya koyuyor," dedi Dalgacı.

"Sence şu fare numarası bende de işe yarar mı?" diye sordum Gümüş'e.

"Elbette, işe yaramadığı görülmemiştir," dedi.

"Hepsi hikâye," dedi Sırım.

"Yaa, öyle mi?" dedi Gümüş.

Sonracıma zil çaldı, sınıfa çıkmak için sıraya girdik.

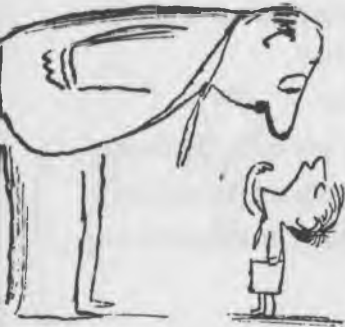
Gümüş'ün anlattığı numara çok hoşuma gitmişti doğrusu. Bakmak için dişimi cebimden çıkardım.

"Sakin onu kaybetme," dedi Lüplüp.

"Pıtırıcık!" diye bağırdı öğretmen. "Hâlâ ne yapıyorsun orada öyle? Sıranın altında ne saklıyorsan çıkarıp bana getir. Haydi bakalım! Çabuk! Ağlayıp sızlanmanın yararı yok!"

Öğretmenin masasına kadar gittim, ona dişimi gösterdim. Öğretmen çok şaşırmış gibiydi.

"Neyin var Pıtırıcık?" diye sordu bana.

çok kocaman
bir diş

"Dişim," dedim. "Bu gece fare numarası için onu yastığının altına koyacağım da."

Öğretmen bana kocaman gözlerle baktı. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu anladım. Bizim öğretmen böyle yaptığında çok tatlı olur canım. Bazen bizi azarlarken bile kendini gülmemek için zor tutuyor bence.

"Bak Pıtırıcık, dişini al ve bir daha haylazlık yapma. Çünkü, sen de bilirsin, fare numarası bir tek uslu çocuklarda işe yarar. Bugün uslu durman senin yararına olur. Anladın mı? Şimdi geç yerine otur."

Sonra öğretmen Dalgacı'yı tahtaya çağırdı. Dalgacı sıfır aldı tabii, ama onun için pek bir önemi yok, çünkü bugün dişi düşmedi.

Okul çıkışında Lüplüp benimle geldi, yolda dedi ki:

"Bak gördün mü, fare olayı hikâye değilmiş, öğretmen söyledi. Şimdi sen gece yattığında dişini yastığının altına koymayı unutmayacaksın, tamam mı? Böylece yarın paralarla ikimiz için yiyecek bir şeyler alırız."

"Neden ikimiz içinmiş?" diye sordum. "Diş benim dişim. Eğer paran olsun istiyorsan kendi dişlerinin düşmesini beklersin, ne yani, yalan mı?"

Lüplüp çok öfkelendi, benden arkadaş olmayacağını söyledi. Arkadaş olsam dişim

düştüğünde aldığım parayı arkadaşlarımla paylaşmışım. Benimle bir daha asla konuşmayacağını, kendi dişleri düştüğünde bana hiçbir şey vermeyeceğini söyledi.

Parmaklarını şıklatmak istedi ama elleri tereyağlı olduğu için başaramadı ve koşarak evine gitti.

Yatmadan önce dişimi yastığımın altına koydum, sonracıma sevinçle uyudum.

Ama bu sabah çok çok erken kalktığımda hemen yastığımın altına baktım. Bilin bakalım ne buldum? Dişimi! Para falan yoktu, yalnızca dişim vardı!

Bu büyük haksızlıktı işte, size para vermeyeceklerse diş düşürmenin ne anlamı var ki canım. Annemle babamın odasına gittim, hâlâ yatıyorlardı, ağlayarak dişimi gösterdim onlara.

“Bir tane daha mı?” diye sordu babam.

“Dünkü dişim,” dedim. “Gümüş bana fare numarasını anlatmıştı, ama işe yaramadı!”

Annem sordu:

"Fare numarası mı? Neden söz ediyorsun Pıtırıcık?"

"Fare numarası!" dedi babam, elini başına götürerek. "Tabii ya!.. Evet... Sanırım anladım... Sen odana dön, Pıtırıcık. Ben hemen geliyorum."

Elimde dişimle odama döndüm, annemle babamın güldüklerini duydum. Sonracıma babam yüzünde koca bir gülümsemeyle odama geldi.

"Şu fare de çok aptalmış canım," dedi. "Yastıkları şaşırmış! Bak benimkinin altında ne buldum."

Ve babam bana tam elli kuruş verdi.

Çok ama çok keyifliydim. Lüplüp de arkadaşım olduğuna göre, onunla küs kalmaktan hoşlanmadığıma göre, gördüğümde ona dişimi vereceğim, böylece bu akşam o da yastığının altına koyabilecek!

Hepsi Yalan!

Arkadaşlarım çok ama çok budalalar! Size bir komşumuz olduğunu söylemişim, babamın artık konuşmadığı Bay Sivrikulak değil ama, artık babamla konuşmayan Bay Kontrplak. Kendisi Kelepir mağazalarında ayakkabı bölümünün şefidir, piyano çalan Bayan Kontrplak diye bir karısı, bir de arada sırada bahçede benimle oynamaya gelen Sırma diye küçük bir kızı vardır.

Örneğin dün Sırma hâlâ tamir edilemeyen bahçe çitindeki aralıktan geçip bize geldi, Bay Kontrplak eğer çiti tamir ettirmezse şikâyetçi olacağını söylemek için babama bir mektup göndermişti.

Babam da ona bir mektupla yanıt verdi, ne dedi bilmiyorum, ama insanın yan yana otururken birbirine böyle mektuplar gönderip durması çok gülünç doğrusu!

Sırma bana birlikte oynayabilir miyiz, diye sordu. Ben de tamam, olur, dedim.

Sırma bir kız, ama çok tatlı, pespembe, ayrıca parlak sarı saçları, mavi gözleri, mavi gözlerine çok iyi giden mavi kareli bir elbisesi var, kareler değil de maviler nedeniyle ama.

“Dans dersi aldığımı biliyor muydun?” diye sordu Sırma. “Öğretmen anneme korkunç yetenekli olduğumu söyledi. Görmek ister misin?”

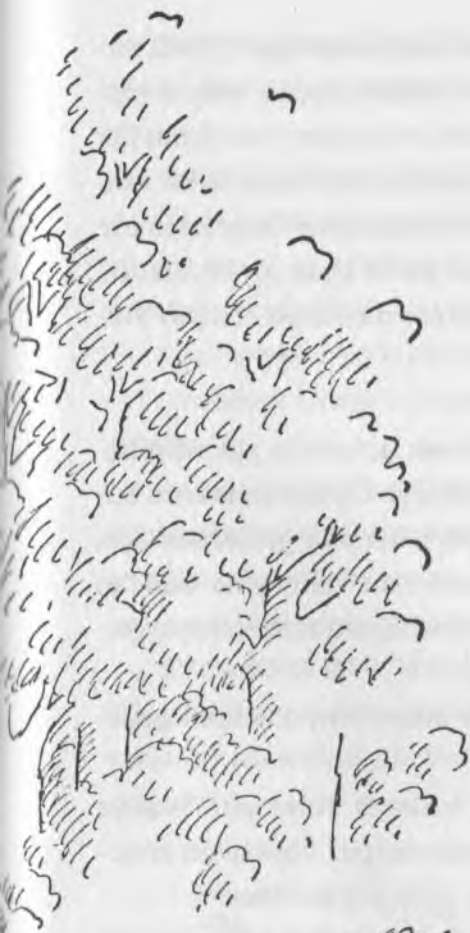
“Evet,” dedim.

Sırma “la, la, la” diye şarkı söylemeye, bahçenin her yerinde zıplamaya başladı, arada bir otların arasında bir şey arar gibi eğiliyordu, sonra ellerini kollarını çırpıştırdı, sanki kanatmış gibi, sonracıma annemin begonyalarının çevresinde parmak ucunda dönmeye başladı. Çok tatlıydı canım.

Dalgacı'nın televizyonunda bile bu kadar güzel bir şey izlememiştim; geçen hafta gördüğüm kovboy filmi ayrı tabii.

"İleride çok büyük bir dansçı olacağım," dedi Sırma. "Beyaz bir elbisem ve tütüm olacak, biliyor musun? Saçlarımda da bir sürü mücevher; dünyanın her yerindeki, Fransa'daki, Amerika'daki salonlarda sahne alacağım, krallarla devlet başkanları beni izlemeye gelecek, herkes üniformalı ya da siyah giysili olacak, üstelik saten elbiseli bayanlar da olacak, biliyor musun?"

"Evet," dedim.

Sonracıma Sırma parmak uçlarında yükselip begonyaların çevresinde dönmeye koyuldu, umarım büyüdüğümde annem gösteri salonuna götürmem için bu begonyaları koparmama izin verir, ama bundan çok emin değilim, annemin begonyaları şakaya gelmez çünkü...

Sonracıma arkadaşlar bizim evin önünden geçtiler.

"Hey, Pıtırıcık," diye seslendi Toraman. "Arsaya geliyor musun? Futbol oynayacağız; Lüplüp'ün annesiyle babası el koydukları topu geri verdiler!"

Genelde futbol annemle babamdan sonra en çok sevdiğim şeydir, ama nedendir bilemiyorum, arkadaşlarla oynamayı pek istemiyordum.

"Eğer çok istiyorsan onlarla gidebilirsin," dedi Sırma. "Sonuçta onlarla gitmişsin gitmemişsin, benim için bir şey fark etmiyor. O yüzden gidebilirsin, sana kalmış."

"Eeee?" diye seslendi Sırım. "Geliyor musun, gelmiyor musun? Oynayacaksak acele etmeliyiz. Geç oluyor."

"Tabii ki geliyor," dedi Lüplüp.

İyi de futbol oynamak istemiyorsam ne diye canımı sıkıyor ki şu arkadaşlar? İstemiyorsam istemiyordumdur, o kadar işte, ne yani, yalan mı, iyi valla!

"Ne diye bize öyle bakıyor?" diye sordu Dalgacı.

"Amaaan! Onsuz da oynarız," dedi Gümüş. "Hadi gidelim."

Arkadaşlar gittiler. Sırma da bana onun yüzünden arkadaşlarla futbol oynamaya gitmediysem çok üzüleceğini söyledi. Ben hayır, dedim, canım ne isterse onu yaptığımı söyleyip güldüm.

Sırma bana takla atmak isteyip istemediğimi sordu, çünkü Sırma'nın çok sevdiği bir şey varsa o da taklaları izlemektir, takla denince de üstüme yoktur doğrusu.

Sonracıma Bayan Kontrplak Sırma'yı çağırdı, akşam yemeği için ellerini yıkama vaktinin geldiğini söyledi.

Sofrada çok aç değildim, annem elini alnıma götürdü, yemeğimi yemek yerine püremle oynadığımda kaygılandığını söyledi.

Babamsa başıma bahar vurmuş olabileceğini söyledi, annemle babam gülmeye koyuldular, ben de güldüm, ama püremi bitirmedim.

Annem uyumam gerektiğini, çünkü yorgun göründüğümü, yarın okul olduğunu söyledi. Güzelce uyudum; tatlı bir rüya gördüm, Sırma bir gösteri salonunda mavi elbisesiyle dans ediyordu, salonda tüm arkadaşlarım siyahlar giymiş, "Bravo!" diyerek onu alkışlıyorlardı, ben de Sırma'ya kocaman bir begonya buketi götürüyordum.

Bu sabah okula geldiğimde arkadaşlarımdan hepsi oradaydı. Beni gördüklerinde, Toraman Lüplüp'ü kollarına aldı, filmlerde genç kızlarla delikanlıların sıkıldıkları partilerde yaptıkları gibi yani, ama filmlerde genç kız şu Lüplüp olacak budala gibi ağzını turtayla doldurmuyor tabii.

"Seni seviyorum," diyordu Toraman. "Ah! Tanrım! Sana ne kadar âşığım!"

"Ben de seni çok seviyorum, Pıtırıcık," dedi Lüplüp, Toraman'ın gözlerine bakıp suratına bir sürü kıvrıntı püskürterek.

“Nedir bu maskaralık?” diye sordum.

Gümüş kollarını sallayarak küçük adımlar atmaya başladı.

“Bakın nasıl dans ediyorum,” diye bağırdı. “Sizce futbol oynamaktan daha iyi değil mi? Bakın! Tıpkı Pıtırıcık’ın nişanlısı gibi dans ediyorum! Hey çocuklar, bakın! Çok tatlı değil miyim sizce?”

Sonracıma ötekiler de etrafımda koşup bağırma-ya başladılar:

“Pıtırıcık âşık olmuş! Pıtırıcık âşık olmuş! Pıtırıcık çok âşık!”

Bense acayip öfkelen dim, Lüplüp’ün turtasının üstüne yumruğu indirdim, hepimiz dövüşmeye başladık.

Karagöz, gözetmenimiz yani, koşarak geldi. Küçük vahşiler olduğumuzu, artık bıkip usandığını söyleyerek ayırdı bizi, hepimize cuma okul çıkışı ceza verdi, sonra da gidip zili çaldı.

Âşık mış, ben ha! Beni çok güldürdüler doğrusu; sanki bir kıza, bu Sırma bile olsa, âşık olunabilmiş gibi! Hepsi yalan! Arkadaşları mın hepsi de budala!

Büyüdüğümde gösteri salonundaki kapı görevlisine onları içeri almamasını söyleyeceğim! Ne yani, yalan mı, iyi valla!

Kayınbiraderler

Tıngır bugün okula geldiğinde kasım kasım kasılıyordu.

"Hey, millet! Ben kayınbirader oluyorum!" dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Sırım.

"Hayır efendim, hiç de dalga geçmiyorum," dedi Tıngır.

Sonracıma Tıngır bize ablası Hercai'nin nişanlandığını, yakında evleneceğini, kendisinin de Hercai'nin kocasının kayınbiraderi olacağını anlattı.

Toraman da ona dedi ki:

"Kayınbirader olmak için çok küçüksün. Benim babam kayınbirader örneğin, ama sen çok küçüksün."

"Öncelikle, ben küçük değilim," diye haykırdı Tıngır. "İstersen bir yarışalım da gör, hem sonracıma, ne ilgisi var, ablam evleniyor, ben de otomatikman kayınbirader oluyorum."

Sonracıma Tıngır bize Hercai'nin nişanlısının bıyıklı, çok kıyak bir tip olduğunu, ona şimdiden armağanlar verdiğini söyledi; örneğin dün akşam, Hercai'yi görmeye geldiğinde, Tıngır'a şeker alması için para vermiş ve kendisine artık kayınbirader olduklarına göre Havai diye –yani adıyla– seslenebileceğini söylemiş.

“Sonracıma düğünde onun sağdıçı olacağımı söyledi,” dedi Tıngır. “Şampanya içeceğim ve pastanın en büyük parçası benim olacak.”

“Hadi ya!” dedi Lüplüp.

“Hem beni arabasıyla gezdireceğine de söz verdi, müthiş bir arabası var, hayvanat bahçesine maymunları görmeye gideceğiz.”

“Artık canımızı sıkmaya başladın, kayınbirader,” dedi Sırım.

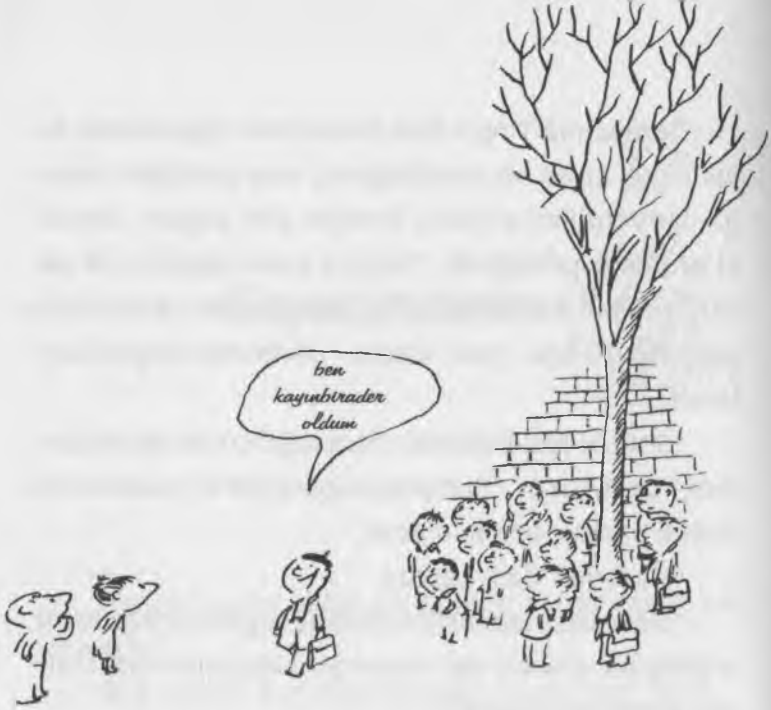
“Ya, öyle mi?” dedi Tıngır. “Böyle konuşuyorsun, kıskançsın çünkü, kayınbirader olamayacaksın diye kıskandın. İşte bu yüzden öyle diyorsun.”

“Ne?” diye bağırdı Sırım. “Canım istediği zaman kayınbirader olurum tamam mı! Asıl sen kayınbirader olamazsın! Senden olsa olsa kızma-birader olur!”

İşte bu hepimizi çok güldürdü, Tıngır dışında tabii.

“Bir daha söyle bakiyim!” dedi Sırım'a.

“Kızma-birader! Kızma-birader! Kızma-birader!” dedi Sırım.

Tıngır, Sırım'ın üstüne atladı, dövüşmeye başladılar. Karagöz -gözetmenimiz- koşarak geldi ve onları ayırdı.

"Bana kızma-birader dedi, kiskancın teki çünkü," dedi Tıngır. "Hepsi kiskançlar."

"Sizden açıklama istemedim," diye yanıt verdi Karagöz. Sizin saçmalıklarınızı dinlemeyeceğim. İkiniz de cezalısiniz, haydi bakalım, tek ayak üstüne. Eğer meraklısı varsa başkalarına da ceza verebilirim. Tek kelime daha duymayayım. Sessiz olun."

Akşam eve döndüğümde Tıngır'ın kendisini arabasıyla hayvanat bahçesine, maymunları görmeye götürecek koca bıyıklı birinin kayınbiraderi olduğu için

çok şanslı olduğunu düşündüm. Eve girdiğimde mutfağa, annemin yanına gittim, dedim ki:

“Ben kayınbirader olamaz mıyım?”

Annem bana bakıp dedi ki:

“Pıtırıcık, çok meşgulüm, abuk sabuk şeylerle başımı ağrıtmı. Baban döndüğünde ona sorarsın; şimdi beş çayını iç, sonra da odana çıkıp ödevlerini yap bakalım.”

Babamın eve döndüğünü duyduğumda bağırarak aşağı koşturdum:

“Baba, babaaa!”

“Bir dakika tavşanım, bırak da önce pardösümü çıkarayım,” dedi babam.

Sonracıma babam salondaki koltuğa oturup dedi ki:

“Ee, ne vardı evlat?”

"Ben kayınbirader olamaz mıyım?"

Babam şaşırılmış gibiydi, sonracıma güldü:

"Korkarım hayır. Yani ileride evlendiğinde bir kayınbiraderin olabilir, kardeşi olmayan bir kızla evlenmezsen tabii."

"Yaaa! İlerisini bekleyemem, ben şimdi kayınbirader olmak istiyorum. Tıngır kayınbirader oluyor, arabayla hayvanat bahçesine, maymunları görmeye gidecek."

"Dinle, Pıtırıcık," dedi babam. "Biraz anlayışlı ol; yorgunum, gazetemi rahat rahat okumak istiyorum. Şimdi odana çıkıp oyna ya da ödevlerini yap ya da ne istersen onu yap. Tamam mı?"

"Hayır efendim, haksızlık bu!" diye haykırdım.

Ne zaman bir şey istesem benimle konuşmak istemiyor, yukarı gönderiyorlar! Ama Tıngır gibi bir budala kız kardeşi evleniyor diye hayvanat bahçesine maymunları görmeye arabayla gidebiliyor!

Babam koltuğundan kalktı, benim kadar o da öfkelenmişti.

"Yeter artık, Pıtırıcık!" diye bağırdı. "Devam edersen çok kötü olacak, seni uyarıyorum!"

Ağlamaya başladım, annem salona geldi.

"Yine ne var?" diye sordu. "Sizi yalnız bıraktığım anda bağırış çağrışlar başlıyor!"

"Ne olacak, oğlun kendisine bir abla istiyormuş. Hem de hemen!"

Annem gözlerini kocaman açtı, sonra güldü.

"Ne istiyormuş?" diye sordu annem.

"Oğlun (oğlun dediği ben oluyorum) aklına kayınbirader olmayı koymuş çünkü okulundaki o küçük budalalardan biri kayınbirader olmuş, maymunları görmek için hayvanat bahçesine gidecekmiş, anladığım bu."

Annem o kadar çok güldü ki babam da biraz gülmüsedti, ben de güldüm, annem ne zaman gülecek olsa ben de hemen gülerim zaten.

Sonracıma annem eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dedi ki:

"Demek öyle, tatlım! Ama biliyor musun ki insa-

nın kayınbiraderinin olması her zaman hoş bir şey değildir. Benim bir kayınbiraderim var örneğin, inan bana, neden söz ettiğimi biliyorum."

"Öyle mi? Kayınbiraderin sana ne yaptı acaba?"

"Sen de biliyorsun. Tonton zaman zaman epey kaba saba davranabiliyor. Buraya son gelişini anımsa, gitmek bilmemişti. Ya o şakalarına ne demeli?"

"Demek kardeşimi evimde ağırlamaya hakkım yok, öyle mi?" diye sordu babam, artık gülümsemiyordu. "Hanımefendi için çok incelmış bir espri anlayışı olmayabilir ama beni çok güldürüyor doğrusu!"

"Seni güldürmek çok kolay da ondan!" dedi annem, ayağa kalktı, kıpkırmızı kesilmişti.

"Yine de kayınbiraderler kayınvalideler kadar can sıkıcı olamaz," dedi babam.

"Ne demek istiyorsun yani?" dedi annem.

"Nasıl istiyorsan öyle anla," diye yanıt verdi babam.

"Kayınvalidenin evine dönmeye hazır birini tanıyorum ama," dedi annem.

Babam ellerini yukarı kaldırdı, koltuktan lambanın durduğu sehpaye, sonra lambanın durduğu sehpadan koltuğa kadar gidip gelmeye başladı; sonracağıma annemin önünde durup sordu:

"Sence biraz gülünç değil miyiz?"

Annem gülerek yanıt verdi:

"Doğrusunu söylemek gerekirse, evet."

Sonracıma herkes güldü, herkes herkesi öptü. Ben de çok keyiflenmiştim çünkü annemle babamın barışmalarından çok hoşlanırım. Annem sonrasında hep yiyecek güzel bir şey hazırlar.

Sonracıma kapı çaldı, babam gidip açtı, gelen komşumuz Bay Sivrikulak'tı.

"Seni görmeye gelmişim, yarın pazar biliyorsun, sabah futbol oynamak için benimle parka gelir misin diye soracaktım," dedi.

Babamsa ona şöyle yanıt verdi:

"Gelemem, üzgünüm. Yarın sabah Pıtırıcık'la birlikte gerçek kayınbiraderler gibi arabaya binip maymunları görmeye gideceğiz."

Bay Sivrikulak "Bu evde herkes keçileri kaçırmış," diyerek gitti.

Küfür

Bu öğleden sonra, teneffüste Toraman terbiyesiz bir söz söyledi. Okulda zaman zaman küfür ederiz, ama bu küfrü bilmiyorduk.

"Bu sabah abim bu küfrü etti," dedi Toraman. "Subay olan abim. İzinli olarak eve geldi de; tıraş olurken yüzünü kesti, sonracıma bu küfrü etti."

"Senin abin subay değil bir kere," dedi Gümüş. "Güldürmesene beni, yalnızca askerliğini yapıyor, er yani."

"Tabii ki subay," dedi Toraman.

"Yemezler," dedi Gümüş.

Sonracıma Toraman, Gümüş'e o terbiyesiz sözcüğü söyledi.

"Bir daha söyle bakiyim," dedi Gümüş.

Toraman tekrar küfür etti. Gümüş de Toraman'a aynı küfürle karşılık verdi. Dövüştüler, sonracıma da zil çaldı.

"Tam da eğlenmeye başlıyorduk," dedi Sırım.

Eve döndüğümde annem mutfaktaydı. Koşarak içeri girip bağırdım:

"Anneee, ben geldim!"

"Pıtırıcık, sana kaç kez vahşiler gibi eve girmeme-ni söylemem gerekiyor acaba? Şimdi beş çayını iç, sonra doğru dersinin başına. İşim var."

Çayımı içip reçelli ekmeğimi yerken annemin ne hazırladığını gördüm... fırında tavuk. Fırında tavuğa bayılırım, çok kıyaktır, özellikle de konuklar yoksa, çünkü o zaman beyaz etin yarısını ben alırım.

"Yaşasın! Fırında tavuk!" dedim.

"Evet," dedi annem. "Baban bol sarmısaklı bir tavuk yemeği yapmamı istedi. Çok sevinecek."

Babam da benim gibi fırında tavuğu çok sever. Beyaz eti paylaşıyoruz.

"Evet, Pıtırıcık, beş çayını bitirdiğine göre çıkıp ödevlerini yapabilirsin," dedi annem.

"Salonda oynayabilir miyim? Ödevlerimi yemek-ten sonra yaparım," dedim.

Annem bağırdı:

"Pıtırıcık! Hemen yukarı çıkıp ödevlerini yapıyor-sun, anlaşıldı mı?"

Ben de ne mi yaptım? Küfrü söyledim.

Annem gözlerini kocaman ama kocaman açıp bana baktı, küfrettiğim için benim de çok canım sıkılmıştı. Teneffüste öğrendiğimiz küfürleri evde asla

söylememeliyiz, çünkü küfürler teneffüste matraktır, ama evde terbiyesiz kaçar, bir sürü patırtı kopar.

“Ne dedin sen bakiyim? Bir daha söyle bakiyim?” dedi annem.

Ben de küfrü tekrar söyledim.

“Pıtırıcık! Nereden öğrendin o terbiyesiz sözcüğü?” diye bağırdı annem.

Ben de açıkladım:

“Okulda, teneffüste öğrendim. Toraman’ın askerlik yapan bir abisi var, o subay olduğunu söylüyor ama yalan valla, Gümüş de ona söyledi zaten, sonracıma Toraman’ın abisi izne gelmiş, tıraş olurken yüzünü kesince bu küfrü etmiş. Toraman da teneffüste bize öğretti.”

“Bravo! Gerçekten bravo!” dedi annem. “Bakıyorum da okulda sana çok güzel bir eğitim veriyorlar, arkadaşların da birbirinden terbiyeliler. Şimdi yukarı çıkıp ödevlerini yap; bakalım baban bu işe ne diyecek.”

Yukarı ödevlerimi yapmaya çıktım; maskaralığın sırası değildi, epey canım sıkılmıştı doğrusu. Hatta biraz ağlamak istiyordum sanki, hepsi de şu küfür yüzünden, bir de Toraman budalası yüzünden olmuştu; abisinin tıraş olurken söylediği aptalca şeyleri bize anlatmak zorunda mıydı sanki, iyi valla!

Ödevlerimi yaparken babamın geldiğini duydum.

"Sevgilim, ben geldim!" diye seslendi.

"Pıtırıcık!" diye bağırdı annem.

Ben de salona indim, çok inmek istemiyordum ama. Babam beni görünce gülererek dedi ki:

"O nasıl surat öyle evlat! Eminim yine okulda bir şeyler olmuştur."

"Hem de neler neler olmuş," dedi annem, öfkeli gözlerle bana bakıyordu. "Üstelik çok ciddi bir şey olmuş. Oğlunun okula küfür öğrenmeye gittiğini biliyor muydun?"

"Küfür mü?" diye sordu babam şaşkınlıkla. "Annem hangi küfürden söz ediyor Pıtırıcık?"

Babam sorunca ben de küfrü söyledim.

"Ne?" diye haykırdı babam. "Ne dedin sen?"

"Duydun işte," dedi annem. "Düşünebiliyor musun?"

Babam da dedi ki:

"Harika. Kim öğretti bunu sana?"

Ben de babama Toraman olacak o budalayla, Toraman olacak o budalanın abisini anlattım.

Babam elleriyle ceketinin ceplerine vurduktan sonra derin bir soluk aldı.

“Biz burada çırpınırken, okulda öğretilenlere bak!” dedi anneme. “Çok güzel! Gerçekten çok güzel! Okul müdürüne bir mektup yazmak istiyorum. Yalan mı! Okuldaki haytalara biraz daha iyi göz kulak olsunlar canım! Ben okula giderken birisi böyle bir laf edecekti de, bak neler oluyordu! Kendini kapının önünde buluverirdi! Ama artık o eski disiplin nerede? Bugün yeni yöntemler var, modern eğitim veriyorlar sözümona! Sevgili küçüklerimizi kompleksli insanlara dönüştürmeyelim! Sonra serserinin teki olup çık-sınlar, haydut olup araba çalsınlar diye, öyle mi? Çok güzel! Gerçekten çok güzel! Harika! Güzel bir serseriler kuşağı, işte bize bunu hazırlıyorlar!”

İşte o zaman çok korktum. Babam Müdür’e mek-

tup yazarsa çok korkunç olur, çünkü bizim okul da babamın küçükken gittiği okul gibi. Müdür küfürden hoşlanmıyor, sınıfta bir abiye küfreden bir başka abi okuldan uzaklaştırılmıştı örneğin.

“Lütfen Müdür’e mektup yazma,” diye ağladım. “Eğer Müdür’e mektup yazarsan, bir daha asla okula gitmem!”

“Orada neler öğrendiğini düşünecek olursak!” dedi babam.

“Sorun bu değil,” dedi annem. “Asıl önemli olan, Pıtırıcık’ın böyle sözleri bir daha söylememesi gerektiğini anlaması. Bir daha asla.”

“Haklısın,” dedi babam. “Buraya gel bakalım Pıtırıcık.”

Babam koltuğuna oturdu, beni kollarımdan yakalayıp bacaklarının arasına aldı.

“Utanmıyor musun, Pıtırıcık?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Utanmakta çok haklısın,” dedi. “Biliyor musun ki Pıtırıcık, şu an aldığın eğitim tüm yaşamını, tüm geleceğini etkileyecek. İyi çalışmazsan, küfredersen bir geleceğin olamaz, herkesin birbirine gösterdiği bir zavallı olursun. Duyup da tam olarak ne anlama geldiğini bilmeden tekrarladığın bu küfürlerin bir önemi olmadığını, eğlenceli olduğunu sanıyorsun. Ama yanılıyorsun. Çok yanılıyorsun. Bir serseri ya da topluma yararlı bir insan olmak sana kal-

mış. Seçimini yapacaksın. Ya yalnız bir adam olacaksın ya da herkesin davet edip görüşmek istediği, dost olmak istediği biri. Kaba bir adam asla iyi yerlere gelemmez; hor görülür, itilir, dışlanır. İşte basit bir küfür bir yaşamı böyle çökertebilir. Anladın mı, Pıtırıcık?"

"Evet babacım," dedim.

"Sence anladı mı?" diye sordu annem babama. "Bana kalırsa..."

"Göreceğiz. Sana anlattıklarımından nasıl bir ders çıkardın Pıtırıcık?" diye sordu babam.

"İıı, eğer küfredersen hiçbir yere davet edilmeziz," dedim.

Babamla annem birbirlerine baktılar, sonracıma gülmeye başladılar.

"Aşağı yukarı öyle, evlat," dedi babam.

"Küçük oğlumla gurur duyuyorum," dedi annem. Sonracıma beni öptü.

Sonracıma babam gülmeyi bırakıp etrafı koklamaya başladı, mutfağa doğru bakıp bağırdı:

"Yanık kokuyor: Fırında tavuk!"

Annem de ne mi yaptı? Aynı küfrü etti.

SANSÜRLÜ

Yaşasın! Yılbaşı Geliyor!

Genelde babam bana Noel Baba'nın çok yoksul olduğunu, istediğim o müthiş şeylerin hepsini getiremeyeceğini söyler. Ama bu yıl çok kıyak olacak çünkü babam istediğim her şeyi alacağını söyledi.

Bugün tatilden önceki son ders günüydü ve Gümüş'ün çok zengin bir babası var, ona yıl boyunca her istediğini alır, bizse onu kıskanmayız çünkü Gümüş iyi bir arkadaşımızdır, ama bu budalanın her zaman armağan alıp durması haksızlık doğrusu, oysa biz yalnızca doğum günlerimizde, Yılbaşı'nda ve kompozisyonda birinci olduğumuz zaman armağan alıyoruz; bu da her zaman olmuyor çünkü birinci hep Çarpım oluyor, kendisi öğretmenin kuzusudur.

Gümüş'ün bize pilot gözlüğünü anlatacak zamanı olmadı çünkü zil çaldı. Sınıfa çıkmak üzere sıraya girmek zorunda kaldık. Sınıfta öğretmen kızdı çünkü Gümüş'le Toraman konuşuyorlardı.

"Gümüş! Toraman!" diye bağırdı öğretmen. "Noel tatilinizi okulda cezalı olarak mı geçirmek istiyorsunuz?"

"Ben okulda kalamam, öğretmenim. Yarın kış sporları merkezine gidiyorum," dedi Gümüş.

"Ama ceza alırsan okulda kalır, sen de benim gibi hiçbir yere gidemezsin! Ne yani, yalan mı?" dedi Toraman.

"Ya, öyle mi?" dedi Gümüş. "Babam otelde ve trende yerlerimizi ayırttı bile, n'aber?"

"Susun!" diye bağırdı öğretmen. "Dayanılır gibi değilsiniz... Pıtırıcık, seninle aynı anda konuşuyor olmamdan rahatsız olmuyor musunuz?.. Bugün neyiniz var bilmiyorum, ama gerçekten çekilmez oldunuz! Tek kelime daha duyarsam bütün sınıf cezaya kalır, kış sporları merkezine giden de, gitmeyen de!"

"Ah!" dedi Toraman.

Sonracıma öğretmen Toraman'la Gümüş'e tahtanın iki yanında tek ayak üstünde durma cezası verdi, çünkü sınıfın arka tarafındaki iki köşeden birinde Dalgacı vardı -sözlüye kalkmıştı ve ne zaman sözlüye kalksa o köşede tek ayak üstünde durur-, diğerinde de Sırım, o da Tıngır'a üstünde "Teneffüste konuşacaklarımız var" yazan bir kâğıt göndermiş, öğretmen

de kâğıdı görmüştü, kendisi sınıfta küçük notların dolaşmasından hiç hoşlanmaz da. Birbirimize söyleyecek çok önemli şeylerimiz varsa teneffüsü beklememizi söyler.

Sonracıma teneffüs zili çaldı, öğretmen hepimizin çıkmasına izin verdi, cezalıların bile. Öğretmenimiz çok tatlıdır zaten, ama sanırım arada sırada sınıfta yalnız kalmak istiyor.

Avluda Tıngır Sırım'a ne söyleyecekse söylemesini söyledi, ama Sırım ona küçük kâğıtlarla öğretmene yakalanan budalalara söyleyecek bir şeyi olmadığını, ona bundan başka şey söylemeyeceğini, söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu söyledi.

Tıngır, Sırım'a ne söyleyecekse yine de söylemesini söylerken, biz hepimiz, pilot gözlüğünü takmış, bunların kayak yaparken kullanıldığını anlatan Gümüş'ün çevresinde toplandık.

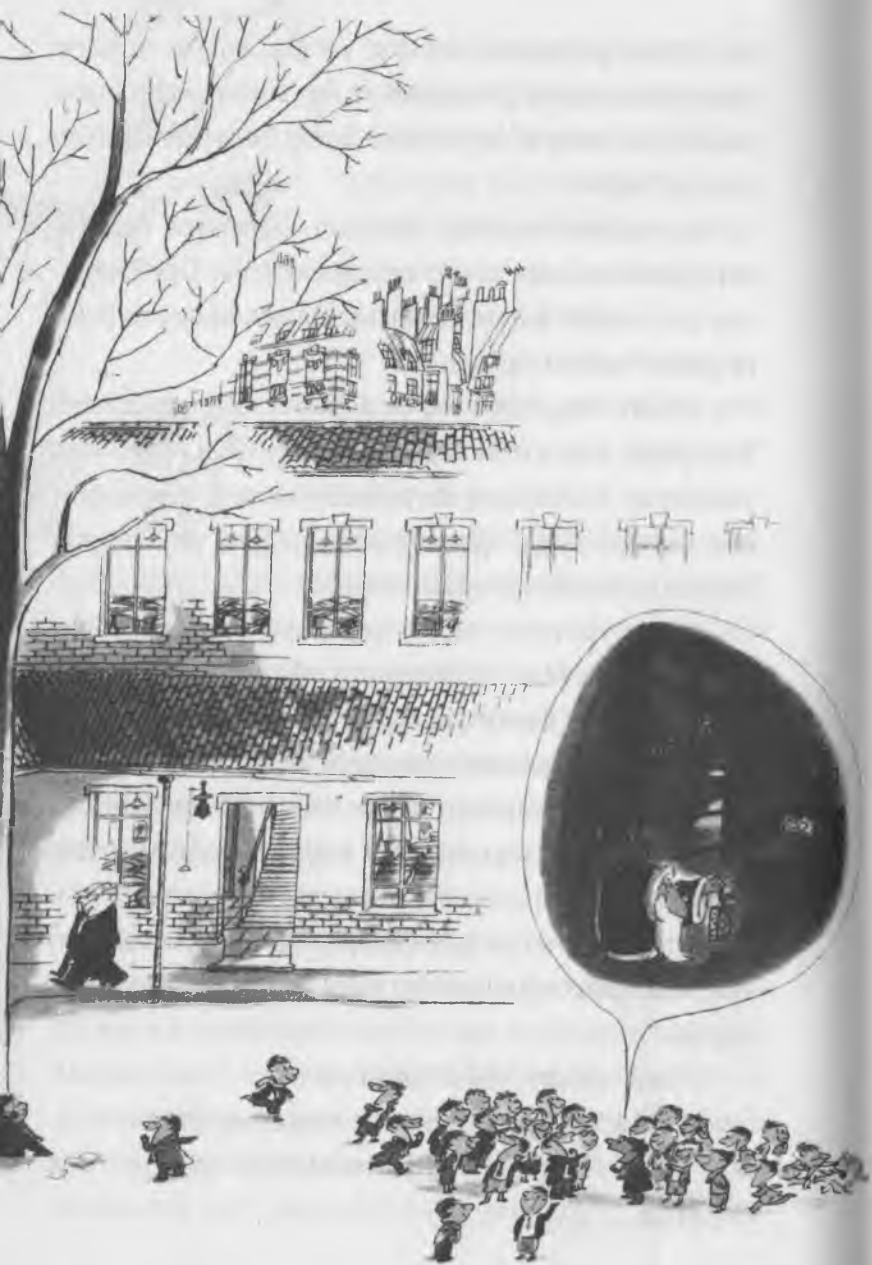
"Sen kayak yapmayı biliyor musun?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum, ama dağda bir öğretmenden kayak dersleri alacağım, sonracıma televizyonda gördüğümüz sporcular gibi şampiyonalara katılacağım; çok hızlı gideceğim için bu pilot gözlüğüne ihtiyacım olacak."

"Hadi canım!" dedi Toraman.

Bu Gümüş'ün hiç ama hiç hoşuna gitmedi.

"Böyle konuşuyorsun, kıskançsın çünkü!" diye haykırdı.

"Güldürme beni," dedi Toraman. "Yılbaşı'nda istesem bir sürü pilot gözlüğüm olur."

"Hadi canım!" diye bağırdı Gümüş. "Eğer kayak yapmıyorsan pilot gözlüğü de takamazsın, tamam mı?"

"O zaman kayak takımı da isterim, pilot gözlüğüne de senden daha çok ihtiyacım olur, çünkü senden daha hızlı giderim!"

Sonracıma dövüştüler. Karagöz koşarak geldi. Karagöz gözetmenimizdir, ona neden böyle dediğimizi size açıklamış mıydım bilmem. Ona Karagöz deriz çünkü kara gözleriyle çok övünür, bize sürekli "Gözlerimin içine bakın," der.

"Küçük sefiller!" diye bağırdı Karagöz. "Yılbaşı ruhu bu mudur yani? Son ders saatine dek böyle vahşiler gibi mi davranacaksınız? Hem ne diye dövüşüyorsunuz bakalım? Gözlerimin içine bakıp yanıt verin."

"O aptal kayaklarıyla benden daha hızlı gideceğini söylüyor!" diye bağırdı Gümüş.

"Yeter!" dedi Karagöz. "Tek kelime daha duymak istemiyorum. İkiniz de şu cümleyi yüz kere yazacaksınız: 'Teneffüste saçma sapan sözler etmemeli, olur olmaz sebeplerle okul avlusunda dövüşerek bir vahşi gibi davranmamalıyım.' Tatilden sonra kâğıtlarınızı bana getireceksiniz. Şimdi, ikiniz de tek ayak üstüne."

"Ama ben kış sporları merkezine gidiyorum!" dedi Gümüş.

“Hadi canım!” dedi
Lüplüp.

Karagöz onu da ceza-
ya gönderdi.

“Ben Noel Baba’ya yaza-
cağım mektupta bisikletim için
bir korna isteyeceğim,” dedi Dalgacı.

“Kime mektup yazacaksın, ki-
me?” diye sordu Dırdır.

“Kime olacak, Noel Baba’ya,” di-
ye cevap verdi Dalgacı. “Başka kim-

den mektupla korna isteyebilirim ki?”

“Güldürme beni,” dedi Dırdır. “Ben de küçükken
Noel Baba’ya inanırdım. Ama artık Noel Baba’nın as-
lında babam olduğunu biliyorum.”

Dalgacı, Dırdır’a baktı, sonra parmağıyla kafasına
vurup dedi ki:

“Sana onu gördüm diyorum!” diye bağırdı. “Ge-
çen yıl bir uyandım, odamın kapısı açıldı, babamı ar-
mağanları ağacın altına bırakırken gördüm. Üstelik
ağaç az kalsın tepesine düşüyordu, babam da bu yüz-
den küfretmişti.”

“Hey, millet!” dedi Dalgacı. “Babasının Noel Baba
olduğunu söylüyor! Güldürme beni! Sen babanı gör-
müş olabilirsin, ama ben Noel Baba’yı bir mağazada
gördüm, beyaz sakalı ve kırmızı pardösüsü vardı, hat-
ta beni dizlerine oturttu, derslerimin nasıl olduğunu

sorduğunda acayip canım sıkılmıştı! Ve o senin baban değildi!”

“Elbette benim babam değildi!” diye bağırdı Dırdır. “Babam zavallıların gelip dizlerine oturmasını istemez bi kere.”

“Ben de zaten para bile verse babanın dizlerine oturmam, tamam mı? Hem ayrıca ağacımızın etrafında maskaralık etmek için bizim eve girecek olursa, babam onu kapının önüne koyar, ne yani, iyi valla! Senin baban o zar zor ayakta duran ağacıyla uğraşsın!”

“Ağacımız hakkında ne dedin bir daha söyle bakiyim?” dedi Dırdır.

Sonracıma Karagöz koşarak geldi, çünkü Dırdır’la Dalgacı birbirlerine tokat atmaya başlamışlardı.

“Babam senin ağacının etrafında maskaralık etmek isterse, senin baban onu engelleyemez tamam mı! Ayrıca babamın dizlerine oturmak için çokook beklersin!” diye haykırıyordu Dırdır.

“Babanın dizleri onun olsun!” diye bağıırıyordu Dalgacı.

Karagöz kıpkırmızı kesildi, avlunun öbür ucunu işaret etti, dişlerini göstermeden dedi ki:

“Tek ayak üstüne. Diğerlerinin yanına. Aynı cümleyi siz de yüz kere yazacaksınız.”

Teneffüs sona ermeden önce, Karagöz yere yatmış Sırım’la ve onun üstüne çıkmış, “Bana ne söyle-

yeceksen söylüyor musun, söylemiyor musun?" diye haykıran Tıngır'la uğraşmak zorunda kaldı.

Sırım konuşmamak için dudaklarını sımsıkı kapamış, başıyla "hayır" yapıyordu.

Sonracıma, okuldan çıkmadan önce bizi avluda sıraya dizdiler. Müdür hepimize güzel, mutlu bir Noel tatili dilediğini, aramızda bazılarının biraz sinirli olduğundan haberdar olduğunu ama tatil nedeniyle tüm cezaları kaldırdığını söyledi.

Müdür çok haklı bence; öğretmenimizle Karagöz'ün tatilden önce biraz sinirli olduklarını, çok ceza verdiklerini ben de fark ettim.

Okul çıkışında, çok kıyak bir arkadaş grubu olduğumuz için, bir süre durup birbirimize mutlu Noeller diledik.

Dalgacı, Dırdır'la barıştı, Dırdır'ın babasının dizleri hakkında söylediklerinin şaka olduğunu söyledi, Dırdır da ona babasından Dalgacı'nın ağacının altına bir korna koymasını isteyeceğini söyledi.

Sırım, Tıngır'a söyleyeceğini söyledi, bir mağazada sahici telefonlar gibi çalışan bir telefon görmüş; böylece Sırım'ın yan komşusu olan Tıngır Yılbaşı'nda bir telefon isterse, Sırım da bir tane istermiş, böylece her an telefonda konuşabilirlermiş.

Tıngır bunun harika bir fikir olduğunu, hatta birbirlerine söyleyeceklerini söylemek için telefonlarını sınıfa getirebileceklerini, böylece öğretmenin küçük notlar yüzünden onlara kızmayacağını söyledi.

Sonracıma ikisi çok hoşnut bir halde babalarından telefon istemeye gittiler.

Çarpım geçen yıl müthiş bir ansiklopedinin üç cildini aldığını, bu yıl M'den Z'ye kadar son üç cildi isteyeceğini söyleyerek bizi çok güldürdü doğrusu. Deli bu Çarpım! Toraman ise kayak takımı isteyecekmiş.

Sonracıma Lüplüp'le birlikte okuldan ayrıldık, kendisi en iyi arkadaşımdır, her dakika bir şeyler tıklar ve bize çok yakın oturur.

"Bizim evde, Yılbaşı yemeğinde anneannem, yani benim annemin annesi, bir de teyzem, bir de amcam olacak," dedim ona.

"Bizim evde, fırında hindiyle çikolatalı pasta olacak," dedi Lüplüp.

Sonracıma mahalledeki dükkânların vitrinine baktık, hepsi çok şekerdi, çünkü Yılbaşı için süslenmişlerdi, çam ağaçları, karlar, parıldayan cam küreler ve Noel Babalar vardı.

Şenbakkal'ın vitrini çok kıyaktı, sardalye kutularından bir çam ağacı vardı, etrafına da pudra şekeri serpilmişti; Yılbaşı pastalarına bakmak için pastanenin önünde uzun uzun dikildik; sonracıma pastanedeki kadın dışarı çıkıp Lüplüp'e hemen oradan

uzaklaşmasını, onu böyle burnunu vitrine dayamış, kımıldamadan dururken görmenin sinirlerini bozduğunu söyledi.

Genelde yalnızca büyük, pis torbaların durduğu kömür satıcısında bile üç küçük lambası olan bir duvar süsü vardı.

Ama lambaların en kıyağı elektrikçinin vitrinindeydi, her renkten bir sürü, ama bir sürü lamba vardı, her an hızlı hızlı yanıp sönüyorlardı; ışık o kadar güçlüydü ki karşıki evin panjurlarını aydınlatıyordu.

Sonracıma Lüplüp koşarak eve gitti, beş çayına geç kalmıştı çünkü, ailesi Lüplüp yemeğe geç kalınca çok kaygılanır da.

“Okul çıkışında yine sokaklarda dolaştın demek,” dedi annem. “Ben de seni alışveriş merkezine, büyük

mağazaları görmeye götürmesem mi diye düşünüyordum.”

“N’olur götür anne! N’olur anne!” diye bağırdım.

Annem güldü; tamam, olur, Yılbaşı tatilinin başlangıcı olduğuna göre beni götüreceğini, beş çayından sonra çıkacağımızı söyledi.

Beş çayımı hemen bitirdim, önümde koca bir çay lekesi olduğundan, gömleğimle süveterimi değiştirdim. Otobüse bindik, yanlarında benim yaşımda oğlanlarla bir sürü bayan vardı, çok sıkıştı ama herkes çok keyifliydi doğrusu, özellikle de oğlanlar.

Alışveriş merkezi otobüsteki gibi sıkış tıktı, dükkânlarda her yöne dönen bir sürü ama bir sürü ışık vardı, sokağı dolduran arabaların üstüne yansyordu. Arabalardaysa herkes bağırp korna çalıyordu, o kadar güzeldi ki!

Mahallemizdeki elektrikçi dükkânından bile daha kıyaktı ama vitrinlere yaklaşmak burada daha zordu.

“Buraya gelmek sahiden de çok iyi fikirmiş doğrusu!” dedi annem.

“Ah! Evet,” dedim.

“Ay ama itmesenize, hanımefendi!” dedi bir kadın anneme.

“Sizi ben itmedim, hanımefendi. Beni de arkadan ittiler,” dedi annem.

Sonracıma bir vitrinin önüne geldik, kımıldayan bebekler vardı, çok gülünçtüler doğrusu, sonracıma

bir arabanın içinde kocaman bir fil, etrafında da tünellerle, geçitlerle, garlar, küçük inekler ve köprülerle elektrikli tren vardı.

Annem bana ilerlememi söyledi, ben de dedim ki:

“N’olur, biraz daha bakayım, n’olur!”

“Ama lütfen ilerleyin artık,” dedi kadın, anneme. “Yolu kapadığınızı görmüyor musunuz? Alışveriş merkezinde bir tek siz yoksunuz ya!”

“Bakın bayan, eğer istemiyorsanız, siz de ötekiler gibi yaparsınız,” dedi annem.

Trenler çok ama çok kıyaktı, özellikle de eski lokomotiflerle bacası olanlar, üstelik bu bacalardan gerçek duman çıkıyordu.

“İlerliyor musunuz, ilerlemiyor musunuz?” diye sordu kadın, anneme.

“Sanırım sizin çocuğunuz yok bayan, olsaydı daha anlayışlı olurdunuz,” dedi annem.

“Çocuğum yok mu?” dedi kadın. Sonracıma bağırmaya başladı:

“Çakır? Çakır? Çakır? Neredesin Çakır? Hemen buraya gel! Çakır!”

Sonracıma başka vitrinlere baktık, manejler, ahşap atlar ve de bir sürü kurşun asker vardı, sonracıma silah takımları, arabalar, toplar vardı. Anneme, “Oyuncaklara dokunmak için mağazaya girebilir miyiz?” diye sordum.

“Bu sıkışıklıkta mı?” dedi. “Yapma Pıtırıcık! Bu kalabalıkta oraya girmek için deli olmak lazım! Başka bir gün babanla gelirsiniz.”

Ama bizi itip duran insanlar yüzünden oradan uzaklaşamadık, mağazaya girmek zorunda kaldık. Pek oyuncak göremedim, ama çünkü her yerde büyükler vardı. O yüzden mağazalara babamla gitmek daha iyi oluyor, çünkü o beni yukarı kaldırabiliyor, böylece her şeyi görüyorum. Benim babam çok güçlüdür.

Noel Baba’yla konuşmak için bekleyen bir sürü çocuk vardı. Kuyrukta bir de öfkeli görünen uzun boylu bir amca vardı. Ağlayıp duran, korktuğunu, tekrar aşı olmak istemediğini söyleyen bir çocuğu elinden tutmuştu.

“Gidiyoruz,” dedi annem.

“Biraz daha kalalım!” dedim.

Ama annem gözlerini kocaman açıp bana baktı, ben de maskaralığın sırası olmadığını anladım, Yılbaşı öncesi patırtı çıkarmamak daha iyi olurdu.

Kalabalıktan dolayı mağazadan çıkmak çok zor oldu, dışarı çıktığımızda annem kıpkırmızı olmuştu, eldivenlerinden birini de kaybetmişti.

Eve döndüğümüzde babam gelmişti bile.

“Çok güzel. Demek bu saatte dönüyorsunuz! Ben de kaygılanmaya başlıyordum!” dedi babam.

“Rica ederim, başka zaman sitem et,” dedi annem.

Sonracıma üstünü değiştirmeye gitti. Babam sor-
du:

“Nereden geliyorsunuz siz?”

Ben de anlattım:

“Mağazalara bakmaya gitmiştik, müthişti, kımıl-
dayan kardan adamlar, dumanları tüten eski lokomo-
tifli trenlerle dolu vitrinler gördük, otobüs çok ama
çok kalabalıktı, sonracıma mağazanın önünde an-
nemle tartışan bir kadın vardı, o kadın Çakır adındaki
oğlunu kaybetmişti, sonracıma bir sürü ışıkla müzik
vardı, bir de Noel Baba, çocuklardan biri onun yanına
gitmeye korkuyordu, çok uzun süre otobüs bekledik
çünkü hepsi doluydu. Çok ama çok eğlenceliydi!”

“Anlaşıldı,” dedi babam.

Çok geç yemek yedik, annem çok yorgun görü-
nüyordu.

"Söylesene baba, Yılbaşı'nda ne armağan alacağım?" diye sordum, tatlımı yerken (öğleden kalma elmalı turta vardı, fena değildi). "Arkadaşlar bir sürü armağan alacaklar."

"Bu biraz da sana bağlı, tavşanım. Noel Baba'dan ne isteyeceksin?"

"Dumanları tüten bir elektrikli tren, yeni bir bisiklet, yeni bisiklet için korna, kurşun askerler, farları yanan küçük bir mavi araba, bir yapboz, bir de sınıfta Lüplüp'le konuşmak için gerçek telefon gibi çalışan bir telefon," dedim.

"Bu kadar mı?" diye sordu babam, artık gülmüyordu.

"Bir futbol topu, bir de Amerikan futbolu topu," dedim.

"Biliyor musun Pıtırıcık? Noel Baba bu yıl pek zengin değil," dedi babam.

"Al işte, hep aynı şey!" dedim. "Bu haksızlık ama, arkadaşların istediği her şey oluyor, benim istediklerim asla olmuyor!"

"Pıtırıcık!" diye bağırdı babam.

"Off! Yine başlamayın! Sizden biraz sessizlik istemek, bir saniye olsun tartışmadan durmanızı istemek çok mu? Migrenim tuttu zaten!" dedi annem.

"Çok güzel! Harika!" dedi babam. "Madem ki tartışma istemiyoruz, istediğin her şeyi alacaksın Pıtırıcık. Hem ayrıca sana bir de yat alacağım. Tamam mı?"

Annem güldü, kalkıp babamı öptü, sonracıma dedi ki:

“Bağışla, hayatım. Sanırım Yılbaşı'na kadar bu iş epey uzayacak... Sabırlı olmamız gerekebilir.”

“Off! Of!” dedi babam.

İşte Yılbaşı'ndan önce bunu çok seviyorum: sabırsızlanmayı. Hele bir de Yılbaşı'ndan sonra beni gözümde pilot gözlüğüm, hızla yatımı kullanırken gördüğünde Gümüş'ün ne yapacağını düşünüyordum da.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 341

LECTURE 1

MECHANICS

1.1

1.2

1.3

1.4

1.5

1.6

1.7

1.8

1.9

1.10

Gosciny ve Sempé'nin
Editions Denoël
tarafından yayımlanan kitapları

Küçük Pıtırıcık

•

Pıtırıcık Futbolcu

•

Pıtırıcık Kampta

•

Pıtırıcık Pazara Gidiyor

•

Pıtırıcık Satranç Oynuyor

•

Pıtırıcık Tatilde

•

Pıtırıcık'a Bir Öpücük

•

Pıtırıcık'ın Bisikleti

Gosciny ve Sempé'nin
IMAV éditions
tarafından yayımlanan kitapları

Pıtırıcık Bilinmeyen Öyküleri

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1000 S. EAST ASIAN AVENUE
CHICAGO, ILL. 60607

1. *Journal of the American Medical Association*

2. *Journal of the American Dental Association*

3. *Journal of the American Veterinary Medical Association*

4. *Journal of the American Pharmacological Association*

5. *Journal of the American Chemical Society*

6. *Journal of the American Physical Society*

7. *Journal of the American Mathematical Society*

8. *Journal of the American Historical Association*

9. *Journal of the American Library Association*

10. *Journal of the American Musicological Society*

11. *Journal of the American Sociological Association*

12. *Journal of the American Anthropological Society*

13. *Journal of the American Geographical Society*

14. *Journal of the American Political Science Association*

15. *Journal of the American Economic Association*

16. *Journal of the American Psychological Association*

17. *Journal of the American Philosophical Association*

18. *Journal of the American Historical Association*

19. *Journal of the American Library Association*

20. *Journal of the American Musicological Society*

Goscinnny ve Sempé

•

Yaşamöyküleri

&

Yapıtları

René Goscinny

Yaşamöyküsü

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yola çoğaltılamaz.

“14 Ağustos 1926’da doğdum ve hemen ardından büyümeye başladım. Ertesi gün, 15 Ağustos’tu ve hiç dışarı çıkmadık.” Ailesi, tüm eğitimi Buenos Aires Fransız Koleji’nde tamamladığı Arjantin’e göç etti: “Sınıfta gerçek bir soy-tarıydım. Öte yandan, iyi bir öğrenci de olduğumdan, okuldan kovulmadım.” Meslek yaşamına New York’ta başladı.

1950’li yılların başlarında Fransa’ya dönüşüyle birlikte, bir dizi efsanevi kahramana hayat verdi; Goscinny, Jean-Jacques Sempé ile birlikte *Pıtırıcık*’ın maceralarını yarattı ve ünlü öğrencinin başarı kazanmasını sağlayan bir çocuk dili uydurdu. Ardından, Goscinny, Albert Uderzo ile *Asteriks*’i yarattı. Küçük Galyalının başarısı olağanüstü olacaktı. Yüz yedi dile ve lehçeye çevrilen *Asteriks*’in maceraları dünyanın en çok okunan eserleri arasında yer alır. Üretken yazar, aynı zamanda Moris’le birlikte *Red Kit*’i, Tabary ile *Iznogoud*’u, Gotlib ile *Dignodossierler*’i, vb. hazırlamıştır.

Pilote gazetesini idare ederken, çizgi romanı “9. Sanat” seviyesine yükselterek devrim yaratmıştır.

Sinemacı Goscinny ise Uderzo ve Dargaud ile Idéfix Stüdyoları’nı kurmuştur. Çizgi film tarihinin birkaç başyapı-

tını gerçekleştirmiştir: *Asteriks ve Kleopatra*, *Asteriks'in On İki İşi*, *Daisy Town* ve *Daltonların Baladı*. Ölümünden sonra, sinema eserlerinin tamamı için bir César ödülü almıştır.

René Goscinny, 5 Kasım 1977'de, 51 yaşında öldü. Hergé şöyle der: "Tenten, Asteriks'in önünde saygıyla eğilir." Kahramanları yaşamaya devam etmişlerdir ve kullandıkları ifadeler gündelik dilimize geçmiştir: "Gölgesinden daha hızlı silah çekmek", "kraldan çok kralcı olmak", "küçükken kafasını çarpmak", "sihirli bir formül bulmak", "bu Romalılar çılgın"...

Dâhi senarist Goscinny, bir yazar olarak yeteneğinin tüm boyutlarını, korkunç dolaplar çeviren muzip çocuk *Pıtırıcık*'ın maceraları aracılığıyla sunmuştur. Bu da ona şu cümleyi söyletmiştir: "Bu kahramana karşı çok özel bir şefkat besliyorum."

René Goscinny

Yapıtları

Editions Hachette

Astérix, 26 cilt, Goscinny & Uderzo, (Dargaud 1961), 2009.

Editions Albert René

Astérix, 9 albüm, Uderzo (metinler ve desenler)

Goscinny & Uderzo çift imzasıyla, 1980.

*Comment Obélix est tombé dans la marmite du druide
quand il était petit*, Goscinny & Uderzo, 1989.

Astérix et la rentrée gauloise,

Goscinny & Uderzo, 2004

Astérix et la surprise de César,

Goscinny & Uderzo'nun eserinden alınmış

çizgi filminden uyarlama, 1985.

Le coup du menhir, (idem), 1989.

Astérix et les Indiens, (idem), 1995.

Astérix et les Vikings, (idem), 2006.

Oumpah-Pah, 3 cilt, Goscinny & Uderzo,

(Le Lombard 1961), 1995.

Jehan Pistolet, 4 cilt, Goscinny & Uderzo,

(Lefrancq 1989), 1998.

Editions Lefrancq

Luc Junior, 2 cilt, Goscinny & Uderzo, 1989.

Benjamin et Benjamine, Les Naufragés de l'air,

Goscinny & Uderzo, 1991.

Editions Dupuis

Lucky Luke, 22 cilt, Morris & Goscinny, 1957.

Jerry Spring, La piste du grand nord,

Goscinny & Jijé, 1958, 1993.

Editions Lucky Comics

Lucky Luke, 19 cilt, Morris & Goscinny, 1968, 2000.

Editions Dargaud

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1969, 1998.

Les Dingodossiers, Goscinny & Gotlib, 3 cilt, 1967.

Editions Tabary

Iznogoud, 8 cilt, Goscinny & Tabary, 1986 –

12 cilt, Tabary (metinler ve desenler)

Goscinny & Tabary çift imzasıyla.

Valentin le vagabond, Goscinny & Tabary, 1975.

Editions du Lombard

Modeste et Pompon, 3 cilt,

Franquin & Goscinny, 1958, 1996.

Chick Bill, La bonne mine de Dog Bill,

Tibet & Goscinny, 1959, 1981.

Spaghetti, 11 cilt, Goscinny & Attanasio, 1961, 1999.

Strapontin, 6 cilt, Goscinny & Berck, 1962, 1998.

Les Divagations de Monsieur Sait-Tout,

Goscinny & Martial, 1974.

Editions Denoël

Le Petit Nicolas, 5 cilt, Sempé & Goscinny, 1960, 2001.

La Potachologie, 2 cilt, Goscinny & Cabu, 1963.

Les Interludes, Goscinny, 1966.

Editions Vents d'Ouest

Les Archives Goscinny, 4 cilt, 1998.

Editions IMAV

Du Panthéon à Buenos Aires - Chroniques illustrées,

Goscinny, 2007.

Jean-Jacques Sempé

Yaşamöyküsü

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

“Çocukken, şamata tek eğlencemdi.”

Sempé 17 Ağustos 1912'de Bordeaux'da dünyaya geldi. Eğitim hayatı iyi geçmedi, disiplinsizlik yüzünden Moderne Bordeaux Koleji'nden kovuldu, hayata atıldı: Bir şarap sim-sarının yanında her işe koşturdu, yaz kamplarında animatörlük yaptı, ofislerde ayak işlerine baktı...

On sekiz yaşında, gönüllü olarak askere gitti, oradan Paris'e uzandı. 1951'de ilk çizimini *Sud-Ouest'e* sattı. Goscinny ile karşılaşması, “gazete çizeri” olarak parıltılı bir meslek yaşamına yeni başladığı zamana rastlar. *Pıtırcık*'la birlikte, o zamandan beri hayal dünyamızı kaplayan haylaz çocuklardan oluşan unutulmaz bir portre galerisi oluşturdu. Küçük öğrencinin maceralarıyla eşzamanlı olarak, 1956'da *Paris Match*'da çalışmaya başladı ve birçok dergiye katkıda bulundu.

İlk desen albümü *Hiçbir Şey Basit Değildir* 1962 yılında basıldı. Bunu, kusurlarımıza ve dünyanın kusurlarına şefkatli bir ironiyle bakışını mükemmel biçimde ifade eden mizah başyapıtları olan otuz kadar daha albüm izledi.

Marcellin Caillou, *Raoul Taburin* ve *Monsieur Lambert*'in yaratıcısı olan Sempé'nin, gözlem yeteneğiyle birleşen

müthiş mizah anlayışı kırk yıldır en büyük Fransız çizerleri arasında yer almasını sağlamıştır.

Kendi albümlerinin dışında, Patrick Modiano'nun *Catherine Certitude*, ayrıca Patrick Süskind'in *L'histoire de Monsieur Sommer* adlı kitaplarına da çizerlik yapmıştır.

Sempé, çizimleri *New Yorker* gibi saygın dergilerin kapaklarında yer alan ender Fransız çizerlerden biridir; bugün hâlâ *Paris Match*, *Le Figaro Littéraire*, vs. yayınlarda her hafta okurları gülümsetmeye devam ediyor.

Pıtırıcık'ın Bilinmeyen Öyküleri'ni büyük bir coşkuyla karşıladı. Bu olaya heyecanlanan Sempé, *Pıtırıcık'ın* bu tatil sonrası dönüşüne şaşırды, çok da eğlendi.

Jean-Jacques Sempé

Yapıtları

Editions Denoël

- Rien n'est simple*, 1962.
Tout se complique, 1963.
Sauve qui peut, 1964.
Monsieur Lambert, 1965.
La grande panique, 1966, 1994.
Saint-Tropez, 1968.
Information-consommation, 1968.
Marcellin Caillou, 1969, 1994.
Des hauts et des bas, 1970, 2003.
Face à face, 1972.
Bonjour, bonsoir, 1974.
L'ascension sociale de Monsieur Lambert, 1975.
Simple question d'équilibre, 1977, 1992.
Un léger décalage, 1977.
Les musiciens, 1979, 1996.
Comme par hasard, 1981.
De bon matin, 1983.
Vaguement compétitif, 1985.
Luxe, calme et volupté, 1987.
Par avion, 1989.
Vacances, 1990.
Insondables mystères, 1993.
Raoul Taburin, 1995.
Grands rêves, 1997.
Beau temps, 1999.
Multiples intentions, 2003.
Sentiments distingués, 2007.

Éditions Denoël / Éditions Martine Gossieux
Sempé à New York, 2009

Éditions Gallimard
Catherine Certitude, Sempé & Modiano, 1988.
L'histoire de Monsieur Sommer, Sempé & Süskind, 1991
Un peu de Paris, 2001.
Un peu de la France, 2005.